

Peter V.
Brett
Jádro

Jádro

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.tridistri.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Peter V. Brett

Jádro – e-kniha
Copyright © TRITON, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

Peter V. Brett

Jádro

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

The Core

Copyright © 2017 by Peter V. Brett

Ward artwork designed by Lauren K. Cannon, copyright Peter V. Brett All rights reserved.

Translation © Miroslava Polová, 2018

Cover © Larry Rostant, 2018

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2018

ISBN 978-80-7553-515-3 (tištěná verze)

ISBN: 978-80-7553-556-6 (e-pdf)

ISBN 978-80-7553-557-3 (ePub)

ISBN 978-80-7553-558-0 (mobi)

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Peter V.
Brett
Jádro

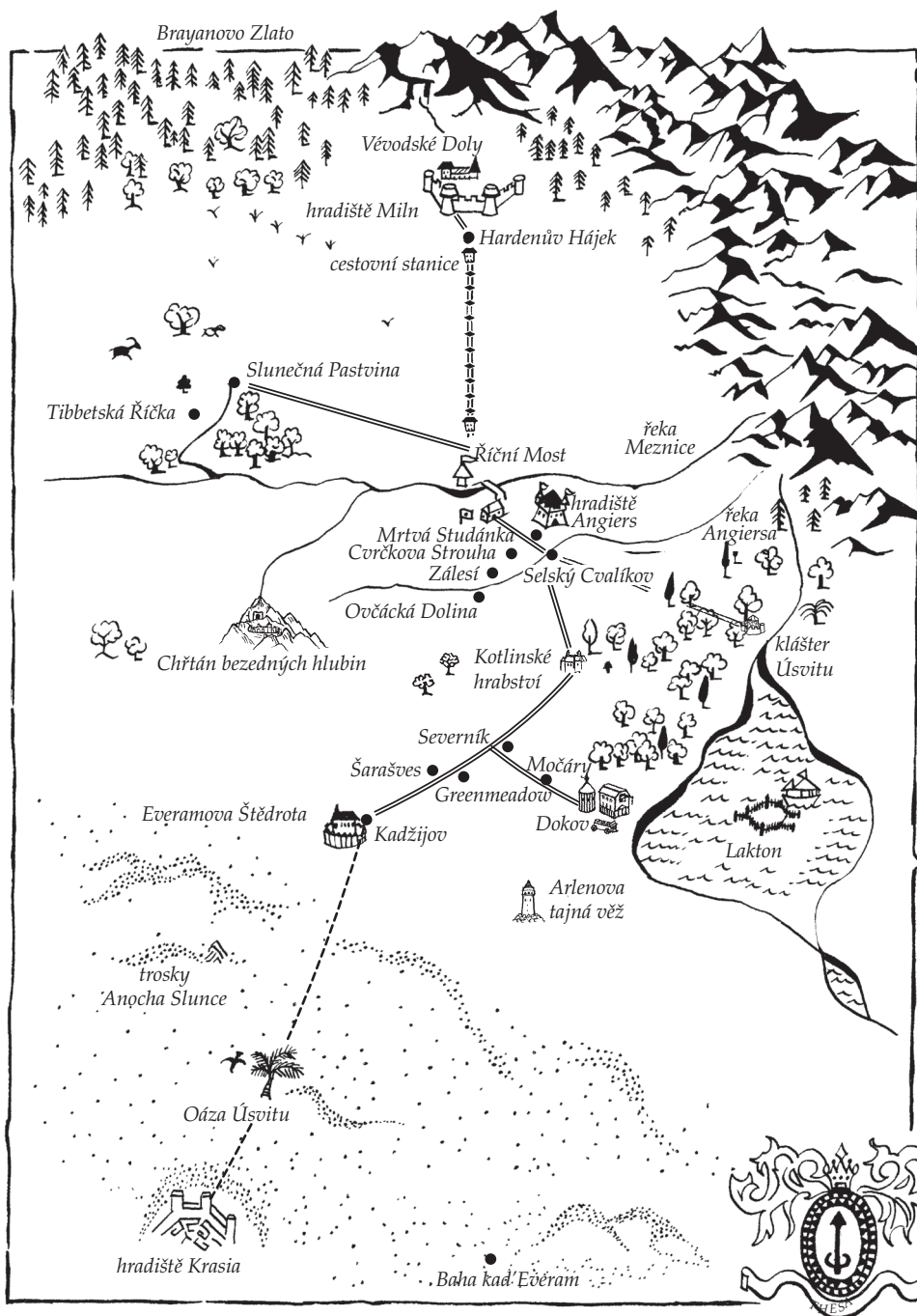

Peter V.
Brett
Jádro

Stanislav Juhaňák – TRITON

Jádro je dílem fikce. Jména, postavy, místa i události jsou buď výplodem autorovy fantazie, nebo jsou používány fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, až žijícími či zemřelými, nebo místy je čistě náhodná.

*Pro Sirénu Lilith,
která už mi nesčetnými způsoby mění život.*

Mapu dle Andrewa Ashtona překreslila Markéta Adamová.

Prolog

Žalářníci

334 p. N.

„Bude rojení.“

Alagai Ka, démonský Choť, promluvil ústy lidského raba, toho, jenž se nazýval Šandžat. Teď už byl Choť spoutaný a ležel v silovém kruhu, ale předtím se mu podařilo rozbít jeden zámek, a než se jeho vězňatelé vzchopili k činu, tak si toho raba podmanil.

Ze Šandžata se zlomenou vůlí zbyla jenom loutka a Choť si užíval utrpení, které tím působil svým vězňatelům. Hýbal rabovými nohama a seznamoval se s jeho tělem. Lidský rab nebyl tak užitečný jako měňavec, ale byl silný a vyzbrojený primitivními zbraněmi pozemského stáda a měl k vězňatelům citové vazby, jichž mohl Choť využít.

„Co to má, do Jádra, znamenat?“ dotazoval se ostře Průzkumník. Ten, kterého ostatní nazývali Arlenem nebo Par'chinem. Měl na druhé velký vliv, ale doopravdy je neovládal.

Choť si našel přístup do rabova mozkového centra řeči a čím dál plynujeji ovládal ty primitivní skřeky, které se mezi lidmi pokládaly za dorozumívání. „Královna bude brzy klást.“

Průzkumník se zahleděl rabovi do očí a založil si ruce na hrudi. Chrany vepsané inkoustem do kůže mocně tepaly. „To vím. Ale co to má co dělat s rojením?“

„Mne jsi zajal a mé nejsilnější bratry jsi zabil,“ odpověděl Choť. „Na mozkovém dvoře nezbyl nikdo natolik mocný, aby zabránil mladým královnám vycucat své matce magii a dospět.“

Průzkumník pokrčil rameny. „Královný se přece pozabíjejí navzájem, ne? Přímó tam, kde se vylíhly, přičemž ta nejsilnější převezme úl. Lepší čerstvě vylíhla královna než dospělá.“

Zatímco Choť vytrvale upíral rabovy oči na Průzkumníka, vlastním zrakem pozoroval aury ostatních přítomných v místnosti.

Následník – ten, jehož nazývali Jardirem – vyzbrojený pláštěm, kópím a korunou Mozkovraha, byl samozřejmě nejnebezpečnější. Choť v řetězech a v chranovém kruhu by měl pramalou šanci, kdyby se Následník rozhodl ho zabít, a zotročení Šandžata už tak Následníka rozlítlo na nejvyšší míru.

Ale Následníka zrazovala jeho aura. Nakolik toužil Chotě zabít, přece jen ho potřeboval živého.

Zajímavější byla citová pavučina spojující Následníka s Průzkumníkem. Láska i nenávisť, rivalita i respekt. Vztek. Pocity viny. Byla to výbušná směs a Choť ji s potěšením zkoumal. Následník prahnul po vědomostech. Průzkumník mu toho ještě hodně neřekl a Následníková aura sršela vzteky, že si má nechat někým velet.

Méně předvídatelná byla Lovkyně, ta, již nazývali Rennou. Ta živelná samička žhnula nakradenou jádrovou magií a její tělo bylo poseto silovými chranami. Nebyla tak zkušená ve využívání své moci a zároveň byla schopná zaútočit bez rozmyslu. Krotila se, ale měla v ruce zbraň a byla připravená zaútočit při prvním náznaku, že se něco chystá.

Ten poslední rab byla samička, Šanva. Stejně jako jeho loutka, ani ona neměla žádnou valnou magii. Kdyby byla nezabila svými zbraněmi démonského prince, byl by ji Choť zavrhl jako bezvýznamnou.

Ale i když byla Šanva tou nejslabší z jeho věznilů, měla znameňitou aura. Choťova loutka byla jejím otcem a Šanva sice měla silnou vůli, díky níž si udržovala povrch aury v klidu, ale vespod, vespod se její duše svíjela v bolestech. Moci tak Choť rozlousknout její lebku a zahryznout se do měkké tkáně jejího mozku, to by si na té paměti pochutnal.

Choť přiměl loutku k smíchu, aby upoutal lidskou pozornost na raba místo na sebe. „Ty mladé královny ani nedostanou příležitost mezi sebou bojovat. Vzhledem k tomu, že žádný z mých bratří není natoľik silný, aby ovládal ostatní, tak si každý nějaké to vajíčko ukradne a prchne.“

Na to se Průzkumník na okamžik odmlčel, začínalo mu svítat. „Založí si hnízda po celé These.“

„S tím už nepochybně začali.“ Choť nechal loutku máchnout kopím a lidské oči to dle očekávání sledovaly. „Tím, že mě tady držíš, odsuzuješ k záhubě vlastní plemeno.“

Choť nenápadně pohnul svými řetězy, jestli nenajde nějaké slabé místo. Chrany vyryté do kovu pálily, šátraly po jeho magii, ale Choť si svou moc pečlivě střežil. Jeden zámek už rozbil a jednu končetinu si osvobodil. Kdyby se mu podařilo rozlomit další, mohla by jeho loutka poškodit kruhy natolik, aby mohl Choť utéct.

„Kolik mozkovců zůstalo v úlu?“ zeptal ostře Průzkumník. „Prozatím jsme jich zabili sedm, nepočítaje v to tebe. Počítám, že to je jako nic.“

„V úlu?“ opáčil Choť. „Tam není prozatím žádný. Bezpochyby si už rozdělili líhně, a než začne královna klást, budou si chtít svá nová území podmanit.“

„Líhně?“ opáčila Lovkyně.

Loutka se usmála. „Lidé z těch vašich Svobodných měst brzy shledají, že jejich hradby a chrany jsou méně spolehlivé, než si mysleli.“

„Troufalé řeči, Alagai Ka,“ poznamenal Následník, „na to, že před námi ležíš v poutech.“

Choť konečně našel, co hledal. Maličký kaz v jednom zámku, který se během měsíců jeho uvěznění pomalu šířil. Zlomit ten zámek by mu umožnilo vyklouznout z řetězu, ale požadovaná síla by viditelně zazářila a jeho věznitelé by si toho mohli všimnout dřív, než by bylo hotovo.

„Dosud vám byly líhně ponechány.“ Loutka popošla o krok stranou a jejich oči ji sledovaly. „Jako loviště pro mé bratry. Ti však teď vezmou své raby, vaše hradby rozbijí jako nic a všichni si založí vlastní chovy, aby měli čím krmit své čerstvě vylíhnuté královny.“

„A v jejich lůnech roste zhoubu pro Alu,“ pochopil Následník. „To nesmíme dopustit.“

„Tak mne pusťte na svobodu,“ navrhl Choť.

„Ani náhodou,“ zavrčel Průzkumník.

„Je to vaše jediná možnost,“ nevzdával se Choť. „Můj návrat ještě může rojení zabránit.“

„Ty jsi kníže lží,“ řekl Následník. „Nejsme tak hloupí, abychom ti věřili. Je tu jiná možnost. Půjďme do bezedných hlubin a skončujeme s Alagai'ing Ka jednou provždy.“

„Tvrdíš, že nejste hloupí,“ podotkl Choť, „a přitom si myslíte, že můžete přežít cestu do úlu. Nedostanete se ani tak daleko, jako se dostal Kavri, než to vzdal a utekl zpátky na povrch.“

Ta slova měla zamýšlený účinek, protože Následník strnul a sevřel kopí. „Další lži. Kadži vás porazil.“

„Kavri pobil mnoho rabů,“ uznal Choť. „I mnoho princů. Trvalo nám stovky let, než jsme úl znovu naplnili. Nicméně pokusy prorazit na naše výsostné území se Kavrimu nezdařily. To je asi tak vše, v co může vaše plemeno doufat. Ostatně toto není první cyklus a nebude ani poslední.“

„Říkal jsi, že nás dovedeš do Jádra,“ připomněl mu Průzkumník.

„To bys mohl zrovna tak dobře chtít jít na povrch světloňose,“ odtušil Choť. „Shořel bys dávno předtím, než by ses tam dostal. To víš sám.“

„Tak tedy do úlu,“ řekl Průzkumník. „Na mozkový dvůr. Do té zatracené líhně démonské královny.“

„To tě zničí zrovna tak.“ Choť poposunul loutku k okraji o další krok.

„My to riskneme,“ prohlásila Lovkyně.

Konečně byli správně rozmístění. Loutka zvedla kopí a vrhla ho rovnou na srdce Průzkumníka. Dle očekávání se rozplynul, kopí neškodně prošlo skrz a letělo rovnou na Následníka, který roztočil svou zbraň, aby letící kopí smetl.

Mezitím loutka vši silou praštila štítem do jednoho z chránových kamenů, které Choť věznil v kruhu, a tvrdým okrajem štítu kámen roztržila. Lovkyně bleskurychle vyrazila do útoku, ale v tu chvíli zaječela rabí samička a skočila Lovkyni do cesty, aby svého otce ochránila.

Loutka tak měla dost času se otočit a vzít do ruky chráněný řetěz a Choť mezitím magickým šlehem roztržil oslabený článek. Jako pavouk rozebírající poškozenou pavučinu rozplétala loutka řetěz, i když stříbrné chrany Choťě pálily, ale bolest byla malou cenou za svobodu.

Choť švihnul spárem a pomocí magického šlehu mrštil štěpinou z rozbitého kovového článku po Následníkovi a srazil mu z hlavy korunu, čímž mu znemožnil zvednout záštitu, za kterou ho už jednou lapil.

Lovkyně smetla rabí samičku z cesty a skočila po loutce, aby ji zastavila, ale už bylo pozdě. Ledva se po ní rozmáchla zbraněmi, Choť se rozplynul a hmotný nechal jen jediný spár, kterým jí rozpáral útroby, když se prohnala kolem něj. Pak se škvírou, kterou loutka udělala v kruhu, protáhl ven a u vnějšího chránění se zase zhmotnil.

Lovkyně se zajíkla a zoufale se snažila udržet vnitřnosti v útrobach, aby se nevyhrnuly na podlahu, a Průzkumník se hnal své družce na pomoc. Lovkyně se nedokázala natolik soustředit, aby se mohla roz-

plynout a sama sebe zahojit, a Průzkumník promrhá cenný čas i sílu na to, aby ji zachránil.

Choť nakreslil do vzduchu údernou chranu, kameny pod Následníkovými nohama popukaly a Následník šátrající po koruně upadl na všechny čtyři. Loutka odkopla korunu na druhou stranu místnosti a vyrazila proti Následníkovi, aby ho zdržela alespoň ještě o pár vteřin.

Choť se otočil, přičemž zvedl pahýl ocasu a rozeslal spršku magicky mrtvých výkalů tak, aby zneškodnil chrany.

Zrovna když se chtěl znovu rozplynout, Následník zařval: „Dost!“, udeřil spodkem ratiště o podlahu a v magické vlně ztratili půdu pod nohama všichni. Choť se rychle vzpamatoval, odhmotnil se a vyrazil k vyhlédnuté škvíře mezi chranami, ale to už Průzkumník vrhl vlastní magii, která odtáhla závěs, a na škvíru mezi chranami dopadlo první ranní světlo. Světlo ještě ani nevystoupil nad obzor, ale jeho světlo už teď spalovalo Choťovu magii a působilo mu nevýslovná muka. K vyhlédnuté škvíře už se démon neodvážil ani přiblížit.

Lovkyně se rozplynula a znovu zhmotnila, již zahojená. Ona a Průzkumník zkušenými rukama kreslili do vzduchu ochranu, vysílající do démonského oblaku vlny bolesti; marně prchal před světlem. Ve svém netělesném stavu navíc nemohl Choť ovládat svou loutku a rabí samička jí teď už rychle nasadila zneškodňující chvat. Následník se znovu zmocnil své koruny, zvedl záštitu a Chotě za ní opět polapil.

Jiná možnost než vzdát se a vyjednávat nebyla. Pořád ho potřebují živého. Choť se zhmotnil se zataženými drápy, nevyceněnými zuby a po lidském zvyku vysoko zvednutými hnáty na znamení, že se vzdává.

Lovkyně ho praštila ze strany do hlavy, až se mu z jejich úderných chrán rozdrkotala lebka. Byla prchlivá. Ostatní se snad budou víc ovládat.

Ale když Choť po té ráně odvrávorál, Průzkumník ho praštil z druhé strany, prorazil mu lebku a vyrazil mu oko.

Démon se zapotácel a chytil třetí ránu, ratištěm Následníkova kopí, který ho praštil silněji než skalní démon.

Výprask pokračoval a Choť už si myslel, že ho ti rozzuření barbaři snad zabijí. Chtěl se rozplynout, ale podobně jako před chvílí Lovkyně i on najednou zjistil, že se nedokáže soustředit ani natolik, aby rozplynutí započal.

Pak už bylo těžké soustředit se byt' jen na to, kdo ho jak praštil, a zůstat jen praskot a ořesy po každé ráně, která dopadla.

A pak bylo těžké se vůbec jen soustředit. Před očima se mu zatmělo.

Choť se probral v trýznivých mukách. Pokusil se *nasát* sílu ze svých vnitřních zásob, aby se zahojil, ale tam už toho moc nezbývalo. V bezvědomí určitě hluboce *nasával*, aby se zotavil z těch nejhorších zranění. Zbytek se bude muset zahojit přirozenou cestou.

Ale zůstal volný, bez toho prokletého řetězu. Možná ho teď narychlo opravují. Možná čekali, že zůstane bezmocný delší dobu.

Pokud ano, tak jsou to ještě větší hlupáci, než by si i on byl myslel. Závěs byl zatažený a Choť cítil, že za těžkou látkou je tma. Vypadalo to, že možnost uniknout má znovu na dosah. Zvedl pařát, nakreslil do vzduchu chranu a vypustil do ní kapku své zbývající magie, aby ji nabil.

Ale magická síla se rozplynula ještě dřív, než dospěla do špičky jeho spáru, a tělem projela taková bolest, až zasyčel.

Znovu *nasál* a moc ho opět zklamala, jen po těle cítil pálení.

Choť se podíval na svou kůži, uviděl zářící chrany a světlo mu.

Potetovali mu tělo inkoustem, víceméně tak, jak si to Průzkumník udělal na sobě. Byl pokrytý chranami.

Mozkovými chranami, určenými přímo pro jeho kastu. Ty symboly ho uvěznily v jeho vlastním těle a bránily mu rozplynout se nebo i jen rozvinout mysl. Ba co hůř, kdyby Choť – nebo jeho věznitelé – přiživili chrany dostatečným množstvím magie, ty chrany by ho zabily.

Tohle bylo daleko horší než řetěz. Tohle bylo pokoření přesahující veškerou Choťovu představivost.

Ale každá potíž má své řešení. Každé chránění má svou slabinu. Dočká času a najde ji.

Kapitola 1

Obojí

334 p. N.

Leeshu vytrhly ze spánku křečovitě stahy.

Deset dní na cestě v doprovodu pěti tisíc drvoštěpů ji donutilo zvyknout si na nepohodlí. Teď už mohla spát jen na boku, což bylo něco, na co nebylo kočárové sedadlo stavěno. A tak začala líhat na podlaže svi nutá do klubíčka, tak jako Amanva a Sikva v jejich kočáře plném polštářů.

Děložní svaly se napínaly a stahovaly, připravovaly se na úkol, který se blížil, a Leeshu zachvacovaly vlny bolesti. Správně neměla rodit ještě třináct týdnů, ale tohle se ženám stává běžně.

A každá jedna z nich napoprvé propadá panice, říkávala Bruna, a myslí si, že bude rodit dřív. To se stalo dokonce i mně, a to jsem vytáhla na svět tucty vřískajících děcek, než jsem poprvé vyklopila své vlastní.

Leesha začala rychle, pravidelně dýchat, aby se uklidnila a lépe snášela bolest. Bolest pro ni nebyla v posledních dnech ničím novým. Dítě sebou házelo a kopalo tak, že měla břicho plné černých podlitin.

Několikrát během těhotenství byla Leesha nucena vést skrze vlastní tělo mocnou chranovou magii. Pokaždé se dítě divoce ozvalo. Zpětná vazba z magie může dodat člověku nadlidskou sílu a výdrž. Starému vrátí mládí a mladému dá předčasně dospělost. Posílí emoce a oslabí sebekázeň. Lidé zmítaní magií dokážou být pěkně zuřiví. Nebezpeční.

Co může taková moc udělat s dítětem, které ještě není plně vyvinuté? Leesha nebyla ještě ani v sedmém měsíci, ale už vypadala i se cítila na konec devátého. Tušila předčasný porod, dokonce ho i vítala z obav, že dítě bude nakonec na přirozený porod moc velké.

Nebo mi pěstí prorazí lůno a vyleze si ven samo. Leesha dýchala a dýchala, ale neuklidnila se a ani bolesti nepolevily.

Záchvat stahů může vyvolat kdeco, učila Bruna. *Jako třeba děcko kopající do plného močového měchýře.*

Leesha našla nočník, ale i když si ulevila, na křeče to nepomohlo. Letmo mrkla do porcelánové nádoby. Moč byla kalná a krvavá.

Strnule zírala do nočníku a myšlenky pádily jak splašené. A pak děcko tvrdě koplo. Vykřikla bolestí a věděla.

Už to začíná.

Leesha poslala pro Wonda, a než dorazila, opatrně se usadila na sedadlo. Už se skoro rozednívalo.

Wonda hodila uzdu nejbližšímu strážnému, mrštně jako kočka se skulila z koně rovnou na kraj jedoucího kočáru, otevřela dveře a jakoby nic plavně přeskočila na sedadlo naproti Leeshe.

„Už jsme skoro doma, mistryně, kdyby ses chtěla kapku upravit,“ řekla Wonda. „Zatímco jsi spala, Gared jel napřed. Zrovna jsem od něho dostala vzkaz.“

„Jak moc je to zlé?“ zeptala se Leesha.

„Zlé,“ odušila Wonda. „Veškeré služebnictvo se chystá nastoupit na vítání. Gared se to snažil zarazit, jak sis přála, ale prý to bylo jako snazit se holýma rukama vytrhnout pařez.“

„Angiersané a ta jejich zatracená obřadnost.“ Leesha se trpce ušklíbla. Začínala chápat vévodkyni Araine, která dokázala procházet kolem mračen klanějícího se služebnictva a předstírat, že je vůbec nevidí. Někdy to byl jediný způsob, jak se mohl člověk dostat tam, kam chtěl.

„A nejsou to jen sloužící a strážní,“ dodala Wonda. „Už dorazila i polovina vesnické rady.“

„Noci.“ Leesha složila tvář do dlaní.

„Stačí říct a já nechám nastoupit špalír drvoštěpů a ty proběhneš rovnou dovnitř,“ navrhla Wonda. „Všem řeknu, že za nimi zajdeš, až si odpočineš.“

Leesha zavrtěla hlavou. „Já se dnes vracím domů jako hraběnka. Nezačnu tím, že se budu všem vyhýbat.“

„Jasně, mistryně,“ uznala Wonda.

„Potřebuju ti něco říct, Wondo,“ pokračovala Leesha. „Ale musíš zachovat klid.“

Wonda na ni vyjeveně vytřeštila oči a začala vstávat.

„Wondo Drvoštěpova, zůstaň hezky přilepená na tom sedadle,“ zarazila ji Leesha, švihla prstem jako bičem a dívka dosedla zpátky.

„Stahy už přicházejí po šestnácti minutách,“ pokračovala Leesha. „To dítě se může narodit za pár hodin. Dnes budu zcela závislá na tobě, drahoušku, takže potřebuju, aby ses soustředila a pozorně mě poslouchala.“

Wonda ztěžka polkla, ale přikývla. „Dobře, mistryně. Řekni mi, co chceš, a já to zařídím.“ „Důstojně vystoupím z kočáru a vydám se ke dveřím,“ začala Leesha. „Cestou tu a tam s někým promluvíme. Ale nikdy se nezastavíme ani nezpomalíme.“

„Jo, mistryně,“ řekla Wonda.

„Veřejně tě jmenuji velitelkou své domácí ostrahy,“ sdělila jí Leesha. „Jestli budou všichni, jak jsi říkala, nastoupení na nádvoří, tak by ses mohla rovnou pohodlně ujmout velení a poslat drvoštěpky, aby obsadily vévodské sídlo. Jakmile zajistí vévodské komnaty, nesmí dovnitř nikdo kromě tebe, mne a Darsy.“

„Vika?“ hlesla tázavě Wonda.

Leesha zavrtěla hlavou. „Vika poprvé po několika měsících uvidí svého manžela. To jim nebudu brát. A v tomhle případě beztak nedokáže nic, co by nezvládla i Darsy.“

„Jo, mistryně,“ souhlasila Wonda.

„Nesmíš nikomu říct, co se děje,“ upozornila ji Leesha. „Ani strážím, ani Garedovi, nikomu.“

„Ale mistryně...“ začala Wonda.

„Nikom,“ zachraptěla Leesha a zařala zuby. Přišly další stahy. Jako by se kolem břicha obtáčel had a utahoval stisk. „Nechci, aby se o tom mluvilo jako o nějakém žongléřském představení. Rodím dítě Ahmanu Jardirovi. Ne každý mu bude přát dobré a po porodu budeme oba... bezbranní.“

Wondě ztvrdl pohled. „Nebudete, dokud jsem tu já, mistryně. Přísahám na slunce.“

Wonda vylezla z kočáru, jako by se nic zvláštního nedělo, a hladce naskočila do třmenů klusajícího koně.

Chranové světlo v kočáru s časně ranním světlem zesláblo, ale jakmile dvířka za Wondou zaklapla, zase se rozjasnilo. S ním znovu oživly chrany ticha a Leesha bolestně zasténala.

Jednou rukou se zapřela v kříži, druhou si nadzvedla těžké břicho a ztěžka se narovnal. Žárové chrany ohřály kotlík během několika vteřin. Leesha si nalila na žínku horkou vodu a přitiskla si ji na obličej.

Ze zrcadla na ni hleděla bledá, propadlá tvář s černými kruhy pod očima. Leesha by nejraději sáhla pro svůj *hora-váček* a *nasála* trochu magie, která by jí dala sílu do nadcházejících útrap, ale to by bylo příliš nebezpečné. Magie byla známá tím, že přivodí dítěti záchvat zuřivosti. A to bylo to poslední, co by jí teď ještě chybělo.

Letmo zavadila pohledem o pudřenku, ale na rozdíl od kreslení chrán jí líčení beztak nikdy nešlo. Na to měla nadání její matka. A tak se alespoň učesala a upravila si šaty.

Cesty ve vnějších okrcích Drvoštěpské Kotliny se vinuly a klikatily podle křivolakého tvaru velechran, které navrhla spolu s Arlenem Sedlákem. Kotlina teď měla přes tucet okrců a stále se rozšiřující síť propojených velechran, která zaháněla demony noc co noc dál a dál. Leesha znala ten tvar stejně důvěrně jako milenka, neměla zapotřebí vyhlížet z okénka, aby poznala, že projíždějí zrovna Novou Usedlostí.

Brzy vjedou do vlastní Drvoštěpské Kotliny, hlavního sídla Kotlinského hrabství a srdce velechran. Ještě před dvěma roky byla Kotlina vesnicí s ani ne třemi sty lidmi – jen taktak velká, aby to stálo za tečku na mapě. Teď se vyrovnala kterémukoli Svobodnému městu.

Sevřel ji další stah. Už byly častější – jen šest minut od sebe. Začínala se otevírat a cítila, jak si dítě sedá níž. Dýchala. Měla bylinky na bolest, ale neodvažovala si je vzít, dokud nebude bezpečně usazená ve svých komnatách.

Vykoukla zpoza závěsu a okamžitě toho zalitovala. V odpověď se zvedl bouřlivý jásot. Marně doufala, že když dorazí před svítáním, proběhne návrat domů v tichosti; družinu takové velikosti utajit nešlo. I v tak časně hodině lidé houfně vybíhali do ulic či se dívali z oken na průvod, který se vinul domů.

Bylo to zvláštní, myslet na Thamosovu tvrz jako na domov, ale teď jí jako hraběnce Kotlinského hrabství patřila. Její chalupu v Kořenářském lese Darsy za její nepřítomnosti proměnila na ředitelství Kořenářské akademie, první z mnoha škol, které snad v Kotlině vzniknou. Leesha by byla raději tam a vyučovala učednice, ale byla pravda, že když se usadí ve tvrzi, bude toho moci udělat daleko víc.

Když se pevnost objevila na dohled, Leesha otráveně nakřčila nos. Byla to mohutná, hranatá, opevněná stavba, budovaná spíš na obranu než pro krásu – alespoň při pohledu zvenčí. Jenže uvnitř to bylo svým

způsobem ještě horší, marnotratné jako palác, v zemi těžce bojující o obnovu. Teď, když to je její, bude nutno řešit obě stránky věci.

Velká brána do pevnosti byla otevřená a cestu po obou stranách lemovaly pozůstatky Dřevních kopiníků, bývalé Thamosovy jízdy. Zbyla jich sotva padesátka, o ostatní včetně samotného hraběte jednotka přišla v bitvě o Dokov. Byli oslniví na svých velkých angierských mustanzích, muž a kůň v pozoru, se stejným kamenným výrazem. Všichni byli ve zbroji, jako by čekali, že je Leesha každým okamžikem povede do boje.

I shromáždění na nádvoří bylo od pohledu nastoupeno stejně tak dobře na válku jako na uvítání doma. Nalevo kapitán Gamon se svými poručíky v čele stovek mužů ve zbrani, s vypnutým hrudníkem a pohledem upřeným přímo před sebe, těžké palice zapřené o zem, všechny špičky přesně ve stejném úhlu.

Na pravé straně nádvoří celé osazenstvo tvrze – armáda sama o sobě – vyrovnané neméně přesně než pěchota, v čistých, nažehlených livrejích, všechno jako ze škatulky.

Bylo by zajímavé vidět, co by se dělo s těmi dokonale vyrovnanými šíky, kdybych porodila rovnou na nádvoří. Byla to jízlivá myšlenka, ale pak dítě koplo a Leeshu přešla legrace.

Došlo na Wondino varování, pod schody do budovy stál hlouček lidí. V popředí ji očekával škrobený pan Arther ve slavnostní livreji, dokonce i s kopím. Za ním stála Tarisa, hraběcí chůva z Thamosova dětství, z níž se posléze stala Leeshina komorná. Čekal tu i Gared s Rosal, svou nastávající, a s Rosalinou matkou. S ním tu byl ještě inkvizitor Hayes, kořenářky Darsy a Vika, Leeshin otec Erny a... noci, dokonce i Leeshina matka Elona, jejíž oči metaly dýky do Rosaliných zad. Leesha se modlila, aby jí ta časná ranní hodina ulevila alespoň od tohoto „démona“, ale jako vždy zůstala v tomto nevyslyšena.

Do dvířek strčila hlavu Wonda. „Připravena, mistryně?“

Sevřel ji nový stah. Polilo ji horko, i v tom chladném zimním vzduchu se potila.

Leesha se usmála a nic z toho nedala na sobě znát. Nohy se jí třásly, když vstávala, a cítila, že dítě rázem kleslo o palec níž. „Ano, drahá. A teď rychle jako blesk.“

Když kočár dojel, Gamon sesedl. On, Arther a Gared se o sebe div nepřerazili, jak se drali, aby jí nabídli pomocnou ruku, když sestupovala dolů. Leesha jim nevěnovala ani pohled a pevně se při sestupování chytila Wondiny paže. Spadnout před celým tím shromážděním by nebylo nejlepší.

„Vítej zpátky v Kotlině, hraběnko Papírova,“ pronesl Arther s dvorní úklonou. „Je velká úleva vidět, že se ti vede dobře. Když jsme se do- slechli o tom útoku na Angiers, obávali jsme se nejhoršího.“

„Děkuji,“ odvětila Leesha, když chytila rovnováhu. Celé nádvoří se klanělo. Leesha se napřímila v zádech a všechno to ocenila důstojným přikývnutím, na které by byla pyšná i vévodkyně Araine.

Pak vykročila. Wonda se natočila tak, aby šla první a zároveň ji pod- pírala. Těsně za ní ji následovaly dvě statné drvoštěpky.

Zaskočení muži jim odklopýtali z cesty, ale obratem se vzpamatovali a klusali za nimi. První, kdo s ní srovnal krok, byl Gamon. „Má paní, připravil jsem rozpis služeb domácích stráží...“

„Děkuji, kapitáne Gamone.“ V Leeshe se bouřily útroby. Zařala steh- na, děsila se, že by jí mohla prasknout voda dřív, než dojde do domu. „Buď tak hodný a dej ho kapitánce Wondě, prosím.“

Gamon vytřeštil oči a strnul, jako by do něj hrom udeřil. „*Kapitánce Wondě?*“

„Tímto jmenuji Wonda Drvoštěpovu kapitánkou domácí ostrahy,“ pronesla hlasitě za chůze Leesha. „Hodně opožděné povýšení.“

Gamon si pospíšil, aby je zase dohnal. „Bylo-li mé velení nějakým způsobem neuspokojivé...“

Leesha se usmála a v duchu dumala, jestli nebude zvracet. „Vůbec ne. Tvá služba byla příkladná a o tom, jak udatně jsi hájil zájmy Kotli- ny, nelze pochybovat. Budeš dál velet Dřevním vojákům, ale ochranka mého domu bude podléhat výhradně Wondě. Naříd' rozchod a ať se muži vrátí ke svým povinnostem. Nečekáme žádný útok.“

Gamon vypadal, jako by mu zaskočilo, ale Leeshu po měsících strá- vených v Angiers, kdy ani nevěděla, zda je víc zajatcem nebo hostem, už unavovalo vidět Dřevní vojáky na každém kroku. Wonda mezitím povybírala drvoštěpy, kteří převezmou domácí ostrahu, a teď jim dala znamení, aby zajistili vchod a obsadili sídlo.

Když Gamon ohromeně ucouvl, uprázdněné místo rychle zaujal Arther. „Služebnictvo...“

„... vypadá svěže a připraveně ujmout se každodenních povinnost,“ uřala ho Leesha. „Tak je nezdržuj.“ A třepnutím ruky shromážděné propustila.

„Jistěže, má paní.“ Arther dal znamení a shromáždění se začalo rozcházet. Očividně chtěl říct ještě něco víc, jenže dopředu se protla- čila Leeshina matka s Ernym v závěsu. Elona byla šest měsíců těhot- ná, ale dobře to skrývala pod šaty s dlouhým živůtkem, které kryly

břicho a odváděly pozornost jinam. Muži před ní couvali, jako by to byl jadrnec.

„Má dcera a hraběnka Kotliny!“ Elona rozevřela náruč a celá zářila... že by snad pýchou? To jí nebylo podobné. Pokud ano, tak by to byl děs.

„Matko, otče.“ Leesha si dovolila krátké objetí a snažila se ovládnout a neklepat se.

Elona to vycítila, ale měla alespoň tolik slušnosti, aby ztišila hlas. „Vypadáš hrozně. Co se děje?“

„Jen se potřebuju dostat dovnitř a oddechnout si.“ Leesha stiskla Wondě paži a opět se daly do pohybu. Někdo jiný by se možná bál Eloně zkřížit cestu, ale Wonda byla neúprosná jako padající strom. Elona vykročila za nimi, ale Erny ji zadržel, a tak se stáhla a jen ho zlostně sjela pohledem. Stejně jako Wonda Drvoštěpova i Leeshin otec byl vždycky na Leeshině straně.

„Vítej doma, hraběnko.“ Rosal zkušeně vysekla dvorní poklonu a její matka následovala dceřina příkladu.

„Emélie,“ zvolala Leesha. Dala si záležet, aby ji oslovila původním jménem. „Paní Lakýrníková. Překvapuje mne, že vás zde nacházím v tak časnou hodinu.“

Gared se majestátně zařadil za ni a všichni tři následovali Leeshu ke schodům. „Hrabě nechal obě ženy bydlet tady ve své tvrzi, protože to prostě považoval za vhodné. Můžeme jim najít jiné místo...“

„Nesmysl.“ Leesha spiklenecky mrkla na Rosal. „Tady máme spoustu místa. A jak by to vypadalo, kdyby se taková slušná holka jako ty stěhovala do baronovy domácnosti před svatbou? Skandál!“

Gared zrudl. „Oceňuji to. Mám pro tebe nějaká lejstra na zkouknutí, až budeš mít čas...“

„Pošli mi je ráno.“ Leesha už byla skoro u schodů.

Jako další se s hlubokou poklonou vynořil inkvizitor Hayes. Mladý Franq, jeho akolyta, obvykle od svého pána neodlučný, podezřele chyběl. „Hraběnko. Chvála Stvořiteli, že jsi v pořádku.“

Zastavil další kočár z kolony a dvířka se otevřela. Hayes vytřeštil oči, když z kočáru vystoupil pastýř Jona. Vika vykřikla, vyloupila se z uvíací řady a běžela po schodech dolů ke svému manželovi.

Hayes na ni zděšeně zíral, ale Leeshin úsměv byl i přes rvavou bolest upřímný. „Jistě rád uslyšíš, inkvizitore, že tvé dočasné pověření v Kotlině je u konce. Vedení bohoslužeb v Kotlinském hrabství se opět ujme Jona.“

„Nesmysl,“ zaprskal inkvizitor. „Já přece jen tak nepředám svou katedrálu...“

Leesha povytáhla obočí. „*Svou katedrálu, inkvizitore? Myslíš tu katedrálu v mém hrabství?*“ Pořád šla. Dveře do budovy se blížily, ale pořád byly tak daleko.

Hayesovi nezbylo než obětovat důstojnost, nadzvednout si kutnu a cupítat za ní. „*Mne může uvolnit pouze vévoda Pether...*“

Leesha vytáhla dopis s vévodskou pečeti, čímž mu přetrhla nit. „*Tvé vyšetřování skončilo.*“

„*V tom vyšetřování šlo o víc než o jednoho kacířského pastýře,*“ namítal Hayes. „*Otázka Arlena Sedláka...*“

„*Ta patří k těm, které můžete projednávat na radě pastýřů v Angiers, jak se vám zlíbí,*“ přerušila ho Leesha. „*Vrchním pastýřem kotlinského stáda bude Pastýř Jona.*“

Hayesův vyjevený výraz předčil i Gamonův. „*Pastýřem?!*“

„*Když se Jeho Milost stala vévodou, tak se toho titulu vzdala,*“ odpověděla Leesha, „*a v Kotlině je každopádně víc lidí nežli v Angiers. Dohoda o Svobodných městech dává našim pastýřům právo založit nový řád.*“

Inkvizitor se nezmohl na odpověď; beze slova převzal dopis a zůstal za Leeshiným cílevědomým krokem. Vévodu výnos jí dával moc vybrat duchovního vůdce Kotlinského hrabství, ale povýšením Jony na Pastýře šla až na hranu. Bylo to vyhlášení nezávislosti, které břechtanový trůn nepotěší, ale když se teď Leesha opět usídlí v Kotlině, tak s tím těžko můžou něco dělat.

Na Leeshino znamení se Darsy dala rychle do pohybu, vsunula se mezi ně a mohutným tělem inkvizitora úspěšně odstavila. „*Stvořiteli budiž chvála! Jak milé je tě zase vidět, mistryně.*“

„*Ani nevíš jak moc.*“ Leesha si ji přitáhla do náruče a zašeptala: „*Stahy přicházejí už každé dvě minuty. Jestli nebudu brzy uvnitř, tak porodím tady na schodech. Wonda už poslala ženské, aby zajistily vévodské komnaty.*“

Darsy přikývla, neunikl jí ani tep. „*Mám jít napřed, nebo s tebou?*“

Leeshu zalila úleva. „*Pojď se mnou, prosím.*“

Darsy ji vzala pod druhou paží a společně s Wondou vedli Leeshu dál. Mezitím zastavil další kočár a z něho důstojně vystoupily Amanva, Sikva a Kendall. Darsy je zvědavě sledovala.

„*Mistryně,*“ ozvala se. „*Kde je Rojer?*“

Leesha si udržela hluboký, pravidelný dech, i když ukazovala na rakev, kterou skupina drvoštěpů vytahovala z kočáru.

Darsy vyjekla a strnula. Leesha zavravorala a nebýt Wondy, upadla by.

„Do háje, Darsy,“ zavrčela Wonda. „Na tohle zrovna teď nemáme čas.“ Darsy přikývla, vzchopila se a opět uvedla všechny tři do pohybu.

Amanva nic nedala na výhrůžné pohledy Wondy i Darsy a rovnou, svižně a plavně, přeplýnula k Leeshe. Jediný pohled do jejích očí řekl Leeshe vše.

Ona to ví.

„Hraběnko Leesho,“ oslovila ji *dama'ting*.

„Teď ne, Amanvo,“ vydechla Leesha.

Amanva na to nehleděla a přistoupila blíž. Wonda jí chtěla zahradit cestu, ale Amanva ji klepla přes paži a Wonda ztratila vládu nad rukou na dost dlouho, aby Amanva prošla.

„Musím pomáhat při porodu,“ oznámila bez okolků.

„Do Jádra musíš,“ odsekla Darsy.

„Vrhla jsem kostky, mistryně,“ řekla tiše Amanva. „Jestli nebudu v následujících hodinách u tebe, zemřeš.“

„Mám to brát jako výhrůžku?“ zeptala se nebezpečně tiše Wonda.

„Přestaňte s tím, všechny,“ zasáhla Leesha. „Jde s námi.“

„Dokážu všechno...“ začala Darsy.

Leesha zasténala, měla co dělat, aby se nesvalila na zem. „Teď na to nemáme čas.“ Postavila nohu na schod. Tak krátký výstup, ale vypadal jako hora.

Na vršku čekala Tarisa. Leesha zvládla schody bez pomoci, ale Tari-se stačil jediný pohled, aby věděla, co se děje.

„Tudy,“ řekla, obrátila se na podpatku, otevřela dveře a lusklá prsty na hlouček služebných. Rozběhly se k ní a Tarisa jako vojvoda za chůze udílela pokyny a posílala je tam a onde.

Leesha věděla, že teď už se ta zpráva rozšíří rychle, ale s tím se nedalo nic dělat. Soustředila se plně na dýchání a na to, aby kladla nohu před nohu.

V okamžiku, kdy opouštěly velkou síň, dala Wonda znamení strážným. Srazili řady, Wonda popadla Leeshu do náruče jako dítě a zbytek cesty ji donesla.

„Tlač,“ naléhala Darsy.

Byla to zbytečné. Leesha cítila, že je dítě v pohybu, od okamžiku, kdy ji usadily na pelest a podepřely. Narodí se, ať bude Leesha tlačit,

nebo ne. Byla úplně otevřená, plodová voda po cestě smáčela Wondě celou parádní dřevěnou zbroj. Každým okamžikem to bude mít za sebou.

Ale pak sebou začalo dítě mlátit a Leesha bolestí vykřikla. I Darsy vyjekla, když viděla, jak do Leeshina vzedmutého břicha zevnitř buší maličké ručičky a nožičky. Jako by v ní byl démon, který se snaží probojovat ven. Po celém podbříšku se přes blednoucí modřiny dělaly nové.

„Vidíš ho?“ vyhrkla Leesha.

Darsy nabrala dech a přesunula se zpátky mezi nouzově vyrobené třmeny. „Ne, mistryně.“

Do Jádra s tím. Už je to tak blízko.

„Pomoz mi vstát,“ řekla a chytila se Wondy za ruku. „Bude to snazší, když si dřepnu.“ Přidřepala si a snažila se dítě vytlačit ven.

Dítě znovu zaútočilo, koplo ji, jako když vyhodí kůň. Leesha zařvala a zavrávala, ale Wonda ji zachytila a uložila zpátky do polštářů.

„Je to tak, jak jsem se obávala,“ ozvala se Amanva. „Mistryně, já to dítě musím vyříznout.“

Do toho se okamžitě vložila Wonda. „Ani náhodou.“

Rovněž obrovitá Darsy se zvedla a vztyčila se nad drobounkou Amanvou. „Ne, ani kdybys byla ta poslední kořenářka na světě.“

„Leesho va Erny am’Papír am’Kotlina,“ pravila Amanva. „U Everama a mé naděje na nebesa, přísahám ti, že jediná tvá naděje, jak přežít tuto noc, je, že tě rozříznu.“

To už měla Wonda v ruce nůž a Leesha dobře věděla, jak rychle ho umí použít.

Ale pak Amanva udělala něco, co by si Leesha nedokázala představit ani ve snu, ani kdyby žila tisíc let. Padla na kolena, přitiskla ruce na podlahu a čelo přitiskla mezi ně.

„U krve, kterou sdílíme, mistryně. Prosím. Ala tě potřebuje. Šarak ka tě potřebuje. Musíš mi věřit.“

„U krve, kterou sdílíte?“ opáčila Darsy. „Co to má, do Jádra...?“

„Udělej to,“ zachrčela Leesha. Dítě ji kopal pořád.

„To snad nemyslíš...“ vydechla Darsy.

„Myslím, Darsy Drvoštěpova,“ odsekla Leesha. „Ona umí zacházet s nožem lépe než ty a ty to víš. Potlač svou pýchu a buď jí k ruce.“

Darsy se zachmuřila, ale přikývla, a Amanva vyndala ze svého *hora-váčku* kameny. „Oba dva vás uspím...“

Leesha zavrtěla hlavou. „Dítě uklidni, ale já zůstanu bdělá.“

„Na bylinky proti bolestem nemáme čas,“ namítla Amanva.

„Tak mi dej něco, do čeho se můžu zahryznout,“ řekla Leesha.

Vrásky kolem očí prozradily, že se Amanva pod závojem usmívá. Přikývla. „Tvá čest nezná mezí, dcero Ernyho. Bolest je jen vítr. Ohni se jako palma a nech ji přes sebe převanout.“

Komnatu naplnil dětský křik. Amanva s Darsy zabalily dítě do povijanu, strčily ho do náruče Wondě a vrátily se ke své práci. Darsy zašívala řez a Amanva si mezitím připravovala *hora-magii*, aby urychlila hojení.

Wonda strnule stála jako nějaký novopečený otec, celá vyděšená, aby snad dítě nestiskla příliš silně a nerozmáčkla ho. Hleděla dolů na drobounký olivový obličejíček a Leesha věděla, že by za to miminko položila život.

Ruce Leeshu svrběly touhou natáhnout se pro dítě, ale věděla, že dokud ji nedají zase dohromady, tak musí nehybně ležet. Pro tuto chvíli si musela vystačit s vědomím, že je dítě zdravé a v bezpečí.

„Co to je?“ zeptala se.

Wonda prudce zvedla hlavu jako učednice nachyтанá při dřímotě. „Mistryně?“

„Mluvím o svém dítěti,“ řekla netrpělivě Leesha. „Je to holka nebo kluk?“ Na tom záviselo mnohé. Žírňanský dědic Ahmanna Jardira by mohl vyvolat otevřenou válku s Krasíí. Ale dcera by nebyla terčem zájmu o nic méně. O tom, že si Krasijci pro to dítě přijdou, nikdy nepochybovala, i kdyby Amanva stokrát přísahala. Ale na tom, co jí teď Wonda odpoví, závisí, kdy přijdou – jestli teď nebo za deset let.

Wonda chovala dítě na jedné ruce a druhou odhrnovala povijan. „Je to k...“ Svraštila čelo a zadívala se pozorněji.

Nakonec rozpáčitě vzhlédla. „To kdybych, do Jádra, věděla, mistryně. Já nejsem žádná kořenářka.“

Leesha na ni nevěřičně zírala. „Přece nepotřebuješ být kořenářka, Wondo, abys věděla, co má kluk a co má holka.“

„To je právě to, mistryně.“ Wonda vypadala vyloženě vyděšeně.

„To dítě má obojí.“

Kapitola 2

Oliva

334 p. N.

Leesha snad poprvé v životě ztratila řeč. Zatímco se komnatou rozléhal dětský pláč, Leesha zírala s otevřenými ústy do prázdna a myšlenky pádily jako splašené.

Dítě narozené s oběma pohlavími, to bylo něco neslýchaného. V jejích knihách o vědě ze starého světa byly takové případy uvedeny, ale narazit na to u žijícího dítěte, to bylo něco úplně jiného.

Navíc u svého dítěte.

Tarisa nakoukla Wondě přes rameno, zalapala po dechu a odvrátila se.

Leesha se pro dítě natáhla. „Ukažte mi ho.“

Darsy ji chytila za ruku a strhla ji zpátky. „Leesho Papírova, ještě jednou se pohneš dřív, než budeme hotovy, a já tě přivážu.“

Ode dveří se ozval výkřik, Leesha vzhlédla a uviděla svou noční můru: jedna Wondina strážná vrávoravě couvala, aby uvolnila cestu velmi rozvzteklé Eloně Papírově.

„Hej, Bekko!“ zařvala Wonda. „Říkala jsem, že dovnitř nikdo nesmí!“

„Promiň, Won!“ kvikla Bekka. „Štípla mě do bradavky a prodrala se kolem mě dovnitř!“

„A poštipu tě ještě víc, jestli mi budeš bránit v přístupu k mé dceři,“ varovala ji Elona. „Proč mi nikdo...“

Slova jí uvázla v hrdle, když se Wonda otočila a Elona zahlédla dítě v její náruči. Rozběhla se k němu a už po něm natahovala ruce, ale Wonda hbitě uhnula. Pohled, který na ni Elona vrhla, by vyděsil i jadrnce, ale Wonda na ni jen zavrčela.

„To je v pořádku,“ řekla Leesha a Wonda se nechala obměkčit a neochotně Eloně dítě vydala.

Matce vhrkly slzy do očí. „Pleť po tátovi, ale oči jsou tvoje.“ Elona odhrnula povijan. „Je to kluk nebo...“

Strnula, a zrovna v tu chvíli ji ozářilo chránové světlo. Amanva oživila svou ranhojičskou magii.

Ten příval moci byl pro Leeshu jako vzduch pro tonoucího. Projel jí tělem, zahojil rány, naplnil ji novou silou. Když světlo pohaslo, chtěla vstát.

„No tak, ne...“ začala Darsy.

Leesha si jí nevšímalá. „Wondo, pomoz mi do postele, prosím.“

Wonda ji bez námahy zvedla a odnesla do velké pohodlné postele. Leesha natáhla ruce a Elona jí vložila dítě do náruče. Podívalo se na ni rozzářenýma modrýma očima a Leesha si ho rázem tak zamilovala, až ji to samotnou zaskočilo.

Wonda Drvoštěpova není jediná, kdo by za tebe dal život, miláčku. Ať lidé, nebo démoni, kdo se mezi nás pokusí vstoupit, bude litovat.

Políbila tu krásnou, dokonalou tvářičku, uvolnila dítěti povijan, položila si ho na holou hrud' a dělila se s ním o teplo. Dítě začalo hledat a Leesha si masírovala prs, aby byl připravený, až miminko najde bradavku. A jakmile se maličká pusinka otevřela, Leesha mu bradavku rychle nastrčila, aby se pořádně přisálo.

Kolik matek prováděla tímto milníkem? Kolik novorozeňat přinesla k bradavce? To bylo nic ve srovnání s osobní zkušeností, se sledováním, jak její dokonalé dítě začíná sát. Přisálo se tak silně, až vyjekla.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se Darsy.

Leesha přikývla. „Taková síla.“ Cítila se skvěle, věděla, že dokáže strpět jakoukoli bolest, jen aby své dítě nakrmila. Tolikrát se za poslední měsíce strachovala o jeho život, a teď bylo tady. Živé. V bezpečí. Radostí se rozplakala.

Objevila se Tarisa s mokrou žínkou a odubkala jí slzy a pot. „Každá máma při prvním kojení pláče, paní.“

Štkaní jí sice přineslo potřebnou úlevu, ale nezodpovězených otázek bylo příliš mnoho, než aby se Leesha oddávala slzám nějak dlouho. Když se dech uklidnil, nechala si od Tarisy naposledy osušit oči a odvinula dítěti povijan.

Wonda se nemýlila. Na první pohled to byl zdravý klouček s plně vyvinutým penisem a varlaty. Ale jen do té chvíle, než Leesha zvedla šourek a uviděla pod ním dokonale vyvinutou vagínu.

Vydechla, přitáhla si miminko zpět a začala s celkovou prohlídkou. Miminko bylo velké, příliš velké na to, aby prošlo porodními cestami, aniž by ji vážně poranilo a sebe ohrozilo. Amanva měla pravdu. Ten zákrok jim oběma zachránil život.

Taky bylo silné, a hladové. Podle všeho bylo dokonale zdravé, bez jakýchkoli druhotných známek, které by označovaly kluka nebo holku.

Nasadila si chránový skřípec a pustila se do hlubšího průzkumu. Jeho aura byla jasná – jasnější než kterákoli jiná, kterou kdy Leesha viděla, vyjma Arlenovy a Renniny. Byla to aura silná a... radostná. To dítě mělo z kojení stejné potěšení jako ona. Znovu se Leeshe oči zalily slzami a musela si je otřít, aby mohla pokračovat v prohlídce.

Pohled trochu níž potvrdil výsledek první prohlídky. Mužské i ženské orgány, oba zdravé a funkční.

Přikývla Wondě. „Obojí.“

„Jak je to, do Jádra, vůbec možné?“ zeptala se Elona.

„Četla jsem o tom,“ přiznala Leesha, „ale na vlastní oči jsem to nikdy neviděla. Znamená to, že v lůně byla dvě oplodněná vajíčka, ale jedno vstřebalo...“ Leeshe se sevřelo hrdlo a slova jí uvázla v krku.

„Je to moje chyba,“ zasípala.

„Jakpak to?“ zeptala se Darsy.

„To ta magie.“ Leesha měla pocit, jako by se kolem ní stěny rozlehle komnaty stahovaly. „Používala jsem jí tolik. Počínaje tím, když jsme s Ineverou bojovaly s tím mozkovým démonem, té první noci, kdy jsme Ahmann a já...“ Obličej se jí zkrabatěl, když jí začala docházet celá ta hrůza.

„Já jsem je spojila.“

„Démonské lejno,“ ulevila si Elona. „To nemůžeš vědět. Sama jsi říkala, žeš to viděla jen v knížkách.“

„Ne každý den souhlasím s Elonou, mistryně,“ řekla Darsy, „ale v tomhle má tvoje máma pravdu. Není důvod si myslet, že s tím má cokoli společného magie.“

„Má,“ trvala Leesha na svém. „Cítila jsem to, když se to stalo.“

„A kdyby?“ rozzlobila se Wonda. „To ses měla místo toho nechat sežrat démonem?“

„Ovšemže ne,“ odvětila Leesha.

„Nemá smysl se obviňovat z něčeho, co se stalo v žáru boje, říkávala Bruna,“ dodala Darsy. „Po boji je...“

„... každý generálem,“ dopověděla Leesha.

„Četla jsem stejné knihy jako ty,“ dodala Darsy. „Jsou tam i poznámky, co se s tím dá dělat.“

„Jak dělat?“ zeptala se Elona. „To jako že mu nějaká bylina zavře díрку nebo mu vysuší pindíka, aby upadl?“

„Ovšemže ne.“ Darsy se při pohledu na to dítě rozpačitě ošila. „My jen... prostě jedno vybereme. Dívka tak statná by se dala snadno vydávat za kluka.“

„A kluk tak roztomilý by se dal snadno vydávat za holku,“ odpálila Elona. „Tím se nic nespraví.“

„To ne, ale...“ Darsy ukázala bradou na operační stůl, kde ještě stále pracovala Amanva. „Ale tohle rozhodnutí ve spojení s několika stříhy a stehy...“

„Wondo,“ ozvala se Leesha.

„Jo, mistryně?“ opáčila Wonda.

„Jestli se někdy někdo jiný než já pokusí provádět na tom dítěti nějaké zákroky, tak ho zastřel,“ pravila Leesha.

Wonda si založila ruce na hrudi. „Jo, mistryně.“

Darsy vztáhla ruce. „Já jen...!“

Leesha třepala prsty. „Já vím, žes to nemyslela zle, Darsy, ale to jsou barbarské zvyky. Pokud nebude to dítě ohroženo na zdraví, tak na něm žádné zákroky provádět nebudeme. Je to jasné?“

„Jo, mistryně,“ odpověděla Darsy. „Ale lidi se budou ptát, jestli je to kluk nebo holka. Co jim máme říct?“

Leesha se podívala na Elonu. „Na mě nekoukej,“ zavrčela matka. „Já vím líp než kdo jiný, že my do těchto věcí nemáme co mluvit. Stvořitelova vůle je Stvořitelova vůle.“

„Dobře řečeno, Ernyho ženo,“ ozvala se Amanva. Konečně odešla od operačního stolu a ruce ještě měla od porodní krve. Napřáhla je k Leeshe. „Teď je ta pravá chvíle, mistryně. Není silnějšího vrhu než v okamžiku narození.“

Leesha přemýšlela. Nechat Amanvu vrhnout *alagai-hory* v porodní krvi a plodové vodě by Amanvě otevřelo pohled do budoucnosti jak Leeshi, tak jejího dítěte. I kdyby byla Amanva zcela otevřená a upřímná – něco, čím *damy'ting* nebyly právě pověstné – bude toho příliš, než aby to vystihla slovy. Vždycky zůstane něco utajeno a zrovna ta tajemství by Leesha mohla zoufale potřebovat.

Ale v Amanvině auře bylo zlatě vepsáno, jakou starost si dělá o to dítě, o svého nevlastního sourozence. Strašně moc chtěla vrhnout kostky kvůli jeho ochraně.

„Mám podmínky,“ řekla Leesha. „A nebudu o nich vyjednávat.“ Amanva se uklonila. „Cokoli.“

Leesha povytáhla obočí. „Budeš své modlitby pronášet thessky.“ „Ovšemže,“ odvětila Amanva.

„Sdělíš všechno, co uvidíš, mně a jen mně,“ pokračovala Leesha.

„Hele, já se chci taky dívat!“ vyhrkla Elona, ale Leesha nespouštěla oči z Amanvy.

„Ano, mistryně,“ souhlasila Amanva.

„A to kdykoli,“ dodala Leesha. „Jestli budu mít nějakou otázku k tomu, co jsi viděla, za dvacet let, odpovíš mi úplně a bez váhání.“

„Přisáhám u Everama,“ odpověděla Amanva.

„Kostky necháš ležet, dokud neuděláme přesnou kopii vrhu, a tu si ponechám.“

V tu chvíli Amanva zaváhala. Nikomu nezasvěcenému nebylo dovoleno zkoumat *dama'tingské alagai-hory*, tím méně zkoušet si vyřezat svoje. Inevera Amanvě utrhne hlavu, jestli této žádosti vyhoví.

Ale po chvíli knězka přikývla. „Mám hliněné kostky, které můžeme nalepit na podložku.“

„A naučíš mě je číst,“ dodala Leesha.

V místnosti se rozhostilo ticho. Dokonce i ostatní ženy, neznalé dobře krasijských zvyků, vycítily, jak nestydatá je to žádost.

Amanva přimhouřila oči. „Ano.“

„Cos viděla, když jsi tomu dítěti vrhla kostky v Angiers?“ zeptala se Leesha.

„To první, po čem mě moje matka vždycky učila se dívat,“ odpověděla Amanva.

Leesha rozložila kolem prastarého rodového dědictví, které použily jako operační stůl, chráněné floky. Chrany ožily, a zatímco se Leesha s Amanvou skláněly nad operačním stolem a zkoumaly žhnoucí kostky, chrany clonily zvuky v obou směrech.

Amanva ukázala dlouhým, nalakovaným nehtem na jeden nápadný symbol. „Ka.“ Krasijský výraz pro ‚jeden‘ nebo ‚první‘.

Ukázal na další. „Dama.“ Kněz.

Třetí. „Šarím.“ Válečník.

„První... kněz... válečník...“ Leesha tupě zamrkala, dech jí uvázl v hrdle. „Šar'dama Ka?“

Amanva přikývla.

„*Dama* znamená ‚kněz‘,“ řekla Leesha. „Znamená to, že to dítě je kluk?“

Amanva zavrtěla hlavou. „Ne nutně. Lepší překlad by byl ‚První duchovní bojovný‘. To jsou slova, která mohou v *Hannu Paš* odkazovat na obě pohlaví.“

„Takže moje dítě je Osvoboditel?“ zeptala se nevěřičně Leesha.

„Tak jednoduché to není,“ odpověděla Amanva. „Musíš pochopit, mistryně, že kostky nám říkají naše možnosti, ale většina z nich se nikdy nenaplní.“ Ukázala na další symbol. „*Irraješ*.“

„Smrt,“ řekla Leesha.

Amanva přikývla. „Podívej, jak špička té kostky ukazuje na severovýchod. Nejpravděpodobnější budoucností toho dítěte je předčasná smrt.“

Leesha zařala čelisti. „Není, pokud do toho budu mít co mluvit.“

„Nebo já,“ souhlasila Amanva. „U Everama a mé naději na nebesa. Nemůže být většího zločinu na celé Ale než ublížit tomu, kdo by nás mohl všechny zachránit.“

„*Ala*.“ Ukázala na další kostku, natočenou šikmo k *irraješ*. „Kdybychom riskovaly, může být odsouzen k záhubě svět.“

Leesha se snažila ta slova strávit, ale bylo toho na ni moc. Odsunula je stranou. „Co udělá tvůj lid, když zjistí, že to dítě je bezpohlavní?“

Amanva se naklonila blíž a zkoumala nejen velké symboly uprostřed kostek, ale i tucty těch menších na okrajích. „Ta zpráva by je rozpoltila. Ohlásit osud dítěte teď je příliš nebezpečné, ale bez toho to budou mnozí brát jako znamení Everamovy nelibosti vůči kotlinskému kmeni.“

„Což by jim poskytlo záminku porušit mír, který jsme já a Ahmann dohodli,“ usoudila Leesha.

„Těm několika málo, kteří poté, co syn Jephův svrhl Osvoboditele z útesu, ještě pořád nějakou záminku potřebují.“ Amanva se sklonila, aby se na kostky podívala důkladněji.

„Podívej se sem,“ vyzvala ji a ukázala na symbol natočený proti shluku. „*Ting*.“ Ženský rod. Přejela prstem po okraji kostky a pokračovala dál, aby ukázala, jak ta čára protíná *irraješ*. „Když vyhlásíš, že to dítě je děvče, sbíhá se to méně.“

Než Leesha s Amanvou skončily, bylo dítě vykoupané a přebalené. Elona podřimovala v křesle se spícím dítětem v náručí. Wonda stála ochranně nad ní, zatímco Darsy neklidně přecházela po komnatě sem a tam. Tarisa svlékla zakrvácenou postel, čistě ji povlékla a teď se zaměstnávala přípravou koupele.

„Ona,“ oznámila hlasitě Leesha, když překračovala chrany.

Darsy strnula. Elona sebou trhla. „Cože?!“

Leesha se pátravě podívala svým chránovým skřípcem na aury žen před sebou. „Pokud to někoho mimo tuto komnatu zajímá, tak jsem právě porodila zdravou holčičku.“

„Jo, mistryně,“ řekla Wonda. „Ale sama jsi říkala, že to dítě musíme střežit ve dne v noci. Dříve či později to někdo zjistí, až ho budeme přebalovat.“ Její auru zbarvila starost. „Mluvím o tom, která...“

Leesha se dala do smíchu. „Nařízením hraběnky jsi plenkových povinností zbavena, Wondo Drvoštěpova. Utírání zadečků by bylo mrháním tvými schopnostmi.“

Wonda si oddechla. „Díky Stvořiteli.“

„Osobně si pročtu auru každého člena domácnosti a ostrahy, který bude mít přístup k mé dceři.“ Leesha se podívala na Tarisu. „Každý, komu nebude možno věřit, si bude muset najít práci jinde.“

Auru její komorné zbarvil strach a Leesha si povzdechla. Věděla, že k tomu dojde, ale tím to nebylo o nic snazší.

„Řekneme to i Vice a Jizell,“ pokračovala Leesha. „Všechny budeme muset sledovat, jak se holčička vyvíjí pro případ, že by její stav zapříčinil nepředvídatelné zdravotní problémy.“

„Jistě,“ souhlasila Darsy.

„Říct to Jizell je jako říct to rovnou vévodkyni matce,“ varovala ji Wonda. Jizell nyní byla vévodskou kořenářkou vévody Petherera a tím pádem podléhala přímo vévodkyni Araine.

Leesha se střetla s Tarisiným pohledem. „Počítám, že ta to zjistí tak jako tak. Lepší bude, když se to dozví přímo ode mne.“

„Platí to i pro ni?“ Darsy trhla prstem směrem k Amanvě.

„Platí.“ Amanvina aura zůstala klidná a vyrovnaná. Byla to oprávněná otázka. „Své matce lhát nebudu ani to před ní nebudu tajit, ale naše zájmy se kryjí. Damaja si zaručeně bude dělat starosti, aby se tomu dítěti nic nestalo, a to bude mít rozhodující vliv na mé bratry, aby se nesnažili dělat si na dítě nárok nebo ho rovnou zabít.“

Elona se užuž chystala něco říct, ale Leesha tento rozhovor rázně uzavřela. „Já jí věřím.“ Podívala se zpátky na Amanvu. „Budete ty a Sikva bydlet tady s námi?“

Amanva zavrtěla hlavou. „Děkuji, mistryně, ale v sídle mého ctihodného manžela už je pro nás vybaveno dost místností, abychom se tam mohly nastěhovat. Po tak dlouhé době v zajetí toužím být pod vlastní střechou a mezi svými vlastními lidmi...“

„Jistěže.“ Leesha položila Amanvě dlaň na břicho. Amanva vyjeveně zmlkla. „Ale pochop, prosím, že teď jsme tvým lidem i my. Jsme třikrát pokrevně svázáni.“

„Třikrát svázáni,“ souhlasila Amanva a položila svou dlaň přes Leeshinu tak důvěrným způsobem, že by to bylo ještě před pár měsíci nemyslitelné. Zvláštní, jak může sdílená bolest někdy udělat to, co dobré časy nezvládnou.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se Darsy, když Amanva opustila komnatu.

„To znamená, že Amanva a Sikva nosí Rojerovy děti,“ odpověděla Leesha. „Ten, kdo jim okamžitě nevyhoví, když bude ta či ona něco chtít, by k tomu měl mít zatraceně dobrý důvod.“

Darsy vylétlo obočí až do vlasů, ale přikývla. „Jo, mistryně.“

„A teď, jestli mě všechny omluvíte,“ řekla Leesha, „bych ráda uložila svou dceru do kolébky a dala si koupel.“

Darsy a Wonda vyrazily ke dveřím, ale Elona otálela a v její auře se zřetelně rýsovala neochota odejít od miminka.

„Noci, matko,“ povzdechla si Leesha, „ty se v tom dítěti vidíš za hodinu víc než za celý můj život ve mně.“

„Tohle nemá tvou prořízlou pusou.“ Elona se zadívala na spící miminko. „Šťastný mrňavý kříženeček. Kdybych se já narodila s pindíkem, mohla jsem vládnout tomuto městu.“

„Byla bys úžasný chlap,“ souhlasila Leesha.

„Žádný chlap,“ odmítla Elona. „Já jsem nikdy nechtěla být chlap. Chtěla jsem jen taky pindíka. Steave mi kdysi udělal dřevěného. Vyleštil ho a říkal, že poslouží, když doma nebude žádné dřevo.“

„Stvořiteli,“ povzdechla si Leesha, ale Elonu to neodradilo.

„Myslel ho pro mě, ale nakonec se líbil tvému tátovi, když jsem...“

„Do Jádra, matko!“ zavrčela Leesha. „Tohle mi snad děláš schválně.“

Elona se zachichotala. „Jistěže ano, děvče. Být osinou v tvém zadku vyžaduje trvalou snahu.“

Leesha skryla tvář v dlaních.

Elona se konečně obměkčila a podala miminko Leeshe. „Já jen říkám, že ženy Papírový jsou vášnivé i bez pindíka.“

Tomu se Leesha usmála. „To teda jo.“

„Jak ji pojmenuješ?“ zeptala se Elona.

„Oliva,“ odpověděla Leesha.

„Vždycky jsem se divila, proč to je vlastně dívčí jméno,“ zadumala Elona. „Olivy přece mají pecky jak koule.“

Kapitola 3

Hraběnka Papírova

334 p. N.

Tarisa čekala, až Leesha konečně odtrhne pohled od Olivy, tvrdě spící v kolébce. Její aura pořád vypadala jako králík zahnaný do kouta, ale navenek to na té staré ženě znát nebylo. „Má paní je určitě vyčerpaná. Pojď si sednout, učešu tě.“

Leesha zvedla ruce a uvědomila si, že od svého návratu domů si ještě ani nerozpustila vlasy a ze sepnutého účesu se mezitím polovina sponek uvolnila nebo vypadla úplně. Na sobě měla jen propocenou, zakrvácenou spodní košili a přes ni hedvábný župan. Na obličejích škraloup zaschlých slz. „Musím vypadat hrozně.“

„Ale kdepak.“ Tarisa ji odvedla k ložnicové toaletce, vyndala sponky a rozčesala jí vlasy. Byl to rituál, který prováděly už tolikrát, že Leeshu steskem bodlo u srdce. Tohle byly Thamosovy komnaty, jeho služebnictvo, jeho tvrz. Chtěla to sdílet s ním, jako v pohádce, jenže princova role v jejím příběhu skončila.

Všude po něm zůstaly stopy, známky života přervaného v nejlepším. Stěny zdobily lovecké trofeje a kopí spolu s honosnými portréty šlechtické rodiny. Kolem místnosti držely němou stráž stojany s trojí lakovanou zbrojí.

Leesha sklopila oči k podlaze, ale zradil ji čich, když zachytil vonné oleje, které hrabě používal, vůně, které vyvolávaly vzpomínky na lásku, touhu a ztrátu.

Tarisa si toho všimla. „Arther to chtěl všechno odnést, aby ses na to nemusela dívat. Aby tě ušetřil bolesti.“

Leeshe se stáhlo hrdlo. „Jsem ráda, že to neudělal.“

Tarisa přikývla. „Řekla jsem mu, že mu utrhnu hlavu, jestli pohne jen jedinou židlí.“ Leesha zavřela oči. V životě bylo málo tak konejšivých potěšení jako česání od Tarisy. Najednou si uvědomila, jak je unavená. Amanvina hojivá magie jí sice dodala sílu, ale ta už se vyčerpala. Pořádný spánek beztak žádná magie doopravdy nenahradí.

Ale předtím ještě musí vyřešit pár věcí.

Leesha loupala okem po Tarisině auře. „Jak dlouho děláš špeha vévodkyni matce?“

„Déle, než ty jsi naživu, paní.“ Tarisina aura se naježila, ale hlas zůstal klidný. Konejšivý. „Ale nikdy jsem to nebrala jako špehování. Thamos byl ještě v povijanu, když mě k němu přivedli jako chůvu. Bylo mou povinností podávat o něm zprávy jeho matce. Její Milost toho chlapce milovala, ale musela se starat o vévodství a její manžel byl doma jen zřídka. Každou noc, když malý kníže spal, jsem jí vyprávěla, co všechno celý den dělal.“

„I když pak z chlapce vyrostl dospělý muž?“ zeptala se Leesha.

Tarisa si odfrkla. „Zejména pak. Sama to poznáš, až vyroste Oliva, paní. Matka dítě nikdy doopravdy neopouští.“

„Jakého druhu věci jsi jí vyprávěla?“ zeptala se Leesha.

Tarisa pokrčila rameny. „Převážně o jeho milostném životě. Její Milost si zoufala, jestli se kníže někdy usadí, a chtěla vědět o každé sukni, která mu padne do oka.“ Tarisa se střetla s Leeshiným pohledem. „Ale jen jedna jediná žena si kdy Thamosovu pozornost udržela.“

„A ta měla temnou minulost,“ uhádla Leesha. „Skandál z dětství a řeči o tom, že se pelešila s tím démonem z pouště...“

Tarisa zase odvrátila pohled. Pravidelné, konejšivé tahy kartáčem ani nezpomalily. „Lidi toho napovídají, paní. Na Jadrnském hřbitově i v lavicích modlitebny. Mezi drvoštěpy i – Stvořitel ví – v křídle pro služebnictvo. Mnozí si vykládají, jak jste po sobě pokukovali s Tetovaným i jak jsi šla do Krasie sbalit Ahmanna Jardira. Nikdo by nemohl dokázat, že tě měli v posteli, ale lidské klepy nepotřebují důkazy.“

„To nepotřebují nikdy,“ souhlasila Leesha.

„Neřekla jsem Její Milosti nic, co by beztak neslyšela od jiných,“ pokračovala Tarisa, „ale řekla jsem jí, ať jim nevěří ani slovo. Ty a Jeho Výsost jste nebyli zrovna nenápadní. Když se ti začaly napínat živůtky, předpokládala jsem, že to dítě je knížete. To jsme si mysleli všichni. Všechno služebnictvo tě milovalo. Psala jsem Její Milosti o svém podezření s radostí a jako na jehlách jsem čekala, až to Jeho Výsosti řekneš.“

„Jenže pak jsme se rozešli,“ dodala Leesha, „a ty sis uvědomila, že ses ve své náklonnosti ke mně zmýlila.“

Tarisa potřásla hlavou. „Jak bychom mohli zarazit něco, co nezarazil náš pán?“

„Thamos mě vyhodil,“ namítla Leesha.

„To jo,“ uznala Tarisa. „A pak bloumal těmito síněmi jako duch a celé hodiny zíral na tvůj obraz.“

Leeshe uvázl knedlík v krku a bezúspěšně se ho snažila spolknout.

„Některí možná potajmu chovají naději, že zítra oznámíš, že Thamos má dědice,“ pokračovala Tarisa, „a sní o tom, že v tomto domě bude kus knížete k pomilování a radosti. Ale nikdo z nich se od tebe neodvrátí, až poznají Olivu.“

„Jak ráda bych tomu věřila,“ povzddechla si Leesha.

„Já jsem svého vlastního syna nikdy nepoznala,“ řekla Tarisa. „Byla jsem kuchtička u nižší šlechty, a když se paní nedařilo dát pánovi děti, zaplatili mi, abych s ním líhala a dítěte se pak vzdala.“

„Tariso!“ vyděsila se Leesha.

„Zacházeli se mnou slušně,“ řekla Tarisa. „Dostala jsem peníze a doporučení k vévodkyni matce, která potřebovala někoho na kojení a přebalování malého knížete Thamosa. Byl mi jako syn, kterého jsem nikdy nepoznala.“

Naklonila se a něžně položila Leeshe ruku na břicho. „Netřeba říkat, čí děti nám Stvořitel dává. V tomto domě je dost lásky pro jakékoli tvé dítě, má paní.“

Leesha přitiskla ruku přes její. „Dost už s tím *má paní*. Oslovuj mne mistryně, prosím.“

„Ano, mistryně.“ Tarisa jí stiskla ruku a vstala. „Voda už by měla být horká. Půjdu se postarat o lázeň.“

Odešla a Leesha si dovolila odlepit oči od podlahy a podívat se na připomínky své ztracené lásky.

A rozplakala se.

Přes den nechala Leesha závěsy zatažené, prohlížela si Olivu chránovým skřipcem a pyšně obdivovala sílu a čistotu dětské aury. Oliva hladově jedla, málo spala a pořád upírala na Leeshu jasně modré oči. V její magii zářil cit větší láska, větší než zbožňování. Něco prapůvodnějšího, ryzejšího.

Z blouznivého nadšení vytrhlo Leeshu klepání na dveře. Wonda šla otevřít a Leesha slyšela tlumený rozhovor. Pak dveře zaklaply, Wonda je zase zamkla a vrátila se do ložnice.

„Venku čeká Arther,“ oznámila jí. „Říkala jsem mu, že nemáš čas, ale on se nedá odbýt. Chce s tebou mluvit o něčem naléhavém.“

Leesha se namáhavě narovнала. „Dobrá. V županu mě viděl už dřív. Tariso? Vezmi, prosím, Olivu do dětského pokoje, než to prohovoříme.“

Když Tarisa Olivu vzala, že ji odnese, Oliva pevně sevřela v pěstičce Leeshin prst. Z její aury Leeshu bodlo u srdce.

Pan Arther se zastavil v uctivé vzdálenosti od postele a uklonil se. „Omlouvám se, že jsem se sem tak vetřel, hraběnko Papírova.“

„V pořádku, Arthere,“ odpověděla Leesha. „Věřím, že bys to neudělal, kdyby to nebylo důležité.“

„Rozhodně,“ ujistil ji Arther. „Blahopřeji ti k narození dcery. Předpokládám, že to přišlo... dříve, než se čekalo. Věřím, že se všichni těší dobrému zdraví.“

„Děkuji, těší,“ odpověděla Leesha, „nicméně předpokládám, že to už ti Wonda řekla.“

„Ano, jistě,“ uznal Arther. „Přišel jsem s jinou, poměrně naléhavou záležitostí.“

„A to je?“ opáčila Leesha.

Arther se narovnal jako prkno. Nebyl vysoký, ale nahrazoval to postojem. „Ve vsí úctě, hraběnko, jestliže jsem byl uvolněn z řízení domácnosti a jsem tedy propuštěn, tak si opravdu myslím, že není příliš žádat, aby mi to bylo sděleno přímo.“

Leesha tupě zamrkala. „On ti to někdo sdělil nepřímou?“

„Paní Papírova,“ odvětil Arther.

„Paní... Noci, má matka?“ užasla Leesha.

Arther se znovu uklonil. „Paní Papírova se do tvrze nastěhovala před týdnem, když do Kotliny dospěla zpráva o tvém novém postavení. Je... obtížné jí vyhovět.“

„A to to neznáš ani z poloviny,“ utrousila Leesha.

„Je to samozřejmě jejím právem,“ pokračoval Arther. „Pokud nerozhodneš jinak, jsou ona a tvůj otec nejvýše postavenými členy tvé domácnosti. Předpokládal jsem, že jsi je poslala připravit tvrz na tvůj příjezd.“

Leesha potřásla hlavou. „Myslela jsem to jen tak, že tvrz je zařízení pohodlnější než otcův domov.“

„Není na mně to hodnotit,“ pokračoval Arther. „Ale dnes odpoledne, poté, co bylo oznámeno narození tvé dcery, mi řekla, že mých služeb již není dále zapotřebí a že se domácí služebnictvo bude nadále hlásit přímo u ní.“

Leesha zasténala. „Já snad tu ženskou zardousím.“ Podívala se na Arthera. „Buď ujištěn, že dříve zmrzne Jádro, než bych své matce svěřila vládu nad svou domácností. Vyjasním si to s ní dřív, než skončí tento den.“

„Je to úleva,“ připustil Arther. „Ale nemohu si pomoci, vzhledem k propuštění Gamona a Hayese mne nutně musí napadat, jestli nejsem další na řadě. Přeješ si, abych odstoupil?“

Leesha na toho muže zamyšleně hleděla. „Přeješ si zůstat v mých službách i po Thamosově smrti?“

„Ano, paní,“ odpověděl Arther.

„Proč?“ zeptala se Leesha na rovinu. „Nikdy jsi s mými názory nesouhlasil, zejména když se jednalo o uprchlíky.“

Jeho aura se rozhořčeně zachvěla, ale Arther jen povytáhl obočí. „Můj souhlas je nepodstatný, paní. Já jsem zodpovídal za udržování vyrovnaného knížecího rozpočtu a dohlížel na to, aby se jeho peníze vynakládaly moudře. Zpochybňuji tedy všechny útraty, které navrhuje rada, protože kdybych to nedělal, nedostával bych svým povinností. Nicméně když Jeho Výsost rozhodla, bylo její rozhodnutí splněno do puntíku a bezodkladně. Pokud si mne ponecháš, můžeš se plně spolehnout, že budu dělat totéž pro tebe.“

V jeho auře nebylo stopy po lži, ale odpověď na svou otázku nedostala. „Proč?“ zeptala se znovu. „Předpokládala jsem, že záhy po mém příjezdu sám požádáš o uvolnění a vrátíš se na rodinné panství do Angiers.“

Jakýsi obrázek se mihl Artherovou aurou. Byl zprohýbaný a zkrabatělý, ale Leesha přesto rozpoznávala kdysi velký angierský městský dům, který se již rozpadal. Pojil se s ním Artherův stud i vášnivá pýcha.

„Naše rodinné panství bylo zatíženo hypotékou, abych si mohl koupit náležitou hodnost u Dřevních vojáků,“ odpověděl Arther. „Tohle postavení a kapka štěstí mi vynesly místo panoše u mladého knížete Thamose. Můj život náležel jemu. Gamon na tom není jinak.“

Další obrázek. Thamos, Arther a Gamon, nerozluční jako bratři.

„Ale teď je kníže pryč.“ Arther nedal navenek nijak znát, jaká bolest rve jeho auru. „Je pryč i Angiers, které jsme opustili. Město nyní

obsadili Euchorovi Horští kopiníci se svými ohňometnými zbraněmi. Dřevní vojáci budou brzy odesláni hlídkovat na promenádu, uklidňovat domácí spory a rozhánět nepovolená žonglérská představení. To už není nic pro nás, i kdybychom se chtěli vrátit.“

Takhle o tom Leesha nepřemýšlela. „Kam bys šel, kdybych tě požádala, abys odstoupil?“

„Zůstal bych ubytovacím důstojníkem kotlinských Dřevních vojáků, pokud bys mne ovšem neuvolnila i odtamtud,“ odpověděl Arther. „Vrátil bych se tedy do kasáren a začal si hledat místo u některého barona. Snad u barona Drvoštěpa.“

„Pořád si nejsem jistá, nakolik se na tebe mohu spolehnout, Arthere. Obávám se, že musím být naprosto neomalená,“ klepla skřipcem, „a podívat se do tvé aury.“

Arther na ni dlouho hleděl, pohledem přeskakoval na lampy, na zatažená okna a zpátky na její chránový skřipec. V jeho auře bylo rušno, ale bylo to příliš složité, než aby v tom Leesha dokázala číst, jako by se pořád snažil vyznat ve svých pocitech vůči takovému vpádu do soukromí.

Nakonec se ostře nadechl a vojensky se napřímil. „Je předem omluvena, má paní, každá neomalená otázka, kterou mi položíš. Tak, jako bylo mou povinností pečlivě prověřovat tvé návrhy, je tvou povinností prověřovat mou spolehlivost, než mne přijmeš do svých služeb.“

„Děkuji...“ začala Leesha.

„Ale,“ přerušil ji Arther zvednutou rukou. „Máme-li spolupracovat v dobré víře, musíš souhlasit, že mne už nikdy znovu nepodrobíš tomu...“ mávl rukou k Leeshinu skřipci, „... nemístnému prověřování bez příčiny a bez důkazu.“

Leesha potřásla hlavou. „Jestli máš pocit, že narušuji tvé soukromí, tak se omlouvám, ale můj skřipec už ke mně neodlučně patří. Nebudu ho sundávat pokaždé, když vstoupíš do místnosti. V Kotlině nastanou změny, Arthere. Jestli bude někomu v mých službách vadit chránová magie, tak mu samozřejmě poskytnu vynikající doporučení a štědré odstupné.“

„Výborně, paní. Sdělím to služebnictvu. Pokud jde o mne, máš-li další otázky týkající se mé poctivosti, rač se ptát, ať to máme za sebou.“ Artherovu auru zvířila rostoucí nevole. Považoval se za naprosto nepochybnitelného člověka a Leeshina nedůvěra ho urážela.

Leesha věděla, že musí postupovat opatrně. Taky by se jí mohlo stát, že si sice potvrdí Artherovu spolehlivost, ale svou nedůvěrou ho urazí tak, že odejde.

Leesha si založila ruce na hrudi. „To dítě je Ahmanna Jardira.“

Artherova aura se nezměnila. „Nejsem hlupák, paní. I kdyby mi to můj pán sám neřekl už před několika měsíci, tak kdyby to dítě bylo Thamosovo, tvoje matka by to vykřikovala z hlásné věže.“

„A přesto bys zůstal v mých službách?“ zeptala se Leesha.

„Ahmann Jardir je mrtev,“ odpověděl Arther. „Myslím, že jakákoli pouta, která jsi s Krasijci měla, zemřela s ním bez ohledu na to, co se dělo předtím. Po bitvě o Dokov nemůže být pochyb, že nový krasijský vůdce bude hledět na Kotlinu jako na svého nepřítele, a já tě znám dost dobře na to, abych ti věřil, že mu ji nevydáš.“

„To je sakra pravda,“ ozvala se Wonda.

„Můj pán je rovněž po smrti,“ pokračoval Arther. Nevoli v jeho auře spolykala rostoucí prázdnota. „Já vím, žes ho milovala a on tebe. Ani jeden jste předtím... nešetřili svou náklonností. Není na mně, abych to soudil.“

„Posílal jsi pravidelná hlášení ministru Jansonovi,“ poznamenala Leesha.

„To my všichni, včetně Jeho Výsosti,“ odpověděl Arther. „Thamos před břechanovým trůnem nic netajil.“

„Janson je už také po smrti,“ dodala Leesha. „A účetní knihy Kotliny jsou uzavřeny. Sám jsi říkal, že Angiers, jaké jsme znali, je pryč. Kotlina si musí najít svou vlastní cestu.“

„Ty chceš být vévodkyní z Kotliny,“ uhodl Arther.

„A kdyby?“ opáčila Leesha. „Budeš věrný mně – Kotlině – nebo břechanovému trůnu?“

Arther o krok ucouvl a vytáhl z postroje na zádech obřadní šermířské kopí. Wonda sebou trhla, ale Leesha zvedla ruku a zadržela ji. Arther položil kopí na podlahu před postel a klekl si. „Tobě a Kotlině, má paní. Přísahám u Stvořitele a budu přísahat znovu na slunce.“

Leesha natáhla ruku a Arther ji uchopil. „A já přísahám, že budu hodna tvé důvěry, první ministře.“

Arther jí políbil ruku. „Děkuji, má paní.“

Zhoupl se zpátky na paty, plavně vstal a z mošny u pasu vytáhl psací podložku. „V tom případě: obdržel jsem již tucty žádostí týkajících se tvého kalendáře a je zde řada naléhavých záležitostí...“

Leesha si povzddechla, ale cítila, že napětí ve valné míře povolilo. Letmo zavadila pohledem o dětský pokoj. „Máš čas, dokud Oliva nezačne plakat, ministře.“

Leesha Papírova, mistryně z Kotliny

Leesha ta slova čmárala snad potisícáté a už ji braly křeče do zad. Thamosovo křeslo, tu obrovskou vyřezávanou nestvůrnost, navrhovali určitě spíš k odstrašení než kvůli pohodlí. Magie sice pomohla urychlit zotavení, ale Leesha si na ni nechtěla zvykat, a už vůbec ne, když Oliva hladově sála tucetkrát denně.

Jednou rukou se zapřela v kříži, kde se svaly svýjely bolestí, a protáhla se. Od dopoledne podepisovala. Za oknem kanceláře se stmívalo.

Ministr Arther chňapl lejstro, položil ho nahoru na hotovou hromadu a rovnou před ni položil další. „Padesát tisíc floků za koňskou plátovou zbroj s erbem barona Drvoštěpa.“ Arther se koncem pera letmo dotkl příslušných cifer a rychle načmáral dolů X. „Podepiš zde.“

Leesha zkoumala lejstro. „To je směšné. Tohle neschvaluji. Baron si může své koně oblékat za své peníze. Tady je spousta hladových krků.“

„Je mi líto, mistryně,“ řekl Arther, „ale ta objednávka byla hotová už před měsícem. Baron má svou zbroj a obchodník čeká na peníze.“

„Jak to mohlo projít bez souhlasu?“ užasla Leesha.

„Jeho Výsost svěřila baronu Drvoštěpovi velení, jenže baron by raději pohlavkoval lesního démona, než aby vzal do ruky pero.“ Arther si odfrkl. „A mezi Kotliňany se za závaznou dohodu očividně považuje plivnutí na ruku.“

„Mnoho z nich beztak neumí číst.“ Leesha zařala zuby, nachýlila se nad stůl, podepsala a pak letmo zavadila pohledem o vysoký stoh rozvinutých lejster, která doručil baronův písař. „To je všechno pořád to samé?“

„Obávám se, že ano,“ odpověděl Arther. „Lidé potřebovali někoho, k němuž by za tvé a hrabčíc nepřítomnosti upínali své naděje. Zejména pak, když zmizeli pán a paní Sedlákovi. V tomto směru byl baron Drvoštěp velmi úspěšný. Ovšem jako správce... má ještě řadu nedostatků.“

Leesha přikývla. Nedokázala předstírat, že je to pro ni nějaká novinka, vždyť znala Gareda celý život. Lidé ho milovali a věřili mu. Byl jedním z nich – první drvoštěp, který uposlechl výzvy Arlena Sedláka a vyšel se sekerou do noci. Od té doby bránil Kotliňany před demony noc co noc a všichni to věděli. Lidem se lépe spalo s vědomím, že velí Gared Drvoštěp.

Ale utrácet peníze mu šlo mnohem lépe než je počítat. Leesha sice mohla nechat razit nekonečné množství floků, jenže ty měly cenu, jen dokud jim lidé věřili.

„Pořád by ses u něj ucházel o práci, kdybych tě požádala, abys odstoupil?“ zeptala se Leesha.

Arther zafuněl. „To byla planá hrozba, mistryně. Baron Drvoštěp střídá úředníky rychleji než korbele piva. Panoš Emet to vzdal poté, co mu baron vyhrožoval, že mu utrhne ruce.“

Leesha si povzdechla. „A kdybych ti nařídila, abys k němu nastoupil, a jemu, aby tě přijal?“

„Možná bych porušil svou přísahu a zběhl bych do Krasie,“ odušil Arther a Leesha se smála, až jí škrábalo v krku.

Oči jí zabloudily zpátky ke stohu lejster a veselí ji opustilo. Mnula si spánek, aby rozmasírovala tu tupou bolest, která se brzy rozvine, jestli si nedá něco k jídlu a hodinku o samotě na zahradě. „Gared potřebuje úředníka, který se ho nebude bát.“

„Já opravdu nevím, kde najít nějakého Arlena Sedláka v oboru lejster,“ odušil Arther.

„Nemyslela jsem chlapa,“ odvětila Leesha. „Wondo?“

„Na mě se nedívej, mistryně,“ vzepřela se Wonda. „Já jsem na lejstra ještě horší než Gar.“

„Tak buď tak hodná a dojdi pro slečnu Lakýrnickovu,“ požádala ji Leesha.

Wonda se usmála. „To jo, mistryně.“

„Děkuji, že jsi přišla, Emélie.“ Leesha pokynula k jedné židli u svého stolu. „Vezmi místo, prosím.“

„Děkuji, hraběnko.“ Rosal půvabně, zkušeně vysekla pukrle, když se zvedala, zlehka si přidržela sukně, takže když se usadila, byly všechny sklady na svém místě.

„Oslovuj mne, prosím, jen mistryně,“ požádala ji Leesha. „Čaj?“

Rosal přikývla. „Ano prosím, mistryně.“

Leesha dala znamení Wondě. Ta žena dokázala navléknout jehlu lukem a stejně zdatně se naučila podávat čaj; dva plné horké šálky i s podšálky přinesla v jedné ruce jako dva floky.

„Jak se ti zatím líbí Kotlina?“ zeptala se Leesha, když si vzala svůj šálek.

„Úžasná.“ Rosal si dala do čaje cukr a míchala si ho. „Všichni jsou tak vstřícní. Všichni jsou vzrušeni tou svatbou. Dokonce i tvá matka mi nabídla pomoc při přípravách.“

„Aha?“ O tom Leesha slyšela poprvé. Vypadalo nepředstavitelně, že by Elona nabízela komukoli pomoc z dobré vůle, a už vůbec ne Emélii Lakýrnickové.

Rosal přikývla. „Představila mne těm nejlepším květinářkám a švadlenám a nabídla mi pár... zajímavých rad na šaty.“

„Má matka nepatří k těm, které plýtvají látkou,“ odtušila Leesha. „Zejména na živůtku.“

Rosal zvedla šálek a spiklenecky na ni mrkla. „Už jsem nosila i takové, o jakých by se ani tvé matce nesnilo. Ale tentokrát ne. Rosal byla pro jiné. Gared dostane nevěstu z žongléřských pohádek.“

„Gared nedostane nic, dokud nebude mít hotové papírování,“ odvětila Leesha a ukázala na stoh na svém stole.

Rosal přikývla. „Lejstra nejsou zrovna Garedovou silnou stránkou. Po svatbě budu moci...“

„Žádné ‚budu‘, drahá,“ přerušila ji Leesha. „Musím ti připomínat, že jsi mi zavázána?“

Rosal zavrtěla hlavou. Vévodkyně matka chtěla Rosal po skandálu u dvora uvrhnout do vězení a Leesha jí v tom zabránila. „Ovšemže ne, mistryně.“

„Dobrá,“ řekla Leesha. „Amanviny kostky říkaly, že pokud jde o věrnost Kotlině, tak se na tebe mohu spolehnout, a to je přesně to, co zrovna teď potřebuju.“

Rosal odložila šálek a posadila se rovně s rukama v klíně. „Jak ti mohu pomoci?“

Leesha ukázala na stoh. „Řekni svému drahému, že si s tebou neužije, dokud se neposadí k účetnictví a nedá si dohromady má dáti, dal.“

Rosal povytáhla obočí a na rtech jí zacukal samolibý úsměšek. „Ale mistryně, se mnou si ještě nikdy neužíval. My nejsme svoji! Jen pomysli na ten skandál!“

Úsměšek se rozvinul do úsměvu. „Ale udržuji jeho peň v pozoru. Řekla jsem mu, že ho nechci vidět bez kalhot, dokud nebudeme svázáni. A on teď kdykoli jsme sami, běží pro řemen.“

„Stvořiteli,“ povzddechla si Leesha. „Ty jsi stejně hrozná jako moje matka. Dej si pozor, aby nebyl při své noční síle, nebo ti ten řemen zpřetrhá.“

Rosal se zablýsklo v očích. „Ale mistryně, to on ve skutečnosti nechce.“

„Nebude vadit, když počkám venku?“ přerušila je Wonda.

Rosal se na ni usmála. „Hele, Wondo Drvoštěpova, ty se červenáš!“

„Tak trochu mám pocit, jako bys mluvila o mém bratrovi,“ odtušila Wonda.

„Sama mám dva bratry,“ připustila Rosal. „Vím o jejich milostném životě víc, než bych chtěla.“ Pousmála se. „Ale nemohu říct, že by to nebylo užitečné.“

„Mohu tedy předpokládat, že to vezmeš... eh,“ Leesha se proti své vůli usmála, „... pevně do ruky?“

Všechny tři ženy se rozesmály.

„Pusť to z hlavy, mistryně,“ řekla Rosal. „Dám mu ten řemen pod psací stůl.“

„Slunce už zapadlo, mistryně,“ řekla Tarisa.

Leesha odtrhla Olivu od prsu a podala ji Eloně. „Už se všichni sešli a dostali čaj?“ Tarisa jí přišla zapnout živůtek a hbitě ji přitom přepudrovala.

„Spousta z nich čeká už déle než hodinu,“ odpověděla Wonda.

Leesha přikývla. Nechávat radní čekat, to byl jeden ze způsobů, jimiž Thamos dával najevo svou moc, a Leeshe přišlo vhodné tento zvyk pro tentokrát – při prvním zasedání rady po svém návratu – zachovat.

Navíc toto zasedání svolala až na závěr dne, takže mohla vyčkat, až slunce, které zvečera zalévalo jasně západní okna poradní síně, zapadne. Nasadila si chranový skřípec, vstala a vyplula na chodbu. Byla doma už týden a tohle už se nedalo dál odkládat.

„Leesha Papírova, mistryně z Kotliny,“ oznámil Arther prostě, když ji uváděl hraběcím vchodem do poradní síně, odtud dočista skryté za Thamosovým nestvůrným trůnem. Leesha měla v úmyslu se toho krámu jednou zbavit, ale v tuto chvíli, kdy se tyčil vysoko nad radou, sloužil svému účelu dobře.

Leesha si odpárala titul od jména záměrně. Titul hraběnka jí dal angierský trůn, ale ona neměla nijak v úmyslu zůstat mu nadále zavázána. Byl nejvyšší čas, aby se Kotlina osamostatnila.

Všichni vstali a uklonili se. Přikývla jim v odpověď a pokynula jim, aby usedli na svá místa. Stát zůstal jen Arther, který zaujal své místo za trůnem.

Leesha se rozhlédla po radnících. Její otec Erny tu byl za chraničářský cech. Smitt za kupecký. Pastýř Jona obsadil velké dřevěné křeslo inkvizitora Hayese, ale Hayes si našel jiné, skoro stejně vznešené, a usadil se vedle něj. Podobně měl baron Gared vedle sebe kapitána Gamona. Darsy a Vika obsadily protější konec stolu, Darsy ve velkém čalouněném křesle, kde kdysi sedávala Leesha. Vedle nich seděla Amanva, Kendall a Hary Koufík, mistr cechu žonglérského.

„Děkuji vám, že jste přišli,“ zahájila Leesha. „Vím, že máte plno práce s přípravami večerního obřadu, takže si toto první zasedání uděláme krátké. Za prvé, jak všichni víte, pan Arther si podrží své postavení prvního ministra.“ Pokynula mu. „Ministře?“

Arther předstoupil s už připravenou psací podložkou. „Kotlina má nyní šestnáct baronství, mistryně, nepočítaje v to Kořenářský les. Na jedenácti z nich jsou velechrany v provozu. Čtyři z nich začala platit daně. Ostatní se ještě... neustálila, lidé se tam teprve usazují k novému životu.“

Většina těchto panství vznikla díky lidem prchajícím před Krasijci, kteří během posledního roku přicházeli nepřetržitě. Kotlina se trvale rozrůstala, aby je pojala, razila floky, aby se rozběhlo jejich hospodářství, a poskytovala základní stavební a ostatní materiál ke znovuvybudování života.

„Všechna ta panství posílají své lidi k drvoštěpům,“ poznamenal Gared. „Nováčci nám tedy přicházejí každý den, což je dobře. Velechrany zatlačují demony pořád dál, jenže jejich řady neřídnou, ba naopak, je to spíš čím dál horší.“

„Na ochranění nových zbraní a štítů používáme kadluby a šablony,“ navázal Erny. „Není to tak účinné jako ruční ochranění, ale umožňuje nám to vyhovět požadavkům. Taky pracujeme na stučcích látky na velkovýrobu pláští neviditelnosti.“

Leesha přikývla. „Co děláme pro to, abychom znovu sestavili jízdu?“

„Jon Hřebec už má připravené další koně,“ oznámil Smitt. „Dřevní kopiníci...“

„Kotlinští kopiníci,“ přerušila ho Leesha s pohledem upřeným na Gamona.

„Prosím?“ užasl Smitt.

„Dřevní vojáci jsou dneškem rozpuštěni,“ sdělila Leesha. „Kdokoliv z nich bude chtít nastoupit ke Kotlinským vojákům, bude rovnou převelen a po přísaze věrnosti Kotlině si ponechá svou hodnost i plat. Ostatní...“

Gamon zvedl ruku. Arther to s ním už probíral. „Já už jsem s muži mluvil, mistryně. Není mezi nimi nikdo, kdo by se chtěl vrátit do Angiers.“

Leesha přikývla. „Brzy je tedy uvidíme v plné síle, kapitáne.“

Podívala se na Jonu, sedícího vedle škrobeného inkvizitora Hayese. „A co tví duchovní, Pastýři?“

„Nám bude ještě nějaký čas trvat, než se naše řady zaplní,“ odpověděl Jona. „Kazatele i akolyty pobíjeli Krasijci na potkání. Zůstala nás jen hrstka na službu zástupům. Rád bych dostal tvé požehnání k pověření inkvizitora Hayese, aby zde zastupoval první kotlinskou radu pastýřů.“

Leesha a inkvizitor se navzájem měřili pohledem. I on si vzal na zasedání skřípec. Leesha viděla, jak se po jeho skřípci míhá chranové světlo, a věděla, že on sleduje její auru stejně pozorně jako ona tu jeho.

I toto bylo dohodnuto předem. Když oba sehrají na radě dohodnutou roli, oba si zachovají tvář.

„Co podle tebe udělá vévoda Pether,“ zeptala se Leesha, „když vystoupíš z angierské církve a složíš slib nezávislé kotlinské církvi, s Jonou jako Pastýřem?“

Hayes rychle načrtl do vzduchu chranění. Leesha viděla, jak se načrt vlní přes volnou magii, a jeho umění na ni udělalo velký dojem. Ale i jeho oči načrt vyjeveně sledovaly.

Leesha se usmála, už jí svítalo, co říká jeho aura. *Pastýři mají větší moc, než vědí.*

Hayes setřásl překvapení. „Pethera jsem vychovával. Bude to brát jako osobní zradu. Angierská církev mne prohlásí za kacíře a pravděpodobně vydá příkaz, abych byl zaživa upálen, jestli ještě někdy vstoupím na angierskou půdu.“

„A ty to přesto chceš udělat?“ zeptala se Leesha.

„Byl jsem sem poslán potírat kacírství,“ odpověděl inkvizitor Hayes. „Přivést Kotlinu zpátky pod vládu Pastýře Pethera a angierské církve. Ale za ty měsíce, co jsem zde sloužil, jsem poznal lidi nezměrné víry a odvahy a byl jsem svědkem věcí, které si angierská rada pastýřů dokáže stěží představit.“

Nepředstírám, že znám Stvořitelovy záměry, ale vím, že mne sem umístil proto, abych stál mezi těmito lidmi a Jádrem. Abych jim dal vědět, že na ně Stvořitel hledí s pýchou.“

Z jeho aury vyzařovalo přesvědčení a Leesha Jonovi souhlasně přikývla. „Nepotřebuješ mé požehnání, Pastýři, ale máš ho.“

„Děkuji, mistryně,“ odpověděl Jona. „Začneme svítit nové pastýře a přijímat nové akolyty, ale může trvat léta, než se naše řady zaplní.“

„Jistěže,“ uznala Leesha. „Není načase vysvětit Mladého Franqa?“

Aury obou mužů se zbarvily. Rozpačitě se podívali na sebe, pak na Gareda. Barva se pomalu vlnila kolem stolu, až bylo jasné, že všichni vědí něco, co Leesha neví. Dokonce i Darsy.

„Co je?“ zeptala se ostře.

„Franq je malou částí velkého problému,“ odpověděla Darsy. „Který nám vyrůstá uprostřed Kotliny jako dusivé býlí.“

„Chraněné děti,“ uhádla Leesha.

„Už se jim nedá ani nic říct!“ praštil Gared svou obrovitou pěstí do stolu, stůl poskočil a všem zadrnčely šálky s čajem. „Nechodí na nástup, nikoho neposlouchají, jen sebe.“

„Žijí v Kořenářském lese,“ navázal Smitt. „Odmítají spát za zdmi.“

„Jako by to už ani nebyli lidi,“ dodal Gared. „Stává se z nich... něco jiného.“

A teď praštila do stolu Leesha. „Tak dost, barone. Tady nemluvíme o démonech. Tohle jsou kotlinští bratři, sestry a děti. Mluvíme o Evinovu a Brianninu synu Callenovi.“ Podívala se na Smitta. „O tvém synu Keetovi a vnučce Stele.“

„Callen zlomil ruku Yonovi Šedivci,“ poznamenal Gared.

„Keeta a Stelu jsem nachytl při krádeži v jednom svém skladě,“ dodal Smitt. „Jídlo, zbraně, náradí. Můj vlastní syn mě zkopal, když jsem se je snažil zadržet. Dal jsem na sklad nový zámek, a když přišli příště, rozkopli šestipalcové zlatopřnové dveře, jako by to byla překližka.“

„A co to všechno má co dělat s Mladým Franqem?“ zeptala se Leesha.

„Když Děti začaly se sebevýchovou a vymyšlením vlastních rituálů, tak jsem zpozorněl i já,“ ozval se Hayes. „V obavách z možného kacírství jsem k nim poslal Franqa, aby je duchovně vedl. Zprávy naznačovaly, že Děti se touží naučit chránit, a Franq je zkušený chraničář. Využil toho, aby k nim pronikl.“

„A?“ opáčila Leesha.

Hayes zafuněl. „On... on se k nim přidal, mistryně.“

Leesha tupě zamrkala. „Ty mi chceš říct, že Mladý Franq, muž skrznaskrz upjatý a zdrženlivý, se přidal k Chraněným dětem?“

Hayes zachmuřeně přikývl. „Když jsem ho viděl naposledy, mistryně, zrovna se rozhodl, že bude nosit prostou hnědou kutnu.“

„To je opravdu nezvyklé,“ uznala Leesha.

„Ustříhl si rukávy, aby byly vidět chrany vytetované na pažích,“ pokračoval Hayes. „A smrděl potem a ichorem.“

„Budu se s nimi muset sejít,“ usoudila Leesha. „A to brzy.“

„To není dobrý nápad, mistryně,“ ozvala se Wonda.

„Ona má pravdu, Leesh,“ přidal se Gared. „Ty Děti jsou nebezpečné.“

„Já jsem je cvičila,“ dodala Wonda. „Dej na mě. Já to vím.“

Leesha zavrtěla hlavou. „Musím je vidět na vlastní oči. Ujišťuji vás, že půjdeme připraveni a nebudeme je nijak dráždit, dokud si je neobhlédneme.“

„Přece se musí najít někdo, koho tam můžeš vyslat,“ naléhala Wonda. „Jen tak, aby to nenápadně omrkl.“

„Za běžných okolností by to byla práce pro mého herolda,“ odpověděla Leesha, „ale po Rojerově odchodu zůstalo jeho místo prázdné.“ Podívala se na Kendall. „Je to tvé místo, Kendall, jestli chceš.“

Kendall tupě zamrkala. „Já, mistryně? Já jsem jen pouhá učednice...“

„Nesmysl,“ přerušila ji Leesha. „Sám Rojer mi říkal, že ze všech lidí, které kdy v životě potkal, jsi jediný člověk, který má jeho nadání očarovat démony. Teď, když už Rojer mezi námi není, Kotlina někoho takového potřebuje, a Rojerova slova jsou pro mne záruka více než dostačující. Cechmistře?“

Hary Koulík se usmál, vytáhl svitek a podal ho mladé ženě. „Tvoje žonglérská koncese, Kendall Démonpěvo.“

„Jo, to zní dobře,“ řekla Kendall a vzala si svitek.

„Takže to místo bereš?“ naléhala Leesha. „Ta koncese je tvá tak jako tak, ale já na to místo nikoho jiného nemám.“

Kendall se podívala na Amanvu, a Amanva přikývla. „Ano, mistryně, jistě.“

Hayes si odkašlal. Leesha na něj povytáhla obočí. „Něco tě trápí, inkvizitore?“

Hayes našpulil rty. „Jenom že to vypadá, že tvůj nový herold se zodpovídá na prvním místě nějaké evejské kněžce a teprve potom své hraběnce.“

Amanvino obočí se svraštilo a její aura se naježila. I Hayes to viděl a leknutím sebou trhnul. Leesha zamítavě zvedla ruku. „Já Kendall bezvýhradně věřím, inkvizitore, což je v tuto chvíli víc, než bych mohla říci o tobě, a co se týče Amanvy...“ Podívala se na *damu'ting*. „Můžeš to oznámit i jim.“

Amanva se nadechla a zase se uklidnila. „Sikva a já se budeme po pohřbu našeho manžela vracet do Everamovy Štědroty. Kadžijská *damaji'ting* byla zavražděna během pokusu o palácový převrat, za nímž stojí můj bratr. Mám nastoupit na její místo.“

Celý stůl zalapal po dechu. „*Damaji'ting*...“ začal tázavě Jona.

„Pastýřka by byl asi nejbližší překlad,“ objasnila mu Amanva, „i když nedostatečný, neboť je to rovněž i světský titul. Budu mít přímý dohled nad *damami'ting* a vlastně všemi ženami kadžijského čili největšího krasijského kmene.“

„Takže pastýřka a hraběnka zároveň,“ zhodnotil to Jona a poklonil se jí. „Blahopřeji, Výsosti.“

Podobná blahopřání přicházela od celého stolu. Amanva je oceňovala vznešeným přikývnutím, a pak se obrátila a zadívala se do očí Leeshe. „Za svou matku a bratra mluvit nemohu, mistryně, ale vím u krve, kterou sdílíme, že ty a Kotlina ve mně vždy budete mít spojení.“

Leesha přikývla. „O tom nepochybuji.“ Obrátila se zpátky k Artherovi. „Jaké jsou zprávy z Laktonu?“

Arther si Amanvu ostražitě měřil. „Mistryně...“

„Nemůžeš říci nic, co Amanva během návratu sama nezjistí, ministře,“ upozornila ho Leesha.

Arther našpulil rty a pečlivě vážil slova. „Ostrov zůstal svobodný, nicméně laktonské vody nyní hostí rostoucí počet krasijských korzárů.“

„A pevnina?“ otázala se Leesha.

„Stále pod krasijskou nadvládou,“ odpověděl Arther, „ale krasijské postavení slábne. Trosky vojska prince Jayana se nevrátily. Polovina zběhla a teď plení jako vlci každou dědinu, na kterou narazí. Zbytek se usadil za zdmi kláštera Úsvitu.“

„A co ti uprchlíci, kteří se tam ukrývali?“ Leesha vyslala Trnku Damaje, aby našel kohokoli, komu se podařilo uniknout jatcám.

„Trnka se dostal dovnitř i ven,“ odpověděl Gared. „Přivedl už celou skupinu. Poslední zrovna dnes večer, včetně dvou milnských hodnostářů, a chce, aby ses s nimi sešla.“

Leesha si usrkla čaje. „Příprav pro ně komnaty a vyříd jim, že mne mohou za jeden dva dny, až si oddechnou, navštívit.“

Odložila šálek. „Amanvo, pojďme probrat průběh dnešní noci.“

Než zasedání skončilo, Elona už si to netrpělivě rázovala venku na chodbě sem a tam, ale Erny nebyl ten, na koho čekala. I když manželka letmo políbila na tvář, její oči i aura se cele upínaly na Garedu, a manželka jen postrčila, aby šel rovnou dál.

Žádný z radních si Elonina soustředěného zájmu nevšiml, dokonce ani Hayes se svým chránovým zrakem. Všichni byli prostě rádi, že se nesoustředí na ně, a rychle kolem ní prošli na chodbu. Jen Gared s odchodem nespěchal, mluvil ještě s Artherem a Gamonem. Když do síně vstoupila Elona, tak se ti dva dali na ústup tak rychle, jak jim to jen důstojnost dovolovala. A než si jí Gared všiml, Elona zavřela dveře a byl v pasti.

Elona se obrátila k Leeshe, a ta ve své vlastní auře zničehonic uviděla to samé leknutí a touhu uprchnout. Ráda by si myslela, že má nad svou matkou navrch, ale aury nelžou.

„Kapku soukromí, drahá?“ Elonin hlas zněl nebezpečně břitce. Gared se polekaně podíval na Leeshu.

„Promiň, Gare, ale tohle se odkládá už příliš dlouho. Ty a má matka musíte probrat pár věcí.“

Leesha se otočila a Wonda jí otevřela hraběcí dveře. Obě se rychle protáhly skrz a těžké dveře za sebou zase zavřely.

„To bude, Wondo, prozatím všechno,“ řekla Leesha.

„Mistryně?“ opáčila Wonda.

„Možná do toho budu muset ještě vstoupit,“ uznala Leesha. „Chceš být v takovém případě nablízku?“

Teď se prohnal děs Wondinou auru. Noci, je na celém světě vůbec někdo, kdo se Elony nebojí? „Ne, mistryně.“

„Tak upaluj,“ řekla Leesha. „Utíkej najít Rosal a požádej ji, aby si přišla do poradní síně pro svého snoubence.“ Wondinu auru zaplavila úleva a už se otáčela a pádila po chodbě pryč.

Od návratu do Kotliny Leesha přestala nosit kořenářskou zástěru s kapsáři. Araine jí říkala, že je to pro hraběnku nedůstojné a nevhodné, a i když jí to Leesha zazlívala, musela uznat, že měla pravdu.

Ale pro Leeshu nebylo stejně tak ani důstojné ani vhodné, aby tajila, kým byla. A tak se nechala ode všech oslovovat jako mistryně a šaty měla plně stylových kapsářů s bylinami a chráněnými předměty.

Teď si vyndala vkusnou chráněnou stříbrnou kuličku na jemném stříbrném řetízku. Kuličku si strčila do ucha a řetízek přetáhla horem dozadu, aby kulička držela na místě. V té kuličce byl úlomek démonské kosti. Druhou si předtím nechala na svém trůně a skrz ni teď mohla poslouchat všechno, co se dělo v poradní síni.

„Ty se mi vyhýbáš, chlapče,“ řekla Elona, ale nebyl to ten nedůtklivý, strohý tón, jakým mluvila s jinými. Tohle bylo předení kočky podřimující na myší díře.

„Jen jsem měl spoustu práce,“ bránil se Gared.

„No jo, ty máš pořád spoustu práce,“ souhlasila Elona. „Dokud ti peň v kalhotách neztvrdne, to pak jsi u mých dveří a žebráš jako pes.“

„Už to nebudu dělat.“ Znělo to spíš jako prosba než rozhodnutí. „Slíbil jsem to Leeshe a přísahal jsem na slunce.“

„Takové věci se slibují snadno,“ řekla Elona. „Mnohem těžší je slib dodržet – to mi věř. Teď je to snadné, když ti ta angierská děvka podrží ve dne v noci. Ono se to zpočátku vždycky líbí. Myslíš si, že nikdy nebudeš potřebovat jinou ženu. Ale ji ta povinnost časem přestane bavit a bude ti rozvazovat kalhoty míň a míň. A pak, jednoho dne, když už to nebudeš moci vydržet, přijdeš za mnou s vědomím, že já to vezmu od podlahy a použiju triky, o nichž ta tvoje mladá začátečnice nikdy neslyšela.“

Gared se zajíkl. Sahá na něj? napadlo Leeshu.

„Co myslíš, chlapče?“ zeptala se Elona. „Dokáže ti to ona udělat tak jako já?“

„My ne...“ koktal Gared, „jsme to ještě nedělali.“

„Tak to musíš být nadržžený až po uši!“ rozesmála se Elona. Znělo to vítězoslavně. „A já říkám jen tolik: prokaž té své mladé snoubence las-kavost, vzpomeň na staré časy a urvi jinde, co se dá.“

Ozvalo se klopýtání a šoupání nábytku.

Elona se rozesmála. „Tak ty mě chceš pod stolem, jo? Mám se o tebe postarat potají, zatímco kolem budou pobíhat lidi?“

Další šoupání nábytku. „Už se to znovu nestane, paní Papírova,“ zachrčel Gared. „Osvoboditel řekl, že bych mohl být lepší člověk, a já se o to snažím.“

„Jsi hlupák, chlapče,“ zavrčela Elona. „Ty máš na víc než na tuhle holku.“

„Vždyť ji ani neznáš!“ vyhrkl Gared.

„Vypila jsem s tou samolibou husou a její pitomou mámou dost čaje na to, aby se v něm utopil vodní démon,“ odsekla Elona. „Nemá ti co nabídnout, zatímco moje dcera je teď zase sama.“

Noci, matko! pomyslela si Leesha. *Ještě i teď?!*

Ale Gared ji překvapil. „Já Leeshu nechci. Běhal jsem za ní, já vím, ale nikdy to nevyšlo.“

To tedy ne, souhlasila Leesha.

„Tady nejde jen o Leeshu, ty hlupáku,“ odsekla Elona. „Kdyby sis ji vzal, mohl bys být kotlinským vévodou. Noci, vždyť ty bys mohl být jednoho dne králem Thesy!“

A zase předla jako kočka. „Teď, když už měla pár kopí, je připravená na pořádný peň. A když na něj nepoleze ona, budu sklízet ovoce já.“

„A co – co Erny?“ vykvikl Gared.

„Pche,“ odfrkla si Elona. „Ten se schová v komoře, dokud neodejdeš, jako vždycky.“

A to už toho Leesha měla právě tak dost. Vyndala chranové nasloučátko a otevřela dveře. Gared používal poradní stůl jako štít a teď za ním strnul jako přimražený.

„Stvořiteli budiž chvála.“ Hnal se rovnou k ní. Leeshe se chtělo smát při pohledu na Gareda Drvoštěpa, sedm stop čistého svalstva, které se krčí za jejími sukněmi.

„Dobrá, nech si ho v kalhotách!“ zachrčela Elona. „Tím nijak nezměníš to, co bylo!“

„Hele, o co ti vlastně jde?!“ vyhrkl Gared zpoza Leeshina ramena.

„Jde mi o to, že mám v břiše tvé dítě, ty zabeďněnče,“ odsekla Elona.

„Cože?!“ rozčílil se Gared. „Já myslel, že jsi jen přibrala pár liber.“

Nic horšího říct nemohl. Elona vypoulila oči a její aura zrudla.

A v tu chvíli se dveře do poradní síně otevřely a vstoupila Rosal.

„Noci!“ Elona rozhodila rukama. „To snad mají všichni v téhle zatračené pevnosti ucho na dveřích?“

Rosal se usmála. „Jen jsem hledala Gareda. Spiklenecky na něj mrkla. „Musí vyřídít nějaká lejstra.“

Gared pobledl a Rosal se podívala zpátky na Elonu. „Ne že by to pro mě byla novinka. Pokaždé, když padne tvé jméno, je Gared naprosto výmluvný.“

„Já?“ opáčil Gared.

Rosal po něm střelila pohledem. „Co bylo, bylo, z toho si vrásky ne dělej. A teď měj rozum a buď zticha. Já to vyřídím.“

Gared vydechl. „Jo, drahá.“

Elona si založila ruce v bok a zaměřila se pro změnu na Rosal. „Chytřejší, než jsem si myslela.“

Rosal jí posměšně vysekla pukrle. „Já vím, že tady v Kotlině jsi něco zvláštního, paní Papírova, ale já chodila do školy s tucty takovými jako ty. Mně nevadí, že jsi Gareda zacvičila, ale já mu dopřeju takovou svatební noc, že zapomene na všechny ubohé finty nějaké venkovské husy.“

Elona chňapla po Rosaliných dlouhých hustých vlasech, ale na to byla Rosal připravená, smetla jí ruku stranou a ustoupila z dosahu. Krok měla jistý jako tanečnice a Leesha věděla, že kdyby chtěla, mohla to Eloně klidně oplatit.

Ale Rosal se ovládala dobře. Tichý hlas, klidný úsměv. „On už není tvůj.“

„Do Jádra není,“ odsekla Elona. „Mám v sobě jeho fakana.“

„Čekáš nějaké dítě,“ souhlasila Rosal, „ale je opravdu Garedovo? Kdo to může říci? Jsi vdaná.“

„A co když to dítě nebude vypadat jako Erny?“ opáčila Elona.

Rosal pokrčila rameny. „Pochybuji, že by to někoho překvapilo. Ty máš docela mizernou pověst. Víš, jak se jmenuje oblíbená hra mezi služebnictvem? Copak asi dělá paní Papírova teď?“

Elona stála, jako by do ní hrom udeřil, a její aura potemněla.

„Ale... co když je to doopravdy moje?“ vypískl Gared. Všechny zraky se obrátily k němu.

„Řekl jsem Osvoboditeli, že budu lepší člověk,“ připomněl Gared a jeho hlas pomalu nabíral na síle. „Nestojím o žádný skandál, ale taky nejsem žádný chudák, abych nemohl podporovat své dítě.“

Rosal přešla k němu. Cukl sebou, když se k němu naklonila, ale ona mu jen něžně položila ruku na loket. „Jistěže ne, má lásko. To bych po tobě nikdy ani nežádala. Ale je mnoho způsobů, jak podporovat své dítě, pokud zjistíme, že je tvoje.“

„Jo?“ opáčil Gared.

„Než se narodí, budeme svoji,“ pokračovala Rosal. „A naše svatební smlouva stanoví naše potomstvo jako první v následnictví. Poté se můžeš k tomu dítěti klidně přihlásit, budeš-li si přát.“

Položila mu dlaň na tvář. „Ale možná zjistíš, že je pro všechny snazší to dítě prostě jen často navštěvovat a zahrnovat ho dárky.“

Elona si založila ruce na hrudi. „A co když ten skandál vyvolám já?“

„To neuděláš,“ ujistila ji Rosal. „Určitě ne bez důkazů a pravděpodobně ne ani s důkazy. Ty nejsi tak chytrá, jak si myslíš, paní Papírova, ale na tohle jsi chytrá dost. Ty můžeš přijít o víc než jen o Gareda.“

Konečně se zapojila i Leesha. „Mohu zavolat Amanvu, jestli chceš, matko. Stačí kapka tvé krve a jeden vrh kostek a můžeme mít důkaz. Rozetneme to všechno tady a teď.“

„I ty, děvče?“ Elona si odplivla na koberec, obrátila se na podpatku a vyběhla ze síně jako smršť.

Gared úlevou zasténal a Rosal ho poplácala po paži. „Dýchej, lásko. Zvládl jsi to dobře. Neslyšeli jsme o tom naposledy, ale to nejhorší je za námi. Jen se drž od Elony dál a nech ji na mně.“

Obrátila si ho k sobě a zahleděla se mu do očí, aby nemohl uhnout pohledem. „Až přijde náš svatební den, už nikdy nebudeš chtít, aby ona znovu lezla na tvůj peň.“

„To nechci už teď,“ odtušil Gared.

Rosal ho chytila za vousy a stáhla si jeho hlavu níž, aby ho mohla políbit na tvář. „Chytrý chlapec.“

Gared jí dlaní zakryl ruce. „Aspoň víš, co jsem provedl, i když to nikdy nepochopíš.“

Rosal se usmála. „Minulost je minulost, jak jsme se dohodli. Tvá i má.“

Podívala se na Leeshu. „Děkuji, mistryně.“

„Jo, Leesho,“ přidal se rychle Gared. „Přišla jsi sem dočista jako Osvoboditel.“

„To těžko,“ utrousila Leesha.

„Démonské lejno,“ nedal se Gared. „Není to poprvé. Ty jsi vždycky byla tam, kde tě lidé nejvíc potřebovali, Leesh. Ty a Rojer a Arlen Sedlák. Když jsme byli na dně, přišli jste do Kotliny vy tři a celé jste to zvrátili. Není nikdo, komu byste nezměnili život.“

„A teď je Arlen pryč,“ povzddechla si Leesha. „I Rojer. Až lidé uvidí, jak hloupě jsem se rozhodovala, tak pochopí, že žádný Osvoboditel nejsem.“

„Nic takového nepochopí.“ Gared zamítavě máchl rukou. „Do Kotliny přicházejí zbídačelí lidé hledat Osvoboditele a to první, co vidí, je Leesha Papírova, která se o ně stará.“

Leesha zavrtěla hlavou. „To první, co vidí, jsi ty, Gare.“

„Možná tak na cestě,“ uznal Gared. „Drvoštěpové jim dávají pocit bezpečí, to jo, ale to jim ještě nezajistí střechu nad hlavou a plné břicho. Bezpečí nezahojí rány Jádra. Bezpečí jim nedá šaty a práci. Nedá jim

nový život, když ztratili ten starý, ani možnost se usadit. To děláš ty, Leesh. Je načase, aby sis to přestala vyčítat.“

„Co vyčítat?“ podivila se Leesha.

„Že ty jsi naživu a Rojer ne,“ odpověděl Gared. „Že jsi musela zabít Krasijce, kteří přišli zavraždit vévodu. Že jsi v létě otrávila *šarúmy*, aby nás nemohli napadnout. Že jsi spala s tím démonem z pouště. Cos udělala, udělala jsi pokaždé proto, abys pomohla lidem. Nebyla jsi sobecká ani zlá. Přestaň si namlouvat něco jiného.“

Leesha hleděla na Garedu a snažila se sloupat roky zpátky až k jejich dětskému románu nebo k tomu mladíkovi, jehož po tolik let nenáviděla. K tomu klukovi, který jí zničil pověst a napáchal v jejím životě zmatek. Ten muž před ní byl obojí a ani jeden z nich. Chyby mládí je oba vyslaly na nové cesty.

Ty cesty byly obtížné, ale neúprosně je dovedly k tomu, že se stali nejmocnějšími lidmi v Kotlinském hrabství.

A někde po cestě jí začal být jako bratr. Pořád to byl hloupý moula, ale byl to dobrý chlap a ona ho stejně měla ráda. Vzala Garedu a Rosal za ruce. „Mám z vás dvou doopravdy velkou radost.“

Kapitola 4

Ragen a Elissa

334 p. N.

„Noci!“ Husté lesy na obou stranách chráněné poselské cesty zničehonic končily a Ragen přitáhl koni uzdu. Už padal soumrak, ale pořád ještě bylo vidět. „Když jsme tudy jeli ani ne před rokem, byly tady míle zalesněné krajiny.“

„Drvoštěpské sekery se rozmachují dnem i nocí,“ řekl Trnka. Šel pěšky a nějak se mu dařilo držet s koňmi krok.

I z výše koňského hřbetu Ragen cítil, jak Trnka páchne. Elissa ho sice přesvědčila, aby se koupal, ale chlapec jedl takovou spoustu trličce, že byl trličem cítit i jeho pot. Ten pach ho sice v noci chránil před démony, jenže zároveň od něj odháněl i všechny ostatní.

„Tady se nejen klučilo a mýtilo,“ všimla si Elissa. „Jsou tady celé vesnice, které tu předtím nebyly.“

„A taky velechrany,“ dodal Trnka. „Jádrouni se nemůžou Kotliny ani dotknout.“

„Stvořiteli budiž chvála,“ vydechla Elissa. „Vydala jsem se z Milnu, abych pro jednu okusila noc pod širým nebem. Teď už jsem toho syta. Jsem jako stvořená pro čtyři stěny, koupel a měkkou postel.“

„Stěny tě zhýčkají,“ řekl Trnka. „Zapomeňš, co je venku.“

„Odvážuji se tvrdit, že mi nedělá žádné potíže se upamatovat,“ odtušil Ragen. Trmáceli se z Laktonu po neudržovaných poselských cestách už týdny. Ragen sice měl mapy, jenže od té doby, co byla vybudována velká Poselská cesta, pohltily mnoho starých stezek opět mokřady.

Ale hlavní cesta teď byla příliš nebezpečná. Po bitvě o Dokov vyslali Krasijci vojsko dobýt klášter Úsvitu. Klášter Úsvitu bylo to nejnázve

hájitelné místo, jaké kdy Ragen viděl, vyjma samotného Laktonu. Společně s Pastýřem Alinem si mysleli, že ho dokážou udržet celé týdny, jenže brzy se ukázalo, že pro krasijské lezce nejsou žádnou zvláštní překážkou ani obrovské klášterní hradby. Hned prvního dne došlo na hradbách na boj muže proti muži, a pak byli obyvatelé kláštera nuceni uprchnout do přístaviště.

Krasijští korzáři je pronásledovali celé míle, ale na rychlost *Šarúmské bědy* s kapitánkou Dehlií neměli. Uprchlíci se ztratili pronásledovatelům na dost dlouho, aby se stihli přepravit čluny do maličké rybářské vesničky na severu, odkud se mohli vydat na namáhavou cestu zpátky do Milnu.

Protože Krasijci dobývali všechny vesnice v blízkosti Poselské cesty, vzal to Ragen s uprchlíky napříč krajinou přes zapadlé vísky a po pěšinkách, které jen vzdáleně připomínaly dávné stezky. Cestou navazovali cenné styky, a kdykoli to bylo možné, posílali Euchorovi hlášení. Ovšem jen Stvořitel věděl, jestli k němu někdy nějaká dorazila.

Když se přiblížili k první velechraně, Ragen potřásl hlavou. „Pamatuju si, když byla Drvoštěpská kotlina jen víska s necelými třemi stovkami obyvatel. Teď je podle některých odhadů domovem pro sto tisíc.“

„A to všechno díky Arlenovi,“ řekla Elissa.

„Ty jsi ho opravdu znala?“ zeptal se Trnka. „Myslím Tetovaného?“

„Jestli ho znala?“ Ragen se rozchechtal. „V podstatě jsme ho vychovali. Byl nám jako syn.“ Trnka k němu vzhlédl a Ragen se k němu naklonil a stiskl mu rameno. Trnka sebou při takové důvěrnosti obvykle trhl, ale tentokrát to snesl, ba dokonce se zdálo, že to i maličko vítá. „Jako ses stal i ty, Trnko.“

„Kdyby to dopadlo jinak, možná bys ho nazýval bratrem.“ Při těch slovech se Elisse stáhlo hrdlo. „Ale Arlen nás už opustil.“

„Neopustil,“ prohlásil Trnka.

„Jakpak to, chlapče?“ zeptal se Ragen.

„Lidé ho viděli,“ odpověděl Trnka. „Když přitáhli Krasijci. Byl na cestě a pomáhal.“

„Povídalo se to,“ povzdechla si Elissa.

Ragen se k ní natáhl a vzal ji za ruku. „Lidé toho u piva napovídají, Trnko.“

Trnka zavrtěl hlavou. „Různí lidé, různá místa, stejný příběh. Kreslil chrany do vzduchu a jádrouni chytli plamenem.“

„Ty myslíš...“ začala Elissa.

„Nemělo by nás to překvapovat,“ poznamenal Ragen, i když se tomu sám neodvažoval věřit. „Ten kluk byl příliš tvrdohlavý, než aby zemřel.“

Elissa popotáhla a zasmála se.

Najednou vzhledla. „Neslyšíš zpěv?“

„Tam.“ Ragen měl u oka dalkohled, takže viděl to, co se Elisse ztrácelo v šeru.

„Co je to?“ zeptala se Elissa.

Ragen jí dalkohled podal. „Vypadá to jako pohřební průvod.“

Dalkohledem Elissa viděla žongléra hrajícího na housle a vedle něj z každé strany jednu zpívající Krasijku v jásavě barevných šatech. Za Krasijkami šel nějaký pastýř a svátečně oděná žena, a za nimi služebnictvo a šest statných drvoštěpů, kteří nesli na ramenou dřevěné máry.

V jejich stopách kráčely stovky dalších a jejich hlasy se spojovaly ve zpěvu. Vedla je pestrobarevná, strakatá žonglérská společnost.

„Ten žonglér v čele,“ ozvala se Elissa a přejela dalkohledem zpátky dopředu. „Nemohl by to být ten Arlenův přítel? Ten houslový čaroděj, Rojer Půlručka?“

„Nemohl, ledaže by Arlen přehlédl, že Půlručka je žena a má obě ruce celé,“ odtušil Ragen. Elissa se zadívala pozorněji a zjistila, že má pravdu. Ti tři vepředu, to byly všechno ženy.

Elissa si je bedlivě prohlížela. Jejich hudba byla tajuplně čistá a nesla se nočním vzduchem, jako by ji roznášela magie. „Proč by pohřební průvod mířil na okraj velechran?“

„Aby zabili sedm jádrounů,“ řekl Trnka.

Elissa se na něj udiveně podívala. „Na co?“

„To je krasijký zvyk,“ odpověděl Ragen. „Oni věří, že zabítí sedmi démonů – jednoho za každý pilíř nebeský – vzdá čest odcházející duši a provede ji osamělou poutí.“

„Osamělou poutí?“ opáčila Elissa.

„Poutí, která vede ke Stvořiteli,“ řekl stísněně Trnka. „A k jeho soudu.“

Když se k nim průvod přiblížil, sjeli z cesty, a když procházel kolem, vmísili se do davu. Kotlinská mistryně měla v ruce nějaký klacík, napohled něco jako tenkou kost potaženou zlatem, na níž byly vyryté chrany. Za chůze s ním kreslila světelné chrany, které visely ve vzdu-

chu jako stříbrný rukopis. Pak třepala zápěstím a chrany vystřelily vysoko do nebe, rozzářily se do silného jasu, zůstaly zavěšené ve vzduchu a svítily průvodu na cestu.

„Ragene,“ špitla tiše Elissa.

„Vidím.“ Ragen už slyšel o krasijské magii démonských kostí, ale až dosud doopravdy neporozuměl, o co jde. Ale jestliže si démonské kosti uchovají magii i poté, co jádrnec zemře, znamená to, že by to, co právě předvedla mistryně, dokázal kterýkoli zkušený chraničář.

A jen málo chraničářů v Milnu bylo tak zkušených jako chraničářský cechmistr a jeho žena.

Průvod se zastavil u velké mýtiny, trio vepředu sešlo z cesty a postavilo se doprostřed. Změnili píseň a u okrajů mýtiny se objevili démoni, které přilákaly nové zvuky. Ragenovi se zarývaly do paže Elissiny ostře nehty, ale ani jeden z nich nevydal ani hlásku.

Pár lidí v davu polekaně vykřiklo, když démoni doběhli až k nim, ale hudba se znovu změnila a démoni se zastavovali tak zprudka, že pařáty vyrývaly do země obrovské brázdy.

Houslistka držela nápěv a uchovávala střed mýtiny bez démonů, zatímco Krasijky kroužily kolem a skřeky odháněly některé demony pryč, zatímco jiné držely na místě, až tam byl jen jeden od každého druhu.

Takový stupeň nadvlády, který muzikanti předváděli, to bylo něco neuvěřitelného. Elissa nikdy nic takového neviděla. Ve srovnání s tím bledly dokonce i Arlenovy příběhy o houslovém čaroději Půlručkovi.

„Tohle umění si musíme vzít s sebou do Milnu,“ špitla.

„To jo,“ souhlasil Ragen.

„Půlručka zapsal tu hudbu na papír,“ řekl Trnka. „Viděl jsem žongléry, že to mají.“

Elissa přikývla. „Najdu ho a zaplatím mu za opis, co si řekne.“

„To není na prodej,“ řekl Trnka. „Půlručka říkal, že by to měli mít všichni.“

„Přece si nemyslíš...“ Elissa zavadila pohledem o víko od rakve a uviděla na přehozu vyšité zkřížené housle a luk.

„Noci,“ zašeptala.

Leesha obrátila pohled do směru, odkud přicházel hromový dusot. Na protější straně mýtiny se objevil dvacetistopý skalní démon. Vycházel z lesa a holé zimní stromy před sebou rozhrnoval jako rákosí.

Za tímto démonem už drvoštěpové uzavřeli řady, čímž lapili na mýtině sedm démonů a zároveň bránili ve vstupu dalším. Chraněné dřevorubecké náčiní měli zavěšené přes rameno, dnešní noci ho nepotřebovali. Drželi stráž pouze svými hlasy.

Zpívali *Nech oheň v srdci stále planout*, starou dřevorubeckou píseň, kterou znal každý Kotliřan. Touto písní si drvoštěpové původně udržovali rytmus, aby byli sehraní při práci. Leesha si vzpomněla na noc, kdy Rojer slyšel *Oheň v srdci* poprvé. Její přítel si pak ten nápěv celé dny pobzukoval a přehrával na housle. Udělal v té písni jen drobné změny, ale nějak tím do té hudby zapracoval svou zvláštní magii.

Prvním veršem *Oheň v srdci* si nyní drvoštěpové udržovali jednotný krok za pochodu a zároveň s ním odháněli demony. Druhým si je naopak přilákali blíž a třetím je mátlí, zatímco na ně útočili sekerami.

„Pořád nás chrání,“ zašeptala Leesha.

„Cože to, mistryně?“ optala se Wonda.

„Rojer nás pořád chrání, ještě i teď,“ vysvětlila Leesha.

„Jasně že,“ souhlasila Wonda. „Stvořitel by si Rojera nevzal, kdyby jeho dílo ještě nebylo hotovo.“

Leeshe nikdy úplně neseseděla představa Stvořitele tak zapojeného do toho, kdo ještě žije a kdo už zemřel. Jaký by pak mělo smysl kořenářství, kdyby tomu tak bylo? Nicméně představa Rojera na nebesích byla útěšná.

Bylo tam celkem sedm démonů, každý za jeden pilíř krasijských nebes. Skalnímu démonovi tančil kolem nohou ohnivý. Byl tam močálový démon s protáhlými hubenými končetinami i dlouhohnátý lesní démon. Polní démon, štíhlý a přízemní. Nemotorný podsaditý kamenný démon a nahoře na obloze kroužil větrný.

Amanva a Sikva ustaly ve zpěvu a Kendall spustila housle. Kněžka zvedla ruku. „Džidda.“

„To je na mě.“ Wonda podala Leeshe luk, vyhrnula si rukávy a už si to rázovala do středu mýtiny. Chraný nakreslené na pažích mírně žhnuly.

Wonda si vybrala močálového démona a drobnými krůčky k němu pronikla dřív, než ji stihl chytit. Nablízko už ji močálový démon uchvátit do svých hnátů nemohl, na to není dostatečně mrštný. Wonda mu zasadila několik ran v rychlém sledu, zdůrazněných údernými chránami na pěstích a loktech. Po zásahu chráněným podpatkem démon odklopýtal dozadu a v tu chvíli Wonda rychle vyrazila, dupla mu na koleno a převrátila ho na záda.

A pak už došlo na opravdický zápas zblízka. Wonda jadrnce zalehla vlastním tělem, znehybnila ho a už mu na hlavu přšela rána za ránou. Démon sebou zpočátku zuřivě mlátil, ale po chvíli se jeho pohyby omezily jen na namátkové oplácení smršťe ran. Wondiny chrany zářily jasněji a jasněji, až nakonec démonovi prorazila lebku.

„Avaš,“ řekla Amanva, když Wonda, pokrytá ichorem syčícím na chránách, konečně poodstoupila.

Na to předstoupil Gared. Sekeru si nechal zavěšenou přes rameno, ale na rukou měl obrovské chráněné železné rukavice a jako svůj dar nebesům si vybral deset stop vysokého lesního démona. I když Gared postrádal Wondin půvab a rychlost, démon pod jeho hromovými úde-ry záhy přešel do obrany a odvrávoral dozadu. Nakonec to trvalo ještě kratší dobu než s močálovým démonem.

„Umas.“ Amanva jmenovala třetí nebeský pilíř, jímž povolala na mýtinu Rojerovy učedníky, vedené Hary Koulíkem. Žongléři si vybrali polního démona, svou hudbou ho doháněli k šílenství a nakonec ho, rozzuřeného k nepřičetnosti, pošťvali na kamenného démona.

Polní démon skočil na kamenného a drásal a drásal, ale těžký krunyř nemohly jeho pařáty prorazit. Nakonec kamenný démon srazil polního na zem a těžkým spárem mu roztříštil lebku.

Amanva se střetla s Leeshiným pohledem. „Rahvís.“

Leesha zhluboka nabrala dech, popošla dopředu a zvedla svou *hora-hůlku* proti kamennému démonovi. Rychlými, ostře řezanými tahy nakreslila do vzduchu stříbrné chrany. Chladivé chrany démona okamžitě zmrazily, ichor v démonských žilách ztuhl. Lektrické chrany netvorem otřásaly a působily mu mučivé bolesti.

„Za tebe, Rojere.“ Leesha nakreslila údernou chranu a démon se rozletěl na kusy.

„Kendži.“

Předstoupila Kendall, přiložila smyčec ke strunám. Bez námahy si k sobě přilákala ohnivého démona a vyloudila mu v mordě ohnivý plivanec. Pak změnila nápěv a přinutila ho, aby plivanec spolkl.

Ohnivý démon má sice šupiny odolné proti žáru, ale to samé se nedá říci o jeho útrobach. Démon se zalkl, útroby se vzňaly, démon padl na záda a mlátil sebou.

Kendall kroužila kolem netvora a hrála čím dál rychleji, pronikavěji a skřípavěji. Ohnivec kvílel, vřískal, svíjel se a Kendall hrála rychleji a rychleji. Ze smyčce byla už jen žíznivá čára, když zvedla hlavu od houslového podbradku. Hudba se rázem rozezněla tak hlasitě, že

Leeshe zaléhálo v uších, přestože si do nich stejně jako ostatní nacpala vosk.

Ohnivý démon sebou konečně naposledy zaškubal a znehybněl. Kendall nechala svou hudbu doznít a Amanva ukázala na větrného démona na obloze. „Ganit.“

Nastoupila Sikva a démona si k sobě přivolala. Slétl dolů s napřaženými pařáty, s cílem popadnout tu drobnou dívku a vylétnout s ní zpátky do výšin.

Ale ledva se k ní přiblížil, dotkla se Sikva svého hrdla a vydala takový skřek, že se démon na místě zastavil, divoce zamáchal křídly a padl mrtev na zem. Sikva se s úklonou obrátila ke své sestře-manželce. „Horza.“

Vánek nadouval Amanvino barevné hedvábí, když se volným krokem vydala ke skalnímu démonovi a začala zpívat *Píseň Ubývání*. Její hlas, který se osaměle nesl do noci, svíral skalního démona jako v kleštích.

Kroužila kolem netvora a zpívala hlasitěji a hlasitěji. Rukou se dotýkala obojku na hrdle a seřizovala magii svého zesilovače. Zpěv zesílil natolik, že si Leesha musela dlaněmi zakrýt uši a viděla, že půl míle lidí přihlížejících na cestě dělá to samé. Jak zvuk sílil, Leeshe se zdálo, že snad vidí chvění ve vzduchu.

A pak se najednou ozvalo strašlivě zaprašštění a skalní démon padl na zem, až to zadunělo.

„Ctěný manželi Rojere asu Jessum am’Křma am’Kotlina.“ Amanvin hlase se nesl z nepřírozené dálky. „Rojere Půlručko, žáku Arricka Nejlibějšího Hlase, nechť naše oběť povolá serafína, který tě povede na tvé osamělé pouti k Everamovi, kde budeš hodovat u jeho stolu, dokud nebude zapotřebí, aby se tvá duše znovu navrátila na Alu.“

Když vcházeli na Jadrnský hřbitov, kráčela Leesha vedle Amanvy. Sikva s Kendall šly dva kroky za nimi, následoval Pastýř Jona a drvoštěpové nesoucí Rojera na pohřební hranici.

Slámové kořenářky odvedly dobrou práci. Rojerova pohledná tvář byla důstojně vážná, neprojevovalo se na ní pranic z násilné smrti. Oděn byl v pestrobarevném hedvábném kabátku a vypadal, jako by mohl rovnou vyskočit na nohy a začít hrát do kola.

Spočíval na márách ze zkřížených topůrek, které nesli na ramenou Gared, Wonda a púltucet vybraných Kotliňanů. Dug a Merrem Řezníkovi. Smitt. Darsy. Jow a Evin Drvoštěpovi.

Hřbitov se zaplnil, lidé se tísnili na dlažbě u pohřební hranice a davy se táhly po cestách do všech stran. Sem, do středu velechrany, vedly všechny cesty Drvoštěpské Kotliny.

Pohřební hranici zbudovali před ozvučným přístřeškem pro muzikanty, který býval Rojerovým nejmocnějším místem. Gared a Wonda nepokrytě plakali, když pokládali Rojera na velkou plošinu nad hranicí.

Amanva, Sikva a Kendall klečely na pódiu a kvílely a štkaly s tím dramatickým nadáním mladých krasijských dívek, které si seškrabávají slzy z tváří do maličkých lahviček z chráněného skla.

Leeshe se chtělo plakat. Často nacházela v slzách útěchu a během posledních pár týdnů oplakávala Rojera v soukromí mnohokrát. Ale teď, před celým kotlinským shromážděním, měla pocit, že jí slzy vyschly. Thamos mrtev. Arlen pryč a Ahmannův osud nejistý. A teď Rojer. Bude snad jejím osudem pohřbít každého muže, kterého miluje?

Po nějaké době se Amanva vzbopila, vstala, rozhlédla se po shromáždění a zapnula si zesilovač na krku. „Jsem Amanva va Rojer va Ahmann am’Křčma am’Kotlina, první manželka Rojera asu Jessum am’Křčma am’Kotlina. Můj manžel byl zetěm Šar’damy Ka a není pochyb, že i jeho se dotkl Everam. Jeho tělo podle vašeho zvyku spálíme, ale v Krasii se nade vše ctí Šarik Hora, kosti hrdinů. Kostí mého ctihodného manžela tedy budou vybrány z popela, nalakovány a uloženy do pouzdra z chráněného skla, aby tady, na posvátné půdě Jadrnského hřbitova, posvětily nový chrám Stvořitele.“

Kendall spustila pomalou, truchlivou píseň a Amanva začala zpívat. Sikva se k ní přidala a celé trio ovinulo shromáždění svou hudbou stejně snadno, jako očarovávalo jadrnce.

Při zpěvu Amanva vyndala maličkou lebku ohnivého démona, namířila ji na hranici a prsty přejížděla po chránách, aby oživila magii. Z čelistí vyšlehl plamen a zapálil dřevo pod pohřební hranicí. Slámové kořenářky naplnily tělo lučebninami a pilinami, takže tělo rychle vzplanulo a ozářilo shromážděné, kteří stáli jako uhranutí krasijskou pohřební písni.

Když bylo po všem, vystoupila na pódium Leesha a odkašlala si. Neměla zesilovač jako krasijská princezna, ale v ozvučném přístřešku pro muzikanty byla také magie a ta roznášela její slova daleko do noci.

Leeshe ještě pořád nevytryskly slzy a truchlíci se tomu nepochybně podívovali. *Proč nepláče? To ho nemilovala? To je jí to jedno?*

Zhluboka nabrala dech. „Rojer si na mně vynutil slib, že pokud někdy přijde tento den, budu zpívat a tančit a smuteční řeči hodím do plamenů s ním.“

Tu a tam se ozval smích.

„Přisahám.“ Leesha vytáhla složené lejštro. „Dokonce mi to i napsal.“ Rozložila lejštro a četla.

Leesho, mám v úmyslu žít tak dlouho, abych mohl magickými triky oslňovat svá pravnoučata, ale oba víme, že život nejde vždycky podle plánu. Kdybych zemřel, spoléhám na tebe, že zajistíš, aby můj pohřeb nebyl nudný a sklíčující. Řekni všem, že jsem byl velikán, a zazpívejte si nějakou smuteční píseň, až budete zapalovat pohřební hranici. Ale pak řekni Harymu, ať spustí do kola, a nařídí lidem, že mají zmlknout a tančit.

Leesha složila lejštro a strčila si ho do kapsy u šatů. „Nebýt Rojera Půlručky, nebyla bych tu. Troufám si tvrdit, že by tu nebyli mnozí z nás. Nejednou zůstala jeho hudba tou poslední hrází kotlinské obrany, která nám dávala čas se přeskupit, postavit se na nohy a nabrat dech.

Když za novoluní spadl Arlen Sedlák z nebe, byly to Rojerovy housle, které lákaly jaderné hordy do pasti za pastí a umožnily nám přečkat noc.

Ale to není to nejlepší, co si na něm pamatuji,“ pokračovala Leesha. „Rojer byl ten, který měl vždycky po ruce nějaký vtíp, když jsem byla smutná, anebo mi nastavil vstřícné ucho, když jsem se potřebovala vypovídat. V jednom okamžiku mi promlouval do duše a v dalším metal salta nazad. Když se nakupily starosti a zdálo se, že už to člověk všechno neunes, Rojer prostě vytáhl housle a odplavil starosti pryč.

Taková byla jeho magie. Žádné kreslení chran ani metání blesků. Žádné nahlížení do budoucnosti ani ranhojičství. Rojer Krčma viděl do srdcí, lidských i démonských, a promlouval k nim skrze svou hudbu. Nikdy jsem nikoho takového jako on nepotkala a nečekám, že ještě někdy někoho takového potkám.

Rojer byl velikán.“ Zalkla se, zvedla ruku k ústům a najednou přišel pláč. Amanva osobně se přihnala jak vítr, aby posbírala slzy, které se Leeshe koulely po tvářích.

Leeshe chvíličku trvalo, než se vzchopila, ale pak se obrátila ke koncertnímu mistru žonglérů v muzikantském přístřešku. „Hary, je čas zahrát do kola.“

Elissa popíjela a tančila s Kotliňany celou noc. Ragen Elissu vytáčel v kole, jak už ne od dob, kdy se jí dvořil, a dokonce i Trnka se nakrátko zapojil – měl překvapivě lehké nohy a rychle pochytil kroky. Všichni tři se smáli, až je tváře bolely, a poprvé za Stvořitel ví jak dlouho se cítili bezpečně a radostně.

Když se noc pomalu nachýlila ke konci, žongléři se rozešli, rozjařené flamendry lákali s sebou domů do jejich okrsků úplně stejně, jako Půlručka kdysi lákal jadrnce, a Kotlinou se rozléhaly bujaré výkřiky a smích.

Když okny proniklo ranní světlo, v šenku Smittovy krčmy se hromadně úpělo. Smitt nechal roznést na stoly mísy se spoustou vajec, slaniny a chleba, džbány s vodou a u každého stolu postavit na zem kýbl na zvratky. Jeden stálý host to nestihl a vyzvracel se rovnou na podlahu. Z toho pohledu se pro změnu zvedl žaludek Elisse, ale zhluboka dýchala, soustředila se na džbán s vodou a čekala, až se s ní šenk přestane točit.

Vmžiku u něj byla krčmářova žena Stefný s vlhkým ubrouskem, aby si otřel ústa, a když se očistil, strčila mu do ruky hadr. Muž po sobě moudře uklidil.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Stefný Elissy. „Já to znám. Vídám, jak si jeden uleví a ostatní ho rychle následují.“

„Zvládnou to,“ odpověděla Elissa a lokla si vody.

Stefny přikývla. „Dneska se toho moc neudělá. Mistryně Leesha vzkázala, že vás přijme zítra.“ Začichala a očima střelila po Trnkovi. „Měli byste si odpočinout a pořádně se vykoupat, než půjdete ke dvoru.“

Trnka se zamračil. Ten chlapec, Stvořitel mu požehnej, v sobě měl sílu mládí a od pohledu na tom byl lépe než všichni ostatní. Dvakrát si přidal k snídani, dojedl a teď vstal. „Přijdu za vámi zítra.“

„Tady je světnice...“ začala Stefný.

„Nemám rád stěny,“ přerušil ji Trnka. „Mám svoje trnčí v Kořenářském lese.“ A bez dalšího slova vypadl ze dveří.

Voda už dávno vychladla, ale Elissa se stejně pořád ještě máčela ve vaně, když se Ragen příštího rána vrátil do jejich světnice.

„Ukázalo se, že Smitt je i místní bankéř,“ řekl. „Jakmile kapku vystřízlivěl, tak mu jako záruka stačilo naše jméno a získal jsem řadu

úvěřů, které nám pokryjí cestu zpátky do Milnu. Pár týdnů nám zabere, než se nám podaří najmout lidi na doprovod a sehnat zásoby, ale jinak už by mělo jít všechno hladce.“

„Kéž by tě Stvořitel vyslyšel,“ povzdechla si Elissa. „Už jsem si začínala myslet, že nám děti dospějí, než se vrátíme.“

„Při nepřátelském vpádu se těžko plánuje,“ odušil Ragen. „Řekl bych, že jestli je Stvořitel, tak dělá, co může, abychom to přežili.“

Jak Trnka slíbil, už na ně čekal na verandě. Pořád smrděl trličem, ale alespoň že špína byla pryč. Elissa už ho zažila, jak se koupe v mrazivých jezírkách a bystřinách, aniž se byt jen zachvěl, ale stejně jí z toho bylo smutno. Ragen dřív doufal, že toho chlapce vezmou s sebou domů, a Elissa snila o tom, že ho naučí těšit se z koupele a čistých šatů, ale teď už oba věděli, že to byl jen sen. Trnka je Trnka a to se nezmění. Životní cesta, která z něj udělala to, co je, se nedá vrátit.

Po celé hraběnině tvrzi byly stráže a mezi nimi překvapivě mnoho žen, ovšem stejně ozbrojených a úctyhodných jako muži. Milňané byli vysocí, ale Kotliňané ještě k tomu statní a rozložití. Díky Ragenovu a Elissinu šlechtickému oděvu prošli všichni tři přes vnější ostrahu celkem snadno, ale kupodivu to byl Trnka, díky němuž se dostali do vnitřních komnat.

„Trnko!“ Všichni tři se otočili jak na obrtlíku a zjistili, že se nad nimi tyčí baron z Drvoštěpské Kotliny. Trnka se napjal, ale ruku, kterou k němu ten obr napřáhl, přijal. Jenže baron ho strhl k sobě, rovnou do své obrovské medvědí náruče.

Když Trnku propustil, chlapec se okamžitě dral z dosahu a baron se otočil k Ragenovi a Elisse, kteří na to zírali s otevřenými ústy. „Ten chlapec mi zachránil život. Noci, ani nespočítám, kolika lidem vlastně zachránil život.“

„Vždyť ty bys toho jádrouna stejně zabil,“ namítl Trnka.

Baron pokrčil rameny. „No jo, to možná jo, ale on by ze mne mezitím serval pořádný kus masa.“

„Vypadá to, že na kluka, co žije v lesích, sis už udělal pěknou řádku mocných přátel.“ Ragen napřáhl ruku a potřásl si s Garedem předloktími. „Ragen, chraničářský cechmistr z hradiště Milnu.“ Pokynul rukou vedle sebe. „Toto je má žena, Matka Elissa, dcera hraběnky Treshy z Jitřního hrabství v Milnu a vedoucí milnské chránové směnárný.“

Elissa si ani nemohla vzpomenout, kdy naposledy musela vyseknout pukrle, ale ten pohyb v ní byl dosud hluboce zakořeněný. „Je mi potěšením se s tebou seznámit, barone.“

„Pan Arther má dneska plné ruce práce,“ sdělil jim Gared. „A tak poslal mě, že vás mám doprovodit k mistryni Leeshe.“ Provedl je řadou chodeb kolem honosných přijímacích salónů do obytného křídla. „Mistryni se minulý týden narodilo miminko. Ráda je mu nablízku.“

„Překvapuje mě, že nás vůbec přijme, jestli je to teprve týden,“ podivila se Elissa.

„Trnka říkal, že jste důležití, takže jste důležití,“ odtušil Gared. Došli ke dveřím, které střežila jedna z největších žen, jaké kdy Elissa viděla. Dokonce i tady, v domě, měla přes rameno luk a u pasu malý toulec se šípy.

„Omluvte mě na minutku. Musím zjistit, jestli...“ Zrudl. „Nekrmí nebo tak něco.“

Elissa potlačila úsměv. Muži dokážou čelit démonům a Krasijcům a všemu ostatnímu, co svět nachystá, ale pohled na kojené dítě mnozí z nich dosud neunesou.

Gared promluvil se strážnou, ta vklouzla dovnitř a za okamžik se vrátila se svolením vstoupit. Úřadovna to byla prostorná, s velkými okny. Těžké závěsy byly rozhrnuté, aby dovnitř mohlo ranní slunce. Kotlinská mistryně seděla na jakémsi trůnu u obrovského vyřezávaného a vyleštěného zlatopřového stolu, ale když vstoupili, vstala a obešla stůl, aby objala Trnku. Z toho, jak dlouho ho objímala a líbala na temeno, nezbajíc na jeho špinavé šaty a neodbytný zápach, Elissa poznala, že je to žena, které může důvěřovat.

Když se oddělili, Trnka vzhlédl a uviděl v zadním koutě za stolem kolébku. „To...?“

„Oliva,“ sdělila mu hraběnka. „Má dcera.“

Trnkovi se po obličeji rozlil úsměv od ucha k uchu. „Můžu...?“

„Jistě,“ odpověděla hraběnka. „Ale potichu. Zrovna jsem ji uložila k spánku.“ Zatímco se Trnka tiše jako kočka plížil ke kolébce, obrátila se k ostatním.

„Vítejte v Kotlině, Matko, cechmistře. Dáte si čaj?“

„Děkuji, paní,“ odpověděla Elissa a užuž si nadzvedávala sukně.

Hraběnka nad tím zamítavě mávla rukou a odvedla je k pohovkám u čajového stolku. „Prosím, oslovujte mě Leesho. Trnka mi říkal, co jste pro Laktoňany udělali. Mezi námi není žádných zdvořilostí zapotřebí.“

„Udělali jsme to, co by v našem postavení udělal každý,“ řekl Ragen, „a snad to bylo k dobrému.“

„Většina lidí ve vašem postavení by uprchla domů, místo aby věnovala víc jak půl roku uprchlíkům a odboji,“ odvětila Leesha, zatímco jim slu-

žebná nalévala čaj. „A já si myslím, že lidé, kteří zde budují okrsek zvaný Nový Lakton, by rozhodně řekli, že jste vykonali mnoho dobrého.“

„Udělala sis průzkum, mistryně,“ pousmála Elissa.

„Jsem ráda dobře obeznámená,“ odtušila Leesha.

„Upřímnou soustrast za nás oba,“ řekl Ragen. „Půlručkova sláva dospěla až do Milnu i dál. Moc, již tví lidé díky jeho písním vládnou za noci, byla... ohromující.“

„Rádi bychom tu hudbu přinesli do Milnu,“ dodala Elissa. „Mohla by chránit poutníky i výpravy...“

Leesha přikývla. „Jistě. Nic neuctí Rojerovu památku víc než šíření jeho hudby široko daleko. Dáme vám záznam jeho písní pro vaše žongléry.“

Elissa se uklonila. „Děkuji, mistryně. To je od vás nanejvýš šlechetné.“

„To je to nejmenší, co pro vás můžeme udělat, vzhledem k našemu společnému příteli,“ odpověděla Leesha.

Elissa povytáhla obočí. „Trnkovi?“

Leesha zavrtěla hlavou. „Kvůli tomu chlapci, kterého Ragen našel před mnoha lety na cestě a vy jste ho vychovali jako vlastního. Arlenu Sedlákovi.“

Gared upustil šálek a ten se roztříštil na podlaze.

„Myslíte, že je ještě naživu?“ zeptala se Elissa.

„Ovšemže je,“ odtušil baron Drvoštěp. „Je to Osvoboditel, ne?“

„Nikdo na světě nemiluje Arlena Sedláka víc než já,“ povzdechla si Elissa. „Byl to velmi nadaný chlapec a vyrostl z něj úžasný muž. Ale já jsem mu utírala slzy i zvrátky. Hádala jsem se s ním, když si postavil hlavu a já jsem viděla, že schází na scestí. Viděla jsem trápení, která v sobě nosil, a taky jsem viděla, jak si je vyčítá. Nevím, jestli se na něj někdy budu moci dívat jako na Osvoboditele.“

„Ono je to v podstatě jedno,“ řekla Leesha. „Osvoboditel nebo ne, vyslal tento svět na cestu, po níž musíme všichni jít.“

„Ale jestli tohle není dílo Osvoboditele, tak už nevím co,“ ozvala se Wonda. „Sním svůj luk a toulec k tomu, jestli je po smrti. Lidi na cestě ho vídají, pomáhá těm, co utekli z Laktonu.“

„Jeho tvář ale nikdo neviděl,“ namítla Leesha. „Klidně to mohla být Renna.“

„Arlenova žena,“ zašeptala Elissa. Ve svém životě litovala mnoha věcí, ale to, že nebyla Arlenovi na svatbě, ji ťalo obzvlášť hluboko. Jestli si nějaký muž zaslouží v životě kapku štěstí, tak je to Arlen Sedlák.

„Noci, to je pravda,“ uvědomil si Ragen. „Nemyslel jsem si, že se najde žena, která toho kluka dokáže zkrotit,“ dodal po chvíli. „Jaká je?“

Leeshe se přes tvář mihl bolestný výraz a Elissa Ragena nenápadně kopl. Arlen o Leeshe a o tom, co spolu prožili, mluvil – byla to pro něj jiskřička zadušená strachem a zmatkem.

Ragenovi sice chyběl společenský jemnocit, ale v zásadě se nemýlil. Nebylo to jedinkrát, kdy Arlen Sedlák uprchl před ženou, která nabízela tolik radosti, že by to jeho zmučená duše neunesla. Co je to vlastně za ženu, která ho konečně dostala?

„Renna Sedlákova mi zachránila život,“ přispěl Gared. „Všechny nás zachránila, když Osvoboditel spadl.“

„Spadl?“ opáčil Ragen. „Z útesu s tím démonem z pouště?“

Baron zavrtěl hlavou. „Předtím. Když za novoluní přišli do Kotliny mozkovci. Šel jsem s Rojerem a Rennou na výzvědy a objevili jsme průřvih jako hrom. Mozkoví démoni si kopali vlastní velechraný.“

„Noci,“ vyhrkl Ragen. „Jadrci umí chránit?“

„Jen ti mozkoví, zdá se,“ odpověděla Leesha, „ale před jejich chráněním vypadá to naše jako dětská čmáranice.“

„Bojovali jsme jako šílení, ale bylo jich příliš mnoho,“ pokračoval baron. „Já to zvládl zpátky jen díky tomu, že si mě Renna přehodila přes rameno. Rojer řekl panu Sedlákovi, co jsme viděli, a on vyskočil do nebe.“

„Cože?“ užasla Elissa.

„Vzlétl jako pták,“ potvrdila Wonda. „Tisíce lidí ho viděly, když plul po obloze a metal po démonech blesky jako sám Stvořitel.“

Ragen se nechápavě podíval na Elissu. „Jak je to možné?“

„On *sál* z velechraný,“ vysvětlovala Leesha. „Natáhl do sebe obrovské množství moci a pak ji vrhal na ty démonské chrany ještě předtím, než je stihli plně oživit. Jenže ona i velechraná má své meze.“

„V jednu chvíli zářil jako slunce, a pak najednou...“ Wonda vydechla. „Zhasl jako svíčka. Spadl a rozbil se na dlažbě jako vejce.“

Elissa se zajíkla a přitiskla si ruce na ústa.

„Myslel jsem, že už je všechno ztraceno,“ navázal zase Gared. „Nikdo se nevzdával, to ne, ale už jsme neměli moc naděje. Ale pak do toho vstoupila Renna Sedlákova. Držela poslední obrannou hráz, když už všechny ostatní padly. Držela ji, dokud se k nám nevrátil pan Sed-

lák. Ti dva se chytli za ruce, zrovna když už se ta záplava valila dovnitř, a odhodili ji zpátky do noci.“

„Není mrtvý,“ nedala se Wonda. „Muž, který dokáže vyjít z takové...“

Leesha našpulila rty, pak si sama pro sebe přikývla a vstala. „Zasuň závoru na dveřích, Gare. Wondo, závěsy.“

Ragen, Elissa a Trnka nechápavě sledovali, jak jsou uzavíráni v místnosti, která se noří do tmy. Leesha odemkla zásuvku ve svém stole a vytáhla cosi, co vypadalo jako velký kus obsidiánu, ale oni dokázali snadno uhádnout, co to je, ještě dřív, než to zasunula do štěrbiny ve zdi a kolem nich se zjevila chránová síť. Obepnula místnost, křížem krážem potáhla podlahu a strop a všechny je zaplavila jemným chránovým světlem.

„Z této místnosti teď žádný zvuk neunikne.“ Leesha se vrátila na své místo, vzala si šálek a zamyšleně si usrkla. „To, co tady řeknu, zůstane jenom mezi námi.“

„Přisahám na slunce,“ řekl Gared.

„Jistě, mistryně,“ přikývla Wonda. Trnka souhlasně zachrčel.

Ragen vzal Elissu za ruku. „Máš naše slovo.“

„Té noci, kdy jsme se dozvěděli, že Krasijci napadli Lakton, za mnou přišla Renna Sedláková,“ začala Leesha. „A řekla mi, že Arlen je naživu.“

„Já to věděla!“ vybuchla Wonda. Gared zaburácel smíchy a spráskl ruce, jen to plesklo.

„Stvořiteli budiž chvála,“ zašeptal Ragen. Jen Elissa neřekla nic, tušila, že to ještě není konec.

„Taky mi řekla, že už se nevrátí,“ pokračovala Leesha. „Už se stali příliš mocnými a díky tomu přitahovali pozornost mozkovců ke Kotlině, podobně jako se to dělo Ahmannovi v Krasii. My jsme potřebovali čas, abychom si mohli vybudovat obranu, a tak Arlen odešel, aby nám ho poskytl.“

„Sám to řekl,“ dodal Gared. „Řekl Jardirovi, že on je ta poslední záležitost, kterou chce vyřídit, než se vydá bojovat do Jádra.“

„Cože?“ užasl Ragen.

„Arlen se dokáže rozplynout v mlhu stejně jako démoni,“ vysvětlovala Leesha. „Ostatně i Renna to dokázala, když jsem ji naposledy viděla. Arlen mi vyprávěl, že slyší, jak ho Jádro volá, a že by do něj mohl sklouznout jako jadrnc za úsvitu.“ Smutně potřásla hlavou. „Ale očividně si nemyslel, že by tam měl nějakou valnou naději na úspěch, i kdyby to nakrásně zkusil.“

„Rozhodně větší než kdokoli z nás,“ prohlásil Gared.

Ragen zachoval klid, ale tiskl Elisse ruku tak silně, až ji to bolelo. Volnou rukou ho pohladila po ruce a jeho napětí povolilo. „Gared má pravdu. Kolikrát Arlen unikl smrti? On se vynoří zas, zrovna když se budeme vzdávat vši naděje, a všechno začne nanovo.“

Ragen se rozesmál. „Jo, je to můj kluk.“

„Ale do té doby musíme dělat to, oč nás žádal, čili posílit,“ navázala Leesha. „Přestat se starat o to, jak se pozabíjet navzájem, a soustředit se na jadrnce.“

„My jsme si s tím válčením nezačali, mistryně,“ namítl Ragen. „To Krasijci věří, že šarak ka se blíží, a Eveja jim říká, že lidstvo má naději pouze tehdy, když všichni pokleknou před Trůnem lebek.“

„Oni si začali,“ souhlasila Leesha, „ale zaděláno na to bylo léta. Euchor nevyrobil své ohňometné zbraně a nevycvičil k nim své vojáky přes noc.“

„To ne,“ souhlasil Ragen. „On už dlouho pokukoval po břechanovém trůnu a chce znovu sjednotit Thesu, samozřejmě pod svou vládou. Ale sám by první nikdy neudeřil.“

„Otázkou tedy je,“ řekla Leesha, „jestli se spokojí s Angiers, když už ho vlastně získal, nebo jestli využije Krasijce jako záminku pokračovat v tažení dál na jih ve snaze opanovat všechna Svobodná města.“

Elissa si vyměnila s Ragenem další pohled. „Potáhne dál. A od vás očekává, že půjdete s ním a ještě mu za to poděkujete. Kotlina je příliš mocná, než aby postával přede dveřmi, když mu na ni Angiers dává nárok.“

„Už mě otravujou lidi, co nikdy pro Kotlinu nevycedili ani kapku krve, a pak si sem přitáhnou a čekají od nás, že jim budeme poklonkovat a podlézat,“ zavrčel Gared.

„Tím se netrap,“ řekla Leesha. „Euchorovy zbraně tady nebudou fungovat tak dobře, jak si myslí.“

„Díky tobě,“ řekla Elissa. „Díky tvé magii.“

Leesha přikývla. „Mám chranění, které dokáže jejich lučebniny zneškodnit. Ohňometné zbraně nejsou v mých krajích vítány.“

„Naučíš nás něco z té kostní magie a řekneš nám, jak se ta *hora* uchovává?“ zeptala se Elissa.

Gared a Wonda se na mistryni zadívali, ale Leesha ani nezaváhala. „Jistě. Koneckonců, kdo myslíte, že učil mne?“

Pohlédla na Ragen. „Já vím, že jsi zanechal poslovského řemesla a odešel na odpočinek, cechmistře, ale snažně tě prosím, vezmi ještě

jednu, poslední zakázku a vystup mým jménem v Milnu před Jeho Milostí vévodou Euchorem.“

Ragen se poklonil. „Bude mi ctít, mistryně. Jeho Milost od nás beztak bude po návratu očekávat podrobnou zprávu. Máš mé slovo, že zachovám tajemství, které jsi mi svěřila, a budu jednat v tvém zájmu upřímně a poctivě.“

Leesha se na oplátku rovněž uklonila. „Čest je na mé straně. Podrobnosti můžeme probrat v následujících dnech. Prozatím vás tři zvu, abyste se nastěhovali sem do mé tvrze.“

„Děkuji, mistryně,“ řekla Elissa. „Rádi přijímáme.“

„V pohodě,“ utrousil Trnka. „Já mám trnčí v Kořenářském lese.“

Leesha vzhlédla. „Ty spíš v mém lese?“

„Jo,“ odtušil Trnka.

„Znáš mé Chraněné děti?“ zeptala se Leesha.

Trnka přikývl. „Viděl jsem je spoustakrát. Žijou v noci jako já. Odvážné, ale...“ Hledal slovo. „Zlostné.“

„Omrkneš mi je dnes v noci?“ zeptala se Leesha. „Byla jsem nějaký čas pryč a ráda bych věděla, co od nich můžu čekat, jestli je navštívím.“

Trnka přikývl. „Jo.“

Kapitola 5

Smečka

334 p. N.

Bosý Trnka šlapal Kořenářským lesem. Měkké kožené boty, které si obul z úcty ke kobercům mistryně Leeshi, si svázal a pověsil přes rameno pod tátův otřískaný štít.

Bosé nohy řeknou mnohé, co boty říci nemohou. Krok je tichý a jistý. Chodidla poznají zbytkové teplo na místě, kde se lovilo. Vycítí šumění blízké vody. Dusot spěchajících nohou. Poznají věci, díky nimž se člověk stane součástí noci, a nejen něčím, co se nemotorně prodírá tmou. Věci, které mohou být životně důležité.

Trnka Kořenářský les miloval. Byl příliš rozlehlý na to, aby ho upravili do magického tvaru, a tak patřil k těm několika málo místům v Kotlinském hrabství, které nechránila velechrana. Po setmění se ve velkých větvích a v podrostu plížili lesní démoni. V rybníčkách plavali vodní démoni. Větrní démoni nalétali nad širší pěšiny a kroužili nad mýtinami.

Ale i v takové divočině Trnka viděl, že mistryně Leesha zušlechťuje les zevnitř. Některé zásahy, jako třeba chráněné etonové chodníčky a odpočívadla, byly zjevné všem a bezpečné jako sluneční světlo. Jiné zásahy, jejichž moc utvářely přírodní útvary spolu s pěstěnými rostlinami, byly tak jemné, že někdo méně pozorný by si asi vůbec nevšiml, že je pod ochranou mistryně.

A to byl právě důvod, proč Trnka mistrýni Leeshe tak bezvýhradně důvěřoval. Věnovala hodně času snahám porozumět chování jadrnců. Poznatkům, že určitý kluzký mech na větvích může přimět lesní demony, aby se některému porostu vyhýbali, nebo že kousek suché země

omezí doskok močálového démona. Že jadrnce hledající kořist přitahují ovocné stromy a ořešáky, zatímco jiné rostliny je odpuzují.

Při svých toulkách lesem jí Trnka pomáhal: uřezával trličové výhonky a sázel je na místa vhodná k obraně. Trlič tu rostl divoce kolem prastarého zlatopně, jehož větve se skláněly nad trličovými stonky jako rodiče shýbající se k dítěti. Mezi trličem tekla bystřina, nyní namrzlá, která vymlela půdu pod silnými kořeny. Vznikla tak malá dutina, kterou si Trnka rozšířil a prohloubil. Vlhká půda čpěla trličem dost na to, aby odehnala jak demony, tak lidi.

Pěstil ochranu lesa s láskou a pochopením a nenechával po své tvarující ruce žádné stopy. Les mu lásku oplácel a skýtal mu potravu a úkryt před jádrouny.

Chraněné děti byly méně ohleduplné. Co chvíli Trnka nacházel známky toho, že někudy prošly; trousily za sebou stopy jako odpadky na ulici. Polámané větve, zdupané rostliny, chranění vyřezané do živé kůry vzrostlých stromů. Některé jejich pasti byly dost mazané na to, aby se do nich nějaký ten démon chytil, ale většina byla tak očividná, že si jich všimli dokonce i démoni.

Ale Trnka Děti viděl i v boji. Přes veškerou svou neotesanost byly v noci mocné. Byla by hloupost je podceňovat. Mistryně Leesha byla moudrá, že o nich chtěla zjistit víc.

Trnka se přiblížil ke svému úkrytu, ale jako vždy nešel přímo ke vchodu. Kroužil okolo a obhlížel své nouzové opevnění. Stejně jako mistryně Leesha, i on dával přednost pachům před nástrahami, protože zápach odhání demony nenápadně. Pár přesazených trličových výhonků, které se nechají divoce rozrůst, stačí, aby se démon vydal jinou stezkou.

Jiné pachy měly podobný účinek na lidi. Dokonce i ty udatné duše, žijící v Kořenářském lese, zaváhaly, když měly vstoupit na místo zarostlé smrdutcem nebo zapáchající hnilobou. Na jiném místě změnil odkloněný potůček stezku na mlaskavé bahno, jemuž se vyhýbali jak lidé, tak lesouni.

Napohled bylo všechno v pořádku, dokud nenašel čerstvou past. Bylo to v místech, kde před pár měsíci rozházel zvířecí mršiny vycpané trličem. Na rozdíl od rostlin a odkloněných potůčků se některé odstrašující prostředky musí obnovovat. Mršiny zmizely a Trnka zaznamenal, že démoni už se do těch míst vrátili.

Tahle past, to byl zručný řemeslný výtvar a důkaz, že přinejmenším jedno z Chraněných dětí si toto místo zabralo k lovu. Tohle Dítě se ve

věci vyznalo dost na to, aby využilo odstrašující prostředky kolem Trnkova úkrytu k nahnání démona na pěšinu, kde past nastražilo. Do malé rýhy vyryté do země uložilo smyčku a lehce ji zaházelo spadáním listů.

Lano bylo vydrhnuté mízou a umazané a po celé délce do něj byly zapíchané větvičky, aby působilo dojmem obyčejné lány, která mizí ve větvích stromu. Trnka se musel vyšplhat do koruny, aby našel síť se závažím.

Do takto chytře nastražené pasti by se mohl chytit i někdo pozornější, ale Trnka tuto část lesa důvěrně znal a ta smyčka ho praštila do očí, jako kdyby hořela plamenem. Bylo nepříjemné najít něco takového tak blízko místa, kam chodíval spát, ale o to snazší bude splnit žádost mistrny Leeshi. Za soumraku tu bude lovec na číhané a Trnkovi bude stačit jen se dívat.

Trnka se ve své noře probudil do tmy, ale po desetiletí života bez chran uměl vycítit přicházející noc jako mráz.

Moc místa tam neměl, ale pokaždé, když se vrátil, vyhloubil si o kousek víc, tu přidal průduch, tam podpěru pod hlínu. Stěny a podlahu si vyložil tuhými, suchými stonky trliče – pohodlné na ležení a odolné vůči vodě. I kdyby jádrouni vchod objevili, ten pach by je od dalšího průzkumu odradil.

Protáhl se, bedlivě naslouchal, podíval se ven špehýrkami jednou po druhé. Když si byl jistý, že kolem nikdo není, maličko nadzvedl příkrov a vyplazil se přímo doprostřed svého trličového záhonu.

Jak známo, kořeny této rostliny jsou dravé a proplétají se do hustého koberce. Trnka rychle a opatrně uložil příkrov zpátky na místo a rozhodil po něm listy, aby zakryl i ty nejmenší stopy.

Když se proplétal záhonem ven, tu a tam si utrl nějaký list, jen tolik, aby nechal po své sklizni co nejméně stop. Některé listy snědl, zbytek si nacpal do kapes. Kousek od nory měl jiný příkrov, kam si chodíval ulevit.

Cestou k nastražené smyčce ke svému překvapení zničehonic uviděl toho lovce. Číhal u lana s nožem v ruce, jen tak, ani se neobtěžoval skrýt.

Mistryně Leesha říkala, že Stela Krčmova není o moc starší než on, ale byla vyšší a vypadala dospěleji, ženštěji, a on se vedle ní cítil jako

malý kluk. Bederní rouška. Prsa ovinutá pruhem látky. Přes čelo kožený řemínek.

Holé tělo plné chran. Obrazce začínaly na chodidlech, vinuly se po lýtkách a stehnech, obtáčely trup a z ramen se plazily dolů po pažích. Při pohledu na ni se Trnkovi sevřela hrud a ve tvářích ucítil horkost.

Setřásl to, kruhem oblast obcházel, předpokládal, že narazí na další lovce, čekající v nějakém úkrytu, aby jí pomohli, ale po několika minutách nabyl přesvědčení, že Stela je sama.

Bylo to divné. Podle jeho zkušeností lovily Děti ve smečce. Tohle bylo něco nového.

Trnka se potichounku propířil za ni a z opačné strany se vyšplhal na strom se závažím. Z větví mohl Stelu pozorovat a zároveň si udržovat přehled nad okolím.

Neměla kopí ani štít, nicméně na opasku vedle pochvy na nůž jí viselo hodně váčků a náčiní. Už padla tma a Stela znehybněla, ale stále nejevila žádnou snahu se ukrýt.

Ozvalo se nezaměnitelné křupání; po pěšině, na kterou Stela nakladla čerstvé mršiny, se ztěžka valil lesní démon, který považoval tuto část lesa za svou. Trnka pořád čekal, kdy se Stela schová, ale ona zůstala, kde byla. To se snad chce stát návnadou ve vlastní pastí?

Ale jádroun, který se blížil, nedával nijak najevo, že ji vidí. Chrany na Stelině těle začaly mírně žhnout a démonův pohled po ní sklouzl, jako by tam nebyla.

Dobrý figl. Jádroun prošel kolem ní ničeho nedbaje a šlápl do smyčky.

Stela vyrazila, ze zadu mu podkopla koleno a složila ho na zem. Vzápětí se roztočila jako tanečnice a přitom nožem přesekla lano, které drželo závaží. Síť s těžkými kameny klesla, smyčka chytla lesouna pod kolenem, šklubla s ním, zhoupla ho a už visel hlavou dolů. Stela měla dobrý odhad. Démon máchal pařáty do vzduchu těsně nad zemí.

Když letěl rozhoupaný jádroun směrem k ní, Stela se přitiskla k zemi a očima bedlivě sledovala jeho spáry. Jakmile se zhouplul zpátky, vyrazila jako blesk, smetla větvovitý hnát stranou a pronikla až těsně k jeho tělu. Následovala tak rychlá smršť ran pěstmi a lokty, že se magie jenjen blýskala. A než se jádroun stihl vzpamatovat, odkopla ho.

Tříkrát zaútočila takto zblízka, skok tam, skok zpět, přičemž plně ovládala bitevní prostor a zároveň udržovala jádrouna ve zmatku.

Jenže lesní démoni jsou silní a mají tlustý krunýř. Možná to démoni bolelo a tu a tam utržil nějaké dočasné zranění, jenže to mu magie

rychle zahojí, pokud Stela brzy nenasadí nějakou koncovku. Ale Trnka si všiml, že nůž si zastrčila zpátky do pochvy u pasu.

Ona si nabíjí chrany, uvědomil si. Chranové symboly s každým zásahem zářily jasněji a jasněji, a místo aby na Stelu dolehla únava, byla zjevně čím dál rychlejší a silnější. Plavně se přitočila k démonskému tělu, po každé s jinou sestavou ran, a odvinula se pryč dřív, než se démon zmohl na nějakou odvetu. Zacházela s ním jako s cvičným panákem, kterého Trnkův táta postavil na dvorku, aby na něm syny naučil *šarusahk*.

Začínal vycházet najevo styl, který Trnkovi o Stele mnohé řekl. Jaký má dosah, způsob pohybu, řeč těla. Užitečné, kdyby se s ní někdy musel pustit do křížku.

Everame, nechť se to nikdy nestane, modlil se. Se slícím jasem chran byla Stela čím dál lítější. Brzy prořala každá rána tmou jako světelný blesk a lesem se rozléhalo dunění.

Vypadalo to, že toho lesouna snad umlátí k smrti, ale zatímco démon sebou pořád házel, blesky a dunění přitáhly nežádoucí pozornost. Trnka si všiml, že na jeden z okolních stromů, kde bude mít stejně výhodné postavení jako on, se drápe polní démon. Démonovy oči pozorně sledovaly Steliny pohyby – zkoumal její styl stejně jako Trnka.

Pak si jádroun přisedl. Trnka dobře věděl, jak daleko dokážou polní skočit. Jediný skok a Stela ho má na zádech.

Když se démon odrazil, Trnka vykřikl a mrštil po něm štítem. Jádroun výkřik uslyšel a vzhlédl o zlomek vteřiny dřív, než štít dopadl, ale chrany zazářily a démona odhodily. I Stela vzhlédla, a když uviděla, že ze stromu seskakuje Trnka, vytřeštila oči.

Ustoupila z dosahu houpajícího se lesního démona, lapený jádroun využil příležitosti a začal sekat do lana, ale po celé délce lana byly přivázané maličké chráněné destičky, které odrážely sekající pařáty, jen to jiskřilo.

Najednou měla Stela v ruce nůž, ale vzápětí znehybněla a její chrany zažhnuly. Démoni na ni jen tupě zírali, nebyli schopni na ni zaostřit. Po chvíli udělala tři rychlé, plavné úkroky doleva. Démonské oči ji pořád hledaly tam, kde byla předtím.

Ale zatímco Stela byla v bezpečí, nečinilo démonům žádné potíže vidět Trnku, který pošetile, s úmyslem běžet Stele na pomoc, seskočil rovnou doprostřed.

Polní démon po něm skočil a Trnka neměl ani čas nastavit mu kopí hrotem. A tak jádrouna aspoň řádně praštil ratištěm, čímž ho odhodil a zároveň se mu sám odkulil z cesty.

Démon po něm skočil znovu, ale Stela mu dupla na ocas a démon klopýtl. Jedno máchnutí nožem, ocas odpadl a černý ichor postříkal Stelu od hlavy k patě.

Kde se démonský ichor dotkl chran vinoucích se po jejím těle, tam jiskřil a syčel, a po chranové síti se mihotala magie. Stela se zachmuřila. Když se démon otočil a vrhl se na ni zas, kopl ho do mordy, až odletěl. „Kdo, do Jádra, jsi?!“

Trnka neměl čas odpovídat. „Koukej!“ ukázal kopím.

Ztěžka, namáhavě, ale přece se lesní démon natáhl tak vysoko, aby se mu podařilo lano přetřhnout, a svalil se na zem, jen to zadunělo. Zrovna v tu chvíli se polní démon zase vzchopil a začal kroužit okolo nich. Než se lesoun vzpamatoval, byla u něj Stela a praštila ho přes uši. Úderné chrany na dlaních zahořely, zadunělo to a ohlušený a zmatený démon jí nedokázal zabránit, aby ho neoběhla. Zezadu mu přehodila kolem krku šňůru chraněných perel a utáhla. Démon bojoval a pracně se zvedl na nohy, čímž zvedl Stelu ze země, až se jí nohy komíhaly ve vzduchu, ale omotala si šňůru kolem zápěstí a tah udržela.

Trnka uslyšel vrčení a zpozorněl – plížil se na něj polní démon. Trnka na něj taky zavrčel, démon na něj zasyčel, Trnka mu plivl do obličeje šťávu z trličového listu, který už chvíli žvýkal, a démon zděšeně vypouličil oči.

S vrískotem uskočil a Trnka zvedl kopí, že ho dorazí, ale ruku mu zadržel výkřik, a Trnka se ohlédl. Lesní démon mezitím zacouval, narazil se Stelou do stromu, vyrazil jí dech a shodil ji na zem.

Polní démon se sice brzy vzpamatuje, ale teď se Trnka obrátil a hnal se na lesouna, který už zvedl pařát, aby bezmocnou ženu rozsápal. Trnka zařval, čímž ho vyrušil právě na tak dlouho, aby mu stihl vrazit kopí do zad.

Chrany na kopí vzplanuly a do Trnky se vevalila magie, která ho rozklepala od hlavy po paty. Démon po něm sekal pařáty, ale to už byl Trnka rychlejší. Před jednou ránou uhnul, přičemž zvedl kopí, hrotem dosud zabodnuté do démona, a druhý pařát odrazil ratištěm. Magie do něj proudila pořád, pořád vysávala jádrounovi sílu a zároveň dávala Trnkovi pocit nepřemožitelnosti. Vytrhl kopí, bodl znovu, uhnul před odvetou a bodl potřetí. S nepřičetným výrazem vrčel a řval, liboval si v bolesti démona, jehož životní síla plynula do něj.

Z vytržení ho probral Stelin výkřik. Stela a polní démon se do sebe zaklesli a teď se váleli na zemi v nelítostné rvačce. Boky měla od pařátů rozdrásané do krve, ale jednou rukou držela démonskou mordou

dál od sebe, přičemž její chráněný palec se škvířil v démonském očním důlku, a druhou do něj mlátila.

Vzápětí se lesoun rozmáchl, Trnka proplul pod jeho hnátou, rychle se napřímil a bodl démona zespoda do brady tak, že mu kopí zajelo až do mozku. Démon sebou škubal a mlátil, ale nakonec padl mrtvý na zem a přitom mu vytrhl kopí z ruky.

Trnka se bleskurychle otočil ke Stele, že jí pomůže, ale ta už se převalila na démona a bez ohledu na drásající pařáty ho opakovaně bodala chráněnou dýkou. Jádroun brzy znehybněl a zůstal ležet.

Trnka se k ní přihnal a prohlédl jí zranění.

Podíval se jí do očí. „Ošklivě potrhaná.“

Stela zavrtěla hlavou a vzepřela se na ruce. „Jen škrábance. Ty magie zacelí.“ Zvládla se napůl postavit, pak zasykla bolestí a zapotáčela se.

Trnka jí vklouzl pod paži a chytil ji.

Obrátila se k němu. „Ty jsi ten Mouřenín, co? Ten, co vedl hraběte do Dokova.“ Odplivla si a Trnka si nebyl jistý, jestli se to týká jej nebo Dokova; názvem Dokov se nyní označovalo selhání a prohra.

„Trnka,“ zamručel. „*Mouřenín* se mi nelíbí.“

Stela vypískla smíchy. „No jo, netřeba mi hned utrhnout hlavu, já to nevěděla. Všem nám dali přezdívký, které nesnášíme. Kdybych vrčela na každého, kdo mě oslovuje Stelly, tak by mi tak moji bratři a sestry říkali tím spíš.“

„Jo.“ Trnkovi sourozenci nebyli jiní.

„Neznáš nějaké místo, kde bychom si mohli kapku oddechnout, Trnko?“ zeptala se Stela.

Trnka přikývl. Když Stela loví tak blízko, tak bude muset tohle trnčí stejně opustit. Nic se nestane, když ji tam teď vezme. „Bezpečné místo? Nedaleko.“

Stela vytřeštila oči, když ji dovedl do trličového záhonu. „Tady jsou pěšinky.“ Ohlédla se. „Zvenčí je člověk vůbec nevidí.“

„Sem jádrouni nepřijdou,“ řekl Trnka. „Z trliče se jim dělá zle.“

„Tohle jsi plivl tomu démonovi do obličeje?“ zeptala se Stela.

Trnka přikývl.

„Žádný div, že tvůj dech páchne jako kořenářský pšouk,“ podotkla Stela.

Trnka se rozesmál. To byl dobrý vtíp.

„Myslela jsem si, že jsi našel moje lovecké místečko,“ řekla Stela. „Hádám, že to bylo naopak.“

Trnka zavrtěl hlavou. „Já jádrouny nelovím. Jen je otravuju, když oni otravujou mě.“

„Jde ti to hodně dobře,“ poznamenala Stela.

Trnka pokrčil rameny, usadil ji na zem a zmizel ve své noře. Vrátil se s bylinným kapsářem, že jí ty rány vyčistí, ale Stela měla pravdu. Povrchní škrábance se už zahojily a mělčí rány už zaschly. Jen pár zranění potřebovalo stehy. Když je měla zašité, utloukl Trnka trlič, aby jí je namazal.

„Noci!“ vyjekla Stela. „To pálí!“

„Lepší než démonská horečka,“ řekl Trnka. „Dlouhá, temná noc, i kdybys ji nakonec porazila.“

Stela zařala zuby a nechala ho, aby to dodělal. „Musíš být osamělý. Žádná smečka, se kterou bys lovil a za noci se zahříval.“

„Mám rodinu,“ odpověděl Trnka.

Stela se pochybovačně rozhlédla kolem. „Tady?“

„Ve vesnici,“ odpověděl Trnka.

„Tak proč nejsi s nimi?“ zeptala se Stela.

„Nemám rád zdi.“

„Arlen Sedlák říkal, že zdi nechávají lidi zapomenout, co se v noci děje venku,“ souhlasila Stela.

„Nemůžu zapomenout,“ řekl Trnka. „Nikdy nezapomínám.“

„Já mám taky rodinu za zdmi,“ řekla Stela. „Mám je ráda, ale není to Smečka. Až si trochu oddechnu, tak by ses s nimi možná mohl jít seznámit.“

„Když jsou tak skvělí, tak proč lovíš sama?“ zeptal se Trnka.

Stela se uchichtla. „Smečka je jako bratři a sestry. Dal bys za ně život, ale někdy tě přivádějí k zuřivosti.“

Už to bylo víc než deset let, co Trnkovu rodinu pozřela noc, ale pamatoval si, jak ho bratři a sestry trýznili. Jak je nenáviděl. Jak by dal cokoli, jen aby je měl zpátky.

„Do Jádra s tím!“ zasykla Stela, když se podívala na jeho stehy. „Tyhle jsem zrovna namalovala a už abych je zase opravovala.“ Odhrnula si bederní roušku, aby líp viděla na škody na vytetovaných chranách, a Trnkovi se do tváří vehnala horkost. Odvrátil se.

Stela ho chytla za bradu a obrátila si jeho obličej k sobě. Šklebila se, jako kdyby znala nějaké tajemství. „Nemáš něco k jídlu? Při zabíjení démonů mi vždycky vyhládne.“ Potutelně na něj mrkla. „Mimo jiné.“

Trnka natrhal pár trličových listů a nabídl jí je.

Stela protočila panenky. „Prosím, řekni mi, že to není všechno, co máš. Ani jsi to neumyl.“

Trnka si strčil jeden list do pusy. „Prospěje ti to. Naplní to břicho a zažene to jádrouny.“

Stela se tvářila nedůvěřivě, ale listy si vzala. „Máma vždycky říkávala: *Jediná možnost, jak líbat chlapa, který jí česnek, je sníst nějaký taky.*“

Zakousla se do jednoho a zašklebila se. „Chutná to jako lejno močálového démona.“

Trnka se rozchechtal. „Jo.“

„Leze to do nosu.“ Stela polkla a vstrčila si do pusy další list. „A taky to tak smrdí.“

„Zvykneš si.“

„Smrdí to líp než spousta Děti. Polovina Smečky se nevykoupe, jak je měsíc dlouhý, a při boji s démony si člověk pořídí slušný zápach.“ Stela ukázala na zvlněný zarostlý povrch Trnkova přikrovu. „Tam spíš?“

Trnka přikývl.

„Je to dost velké pro dva?“ zeptala se.

Trličové stonky křupaly, když se Trnka tiskl ke stěně, ale ať se odsouval sebedál, Stela se vinula blíž a blíž. Odvrátila obličej a přitiskla se k němu oblými boky. Navzdory nočnímu chladu bylo v noře horko.

Nevěda kam s rukama ji objal a dlaně ho zasvrběly, když ucítil její kůži. Posunula se a najednou měl nos v jejích vlasech. Podvědomě vdechoval a zalykal se její vůní. Ucítil pohyb v kalhotách a pokusil se od táhnout, aby si toho nevšimla.

Ale Stela vydala jakýsi zvuk, něco mezi uchechtnutím a zabručněním, a zavrtala se do něj zadkem. Trnka zaúpěl a Stela se k němu najednou otočila.

„Ty sice nelovíš,“ řekla a sáhla mu mezi nohy, „ale zabíjení démonů tě vzrušuje jako každého chlapa.“

Převalila ho na záda a Trnka strnul, nevěda, co dělat. Kdyby bylo kudy, tak by prchl do noci, ale v noře bylo těsno a ona ho zalehla. A tak nedělal nic a nechal si rozvázat tkaničky na kalhotách. A než si uvědomil, co se děje, nadzvedla se a tvrdě přisedla.

Zajíkl se a chytil ji za boky, ale Stela měla navrch a on mohl leda tak držet, když začala kroužit.

„Jo!“ vyhrkl Trnka a údy mu ztuhly.

Stela ho políbila a přitom ho kousla do rtu. „Ani nápad!“ zavrčela. „Já ještě nejsem!“

Trnku zachvátilo něco nezvladatelného. Sténal, třásl se, vzpínal se a kopal, až to dohnal k vrcholu.

Čekal, že se Stela rozvzteklí, ale ta jen se smíchem zamručela: „No jo, s tímhle já si poradím. Vydrž.“ Chytila ho za rameno a nalehla na něj plnou váhou. Škrábala a kousala, ale nějak to vypadalo správně a tak Trnka držel a Stela přirážela.

Leželi, sípali, pevně se objímali, vzduch zhoustl a ztěžkl. Stela se kroutila, přirážela, pořád ho držela v sobě.

Nakonec ho políbila. „Stvořiteli budiž chvála. Tohle bude trvat ještě dlouho. Převrať mě na záda.“

Trnka polkl. „Já... já ne...“

Stela se rozesmála, chytila ho, objala nohama a oba je převrátila, aby byl na ní.

„Uvolni se.“ Znovu ho políbila. „Dej si načas. Oba jsme v té mele dostali pořádnou dávku magie. Budeme na to mít celou noc. Kéž bychom z toho taky co nejvíc vytěžili.“

Ještě nějakou dobu trvalo, než konečně začali usínat. Stela se držela Trnkovy paže, kterou si ovinula kolem sebe jako deku, a spokojeně pochruovala. Schoulili se k sobě, zpocená kůže se lepila a Trnka zažíval pocit, na který už dávno dočista zapomněl.

Bezpečí.

Vzpomínal, jak spal v posteli s rodiči, šestiletý, teple uhnízděný mezi nimi. Té noci, kdy se probudil a myslel si, že v domě je jadrnec. Té noci, kdy přiložil na oheň, aby zahnal stíny, a zapomněl otevřít průduch.

Té noci, kdy vyhořeli.

Trnka vzpomínal na černý obrys jejich chalupy, zvýrazněný oranžovou září. Na kotouče dusivého kouře, které se válely ve vzduchu, když se krčil v trličovém záhonu.

Ve světle ohně viděl demony, míhající se kolem a čekající, až selžou chrany. Slyšel, jak Damajovic rodina křičí hrůzou, když vrazili do dveří.

Trnka se vytrhl ze snění tak prudce, až se praštil hlavou o strop.

„Co je?“ zasténala Stela, ale Trnka nemohl popadnout dech. Stěny se kolem něj stahovaly. Musí se dostat ven. Ven, nebo zemře.

Odtáhl se od rozespálé Stely, popadl šaty a vylezl z nory.

Venku se konečně mohl zase nadechnout. Plíce plnily velké doušky chladného nočního vzduchu, ale Trnkovi připadalo, že nikdy nebude

mít dost. Hruď se mu svírala, svaly se zatínaly. S roztaženýma rukama chodil sem a tam, aby se ujistil, že kolem nejsou žádné zdi.

Napínal smysly, aby zachytil každý pohyb, každý zvuk. Vánek v listí a mezi stonky. Tichý šelest nočního života. Vzdálený řev démonů. Všechno si uvědomoval a byl připraven se vmžiku vypořádat s jakoukoli hrozbou. Pěsti se mu zatínaly a Trnka si skoro přál, aby ho něco ohrozilo, jen aby si mohl vybit napětí, které v něm rostlo a rostlo, až měl pocit, že ho rozerve na cucky.

Zaslechl, jak se příkrov otevírá, a nejradyji by utekl do tmy, aby ho Stela nenašla.

„Trnko?“ zvolala. „Není ti něco?“

„Ne,“ zalhal Trnka s vědomím, že by těžko hledal něco, co mu není.

„Všechno je v pohodě,“ řekla Stela. „Netřeba nic vysvětlovat. Já vím, jak se cítíš.“

Trnka se k ní obrátil zády a zahleděl se do noci. „To neví nikdo.“

„Začalo se to uvolňovat, že jo?“ zeptala se Stela. „Jen si vzpomeň, co se děje lidem, když se něco uvolňuje. Hruď se sevře. Vázne dech. Mužou mít pocit, že na ně padají zdi. Musí ven na vzduch a procházejí se jako noční vlk na řetěze.“

Trnka se na ni podíval. „Jak to můžeš...“

„Měla jsem loni taky tu úplavici,“ řekla Stela. „Polovina vesnice s tím lehla. Lidem padaly svíčky z rukou, převraceli lampy... Všude hořelo.“

„Oheň láká jádrouny,“ řekl Trnka. „Dívají se a čekají, až selžou chrany.“

Stela přikývla. „Zůstala jsem v dědově krčmě, dokud světlici nenaplnil kouř, a pak jsem vyklopýtala do noci se svou sestřičkou a strýčkem Keetem. Keet mě napůl nesl a byli jsme pomalí. Démoni by mě dostali...“

Odvrátila se, dech jí uvázl v krku a Trnka šel k ní. Natáhl k ní ruku, nevěda, co říct, a Stela se o něj opřela.

„Ale pak moje sestřička zakopla,“ pokračovala. „Dostali ji místo mě.“

Vzhledla k němu, v očích měla slzy. „Nejsi jediný, kdo nenávidí zdi, Trnko. Nejsi jediný, kdo se v noci budí hrůzou a nemůže dýchat. Arlen Sedlák o tom mluví v novém kánonu.“

„V novém kánonu?“ opáčil Trnka.

„Bratr Franq mluví se všemi, kdo kdy potkali Arlena a Rennu Sedlakovy,“ vysvětlovala Stela. „Dělá opisy jejich svědectví, abychom na to nikdy nezapomněli.“

Obrátila se mu v náručí. „Nejsi sám, Trnko. Všichni ve Smečce se takhle cítí. Všichni jsme někoho ztratili, všichni jsme zažili na vlastní kůži, co noc dokáže. To nás odlišuje od lidí z vesnice, ale tady žijeme jeden pro druhého. Můžeme tu být i pro tebe, když nás k sobě pustíš.“

Trnka přikývl. Nedokázal si představit, že by mohl chtít něco víc.

Cestu do tábořiště Chraněných dětí Trnka znal, ale nechal se Stelou vést a povlával v jejích stopách. Byla ještě tma, Trnku z magie mravenčilo po celém těle a smysly měl nastražené. Nesl se za Stelou spíš podle pachu než podle zraku.

Stela. Při pomyslení na ni se cítil jako opilý.

Tábořiště slyšel míli předem, a než k němu došli, už se lesem neslo plno vzruchu. Pak vepředu něco štěklo a na balvan na pěšině vyskočil obrovský vlčák. O chvíli později se objevil chlap, který tu držel stráž.

Všichni Kotliňané byli vyšší než Trnka, ale tento ho převyšoval skoro o stopu a bicepsy měl jako Trnkova hlava. Na sobě měl dřevěnou zbroj – helmici, kyrys, rukavice a holenice, všechno chráněné a nalakované. U pasu mu viselo třístopé kopí, na chranách na široké stříbrné čepeli ještě čadil démonský ichor.

„Hele, Stela!“ zvolal obr. „Už skoro svítá! Kdepak jsi, u noční tmy, byla?“

Stela se rozesmála a odstrčila ho. „Potřebovala jsem na pár hodin pryč od toho tvého oslího smradu, Callene Drvoštěpe.“ Callen jí, byť neochotně, ustoupil z cesty. Trnka svým nočním zrakem viděl, že nvrch má Stela.

„Co je, do Jádra, tohle?“ plácl Callen Trnku, který šel za Stelou. Trnka ho v rozmachu chytil za zápěstí a stočil mu ruku tak, že toho chlapa složil na zem. Vlčák na Trnku zavrčel a přikrčil se ke skoku, ale Trnka se mu jen podíval do očí a taky na něj zavrčel a vlčák zkotrl.

Na tábořišti byla skoro stovka lidí. Pár dětí a stařešinů, ale většina v Trnkově věku – ani ne dvacet. Trnka viděl rysy milnské, angierské, rizonské, laktonské, ba dokonce i krasijské. Někteří na sobě měli kaftany či části zbroje, jiní vystavovali holé, pochráněné tělo až k mezím slušnosti.

Všechny zraky se rázem upřely na Trnku a tíha davového pohledu ho přibíla k zemi. Nejraději by vzal nohy na ramena, ale Stela ho chytila za ruku a konejšivě mu ji stiskla. Callen mezitím vstal a tvářil se jako bouřkový mrak, ale Stela na něj zavrčela a tak se stáhl.

Stela přelétla dav očima. „Toto je Trnka Damaj! Ten, co podle Gareda zachránil na cestě Jeho Vysost.“

„A pak ho odvedl na smrt.“ Z davu vyšel nějaký vousáč s hustými hnědými vlasy sčesanými dozadu, aby byla vidět mozková chrana, vytetovaná na čele. Na sobě měl hnědou pastýřskou kutnu s vyšitými chrany a v ruce držel vyřezávanou zahnutou hůl. „Na toho si pamatuju. Mouřenín. Ten krasijský zrádce.“

Trnka ukázal zuby. „Já nejsem žádný zrádce. Jsem Laktoňan. Nemůžu za to, že vypadám jako oni.“

Stela mu znovu konejšivě stiskla ruku. „Mouřenín,“ potvrdila nahlas. „Ale kdokoli mu tak bude říkat kromě mě, přijde o zuby. Společně jsme prolili ichor. On je Smečka.“

Smečka. To slovo mu znělo jako hudba, ale když hleděl do zirájících tváří, věděl, že k tomu, aby tomu tak skutečně bylo, bude zapotřebí něco víc než jen slova.

„Tak jak to teď vlastně je?“ Nový mluvčí nebyl tak vysoký jako Callen a byl spíš vyzáblý než rozložitý. I zbroj měl lehčí, z tvrdé, vyvařené kůže s vypálenými chrany. Se Stelou si byli podobní. Ukázal na Trnku svým krátkým kopím, na jehož čepeli zářily chrany. „Ty teď rozhoduješ, kdo je Smečka a kdo ne?“

Stela si založila ruce v bok. „Jen si zkus ukazovat kopím na mě, *strýčku Keete,*“ oslovila ho posměšně. „Všichni tady už se těší, až ti ho vrazím do zadku.“

Keet zaváhal. Očima hledal podporu, ale kde nic, tu nic. Těžko by se na tábořišti našel někdo, kdo by chtěl mít s tímto sporem něco společného. Všichni klopili oči k zemi, nicméně všichni to zároveň se zájmem sledovali. Callen pořád hleděl na Trnku zlostným okem, ale ani on zjevně nebyl ochoten postavit se Stele přímo.

Stela se k němu naklonila blíž a Keet podvědomě ucukl. „Trnka je Smečka.“

Keet po chvíli sklopil oči. „Jestli z něj chceš udělat Chraněnou kůži, mně do toho nic není.“

„Zasvětíme ho,“ souhlasila Stela. „A pak se může vydat svou vlastní cestou. Až lidi uvidí, co Trnka dokáže, možná se někteří začnou sami nazývat Mouřenín.“

Trnka se zachmuřil a Stela na něj potutelně mrkla. „Lepší Mouřenín než Prasečí dech.“

Trnka se proti své vůli usmál.

„My všichni si musíme hledat vlastní cesty.“ K Trnkovi přistoupil muž v pastýřské kutně. Stela Trnkovi svírala ruku, až to bolelo, ale muž se jen uklonil.

„Vítej, Trnko. Jsem Bratr Franq.“

Stelin stisk povolil a ostatní Chraněné děti se rovněž uklidnily. Callen a Keet možná nebyli schopni se Stele postavit, ale tento muž ano. „Ty jsi ten, kdo píše Nový kánon?“

Franq nad tím jen mávl rukou. „Slova jsou Arlena a Renny Sedlákových. Já je pouze zaznamenávám.“

„A pomáháš nám najít jejich význam,“ dodala Stela.

Franq se uklonil Trnkovi podruhé. „Omlouvám se, že jsem tě nazval zrádцем. Pastýři Stvořitele mne učili soudit, ale Arlen Sedlák nám ukázal lepší cestu. Všichni, kdo v noci drží pospolu, jsou bratři a sestry. My všichni jsme Osvoboditelé.“

Po celém tábořišti kreslili lidé do vzduchu chrany a opakovali jeho slova. „Všichni jsme Osvoboditelé.“

„Mistryně Leesha nás na začátku rozdělila na tři skupiny,“ vykládala Stela, když prováděla Trnku tábořištěm. „Nejsilnější byli cvičeni, aby se jednoho dne přidali k Drvoštěpům. Těm mistryně dala zvláště chraněná krátká kopí, aby bylo *sání* účinnější. Říkáme jim střevní pumpy, protože kopí vrazíš démonovi do střev a ono do tebe pumpuje magii. Ty Pumpy vede Callen.“

Trnka maličko pootočil hlavu a zkoumal Callenovu skupinu a Stela mezitím už ukazovala na další hlouček. „Keetova skupina, to jsou zakrslíci – povětšinou ti, co se snažili dostat k Drvoštěpům a neprošli. Říká se jim Kosti, protože jim mistryně vložila do kopí štěpinky démonských kostí. Tím se vyrovnává, co chybí na svalstvu.“

Moje skupina, to jsou lidi, kteří si nedělali iluze, že jsou na tom tak dobře, aby mohli bojovat s démony,“ ukázala Stela bradou na další hlouček, převážně mladých žen oblečených stejně skrovně jako Stela. „Nejsou tak silní, aby se mohli rozmáchnout sekerou nebo natáhnout kuši z Wondiny sbírky.“ Zvedla chraněnou dlaň. „Nás mistryně poctila ze všech nejvíc. Chranila nás přímo na kůži.“

„Mistryně Leesha vás tetovala?“ zeptal se Trnka.

Stela zavrtěla hlavou. „Kreslila nám chrany černořapem, jenže pak odešla. Když začaly kresby blednout, požádala jsem Ellu Drvoště-

povu, aby vzala jehlu a inkoustem nám je vytetovala natrvalo, než zmizí.“

Trnka se díval, jak si ostatní lidi z tábořiště drží od Chraněných kůží uctivý odstup. I když to byli lidé celkově drobnější, pohybovali se jako šelmy dokonce i tady.

„Od té doby Děti vyrostly,“ dodala Stela. „Vdovy a děti *šarúmů* padlých při novoluní,“ pokračovala a ukázala na stany a vodní pramen používaný krasijskou skupinou. Přestože nebyli v bitvě, všichni měli přes obličej noční závoj, dokonce i muži. Trnka si při bližším zkoumání všiml, že několik z nich má světlou severskou pleť, ale očividně přejali krasijské zvyky a oděv.

„Pak se k nám přidal Bratr Franq a začal vychovávat Sourozence,“ ukázala na menší skupinku prostých hnědých kuten.

Z chumlu Krasijců se vyloupla vysoká žena a zamávala na ně. Vlasy, které vyklouzly zpod šálu, byly prokvetlé šedinami, oči byly moudrost sama, ale nepohybovala se jako stařenka. Byla zdatná.

Stela k ní Trnku dovedla a poklonila se jí. „Trnko, toto je Jarit, první manželka kaprála Kavala. Velí ve Smečce *šarúmům*.“

Žena si Trnku pátravě prohlížela, snažila se najít pod špínou a trličovou štávou původní rysy. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se krasijsky.

„Briar asu Relan am'Damaj am'Močár,“ odpověděl Trnka.

„*Damaj* je kadžijské jméno,“ poznamenala Jarit. „Přesto si neděláš nárok stát se jedním z nás?“

„Narodil jsem se a vyrůstal v Močárech,“ odušil Trnka.

Jarit přikývla. „Vzpomínám si, že tvůj otec zmizel. Kadžijští mužové ho hledali ve městě i v Labyrintu, nevěděli, zda zemřel v drápech *alagai* nebo podlehl madžábskému noži. Koho by napadlo, že prchl na sever?“

„Ty jsi mého otce znala?“ zeptal se Trnka.

Jarit zavrtěla hlavou. „Ne, ale můj manžel byl největším kadžijským kaprálem. V jeho domě jsem se mnohé dozvěděla.“

„Poté, co Wonda Drvoštěpova odešla s mistryní Leeshou, začaly nás Jarit a její vnučka Šaliva učit *šarusahk*,“ vysvětlovala Stela a z chumlu Krasijců se vyloupla desetiletá dívka. Vypadala spíš jako Jaritina dcera než vnučka, ale Trnka věděl, jak dokáže magie ubírat člověku léta. Rozhlédl se kolem pramene a uvědomil si, kolik z těch Krasijců jsou děti. Dva krasijští chlapci měli hnědé kutny Sourozenců a k tomu noční závoje.

„Pastýř vás obrátil na svou víru, jako mého otce,“ hádal Trnka.

„Pořád se modlíme k Everamovi,“ odpověděla Jarit.

Trnka přikývl. „Můj otec říkal, že Everam je Stvořitel a Stvořitel je Everam.“

Jarit se usmála. „Tvůj otec byl moudrý muž. Nás pastýři neobracejí ani my je. Všichni jsme viděli, jak Arlen Sedlák vrhá blesky z nebe, když za Ubývání přišel Alagai Ka. Jestli zůstaly nějaké pochybnosti, rozplynuly se, když Arlen Sedlák svrhl Ahmanna Jardira v *dominu šarúm* ze skály. Syn Hoškaminův byl nepravý Osvoboditel. Šar'damou Ka je syn Jephův a my musíme být připraveni, až nás povolá.“

Trnka jen něco zamručel, na tohle neměl odpověď. Bradou ukázal na vycházející slunce. „Proč mají vaši muži závoje vytažené na obličej?“

„Everam nařizuje, že v Jeho světle má být člověk zdrženlivý,“ odpověděla Jarit. „Arlen Sedlák nám ukázal, že naopak v noci se musíme obnažit a hrdě čelit Nie.“

„Nenech se ošálit zdrženlivostí,“ poznamenala Stela, když šli zpátky do tábořiště Chraněných kůží. „Chudáci jadrnci, když Jarit a její *šarúmové* spustí závoje.“

Trnka si odplivl. „Když přijde na jádrouny, nemám soucitu nazbyt.“

„Přesně tak.“ Stela mu znovu stiskla ruku a Trnka se zachvěl. „Pojď. Jestli tě budeme dnes v noci zasvěcovat, tak nás čeká plno práce.“

„Jaké práce?“ zeptal se Trnka.

Došli k nějaké blondýně, která si zrovna zaplétala vlasy. Nemohla být o moc starší než Stela. Stejně jako ostatní Chraněné kůže měla i ona na sobě jen pár kousků kůže a po celém těle a údech se jí vinulo tetování.

„Toto je Ella Drvoštěpova,“ oznámila mu Stela. Dívka věnovala Trnkovi uznalý pohled, ale čiperné prsty plést nepřestaly. „Ella z nás všech nejlíp tetuje.“

Ella se usmála. „Nejdřív se vykoupej a ohol. Umělkyně potřebuje čisté plátno.“

Stela si zamávala rukou před nosem. „Pro mě je to taky to nejprdnější. Nemáš kus mýdla?“

„Nejsem si tím jistý,“ řekl Trnka.

Po koupeli se cítil divně. Stela našla tvrdý kartáč, vydrhla ho do poslední píďe a pár přihlížejících Chraněných kůží se při tom smálo

a výskalo. Když byl vydrhnutý a suchý, tak ho v chladném ránu mra-venčilo po celém těle.

Stela si jeho poznámky nevšímala. „Do Jádra, jak je možné, že pořád smrdíš trličem?“

„Když ho sníš dost, tak ho trochu i potíš,“ vysvětloval Trnka. „Tím pádem odhání jádrouny, i když tě někdo přinutí se vykoupat.“

Stela se zasmála, dala mu čisté šaty a odvedla ho do stanu, kde u malého ohníčku klečela Ella se svými nástroji. „Ukaž Elle ruce.“

„Nejsem si tím jistý,“ opakoval Trnka. „Říkal jsem, že zajdu do tábo-
ra. Neříkal jsem, že se nechám potetovat.“

„Arlen Sedlák říká, že tvé tělo je jediná zbraň, kterou nikdy neodklá-
dáš,“ poučila ho Ella.

„Prozatím jen ruce,“ řekla Stela. „Tak to dělá každá Chraněná kůže. Tím získáme zbraň, kterou nikdy nemůžeme ztratit.“

Trnka nemohl popřít, že to zní dobře. Když se k němu Ella natáhla, nebránil se. Měla jemné ruce. Vzala ho za ruce a obrátila si je, aby si prohlédla dlaně.

„Nejdřív černořapem,“ řekla a vzala štěteček a kalamář. „Drž klid-
ně.“ Rychlou, jistou rukou mu nakreslila na pravou dlaň údernou chra-
nu a na levou tlakovou.

„Útok a obrana,“ vysvětlovala Stela. „První nástroje *gaisahku*.“ Bylo to krasijské slovo znamenající ‚boj s démony‘, ale Trnka ho ještě nikdy neslyšel.

Ella to dodělala a podívala se na Stelu. „Co myslíš?“

„Dokonalé!“ odpověděla Stela. „Udělej to.“

Ella mezi ně postavila stoleček. „Sem paži.“ Stoleček měl na sobě ře-
mínky, a jakmile po nich Ella sáhla, Trnka s rukou ucukl. Když viděl
takový stůl naposledy, byl to mučící nástroj.

Stela ho přidržela. „To jen abys sebou necukal. To někdy dělají i ti
nejlepší z nás. Jsem u tebe, Trnko. Nikomu nedovolím, aby ti ublížil.“

Trnka se jí podíval do očí, zhluboka se nadechl a položil paži na sto-
lek dlaní nahoru. Stela pevně utáhla řemínky a Ella vzala něco, co na
první pohled vypadalo jako malý štěteček. Teprve když jím začala pro-
jíždět skrz plameny, Trnka pochopil, že ty štětinky jsou jehličky.

„Co myslíš?“ zeptala se Ella, když mu utírala krev z levé dlaně. Na pra-
viče už měl přiloženou hojivou placku a měl ji obvázanou.

Trnka si protáhl dlaň a díval se, jak se chrana přizpůsobuje. Napjal dlaň a ohnul prsty a palec přesně tak, jak ho učil otec na *šarusahkový* úder otevřenou dlaní.

„Nádhera,“ řekl. Zbraň, kterou nikdy neztratí, jeho součást, dokonce víc než trličový pot. Ta představa v něm vzbudila naději způsobem, jaký nikdy nepoznal. Když mu Ella obvazovala ruku, díval se dolů na její dlouhé nohy, pokryté chránami, a záviděl jí tu ochranu a moc.

Stela mu hravě dala záhlavec. „Hele, dost už toho. Jdi něco zakousnout a zdřímni si, než proberu s Ellou zaklínadlo.“

Trnka přikývl a vyšel ze stanu. Slunce už bylo vysoko a většina lidí na tábořišti ležela ve stínu a spala. Ale i tak se jich tam potloukalo dost na to, aby měl pocit, že je tam těsno. Potřeboval chvilku pro sebe.

Než si ho někdo všiml, zašel za stan s cílem opustit tábořiště Chraněných dětí a vrátit se do lesa.

„Čestné slovo?“ slyšel zřetelně skrze stanovou plachtu Ellin hlas. „Ty jsi s tím špinavým mrňavým smradem šukala?“

„Nejen,“ odtušila Stela. „Měla jsem ho jako první.“

„Ne!“ zakvílela Ella. „Jsi si jistá?“

Stela se dala do smíchu. „Neměl ani ponětí, co dělá.“ Trnka cítil, jak se mu při těch slovech žene do tváří horkost. Její smích, ještě před chvílí tak nádherný, ho ranil.

„Tak to bylo zlé,“ usoudila Ella.

„To jsem neřekla,“ bránila se Stela a Trnka zvedl hlavu. „Ten mrňavý smradoch to dělal s nadšením. Napoprvé byl hned, ale já jsem nebyla o moc pozadu. A pak to dělal pořád dokola.“

Trnka se usmíval od ucha k uchu.

„Hele, mají je všichni Krasijci tak malé?“ zeptala se Stela a úsměv na Trnkově tváři zmrzl.

„Žádný, s kterým jsem byla,“ odpověděla Ella. „Nemají je tak velké jako Drvoštěpové, ale větší než většina.“

„Trnka je poloviční Laktoňan,“ dumala Stela. „Možná to je ten důvod.“

„O jak malém mluvíme?“ zeptala se Ella. Stela musela ukázat rukama, protože její krákoravý smích pronásledoval Trnku, ještě když prchal z tábořiště.

Trnka si ve svém úkrytu sbalil svých pět švestek a vrátil se do dutiny, kterou si vyhloubil pod zlatopněm daleko od loviště Chraněných dětí. Nevěděl, co si má o Stele vlastně myslet, ale věděl, že už nikdy nebude schopen spát poblíž Smečky.

Pořád měl ještě v hlavě zmatek, když se vydal do tvrze mistryně Lee-shi. Strážní tam konali obchůzky, ale Trnku, který proklouzl přes zeď, přes nádvoří a pak zlézal zastíněnou zeď vlastního sídla, ani nezahlédlí.

Obvázané ruce mu při šplhání překážely, jednak protože se nemohl pořádně chytit, ale také mu připomínaly všechno to, co se během uplynulého dne událo. Ať v dobrém či zlém, ta prostá výzvědná výprava mu navždy změnila život.

Přikrčený tak nízko, že ho nikdo nemohl vidět, přeběhl přes střechu nad okno mistryniny pracovny a odtud pracně sešplhal dolů na parapet.

Opatrně, aby ho nikdo nezahlédl, nakoukl nejdřív oknem na chodbu. U dveří do komnaty stály dvě Wondiny strážné a hlídaly. Trnka se přesunul k oknu do Leeshiny pracovny.

Mistryně byla na pohovce a v náručí chovala Olivu. Seděla zády k oknu a nikoho jiného Trnka v místnosti neviděl. Zvedl ruku, že zaklepe.

„Pojď dál, Trnko,“ ozvala se Leesha, ještě než to stihl. „A rychle za sebou to okno zavři. Venku je zima jako v démonském srdci.“

Trnka zastrčil mezi okno a rám drát a nadzvedl západku. Když vklouzl dovnitř a okno zase zavřel, ovanulo ho teplo z burácejícího ohně. Trnku zima trápila jen vzácně, ale jeho trápilo jen máloco. Teplu se snadno přizpůsobil a opatrně našlapoval, aby nenechal na chraněné podlaze špinavé stopy.

Mistryně měla rozvázaný živůtek a dítě u prsu. O den dřív by o tom Trnka moc nepřemýšlel, ale teď cítil, jak rudne, a sklopil oči.

„Netřeba odvracet pohled,“ řekla Leesha. „Není to nic, za co by se měl člověk stydět, když se užívají k tomu, k čemu je Stvořitel určil. Lidé si budou muset na ten pohled zvyknout.“

Ukázala mu na stolec, kde bylo prostřeno k čaji. „Čaj a něco k zakousnutí, posluž si sám.“

Trnkovi se v ústech seběhly sliny, když viděl na stolku obložené chleby. Žádné lahůdkové plátečky bez kůrky, které se podávaly u vévodkyně Araine, tohle byly tlusté krajíce tmavého chleba se štědrými plátky masa. Nacpal si jeden do úst, žvýkal a mezitím vytáhl z kapsy hrst sušených trličových listů, rozdobil si je do šálku a zalil horkým čajem.

Opatrně zavadil pohledem po prázdném divanu naproti mistryni. Byl čerstvě vykoupaný, ale stejně se cítil na tak přepychové potahy příliš špinavý.

„Jen se posad, Trnko,“ vyzvala ho Leesha. „Elissa mi říkala, že v klášteře Úsvitu nechtěli, abys jim zablátil nábytek, ale tady jsi mým hostem.“

Trnka se prkenně posadil s nohama přitisknutýma k sobě, aby na divan umístil co nejméně svého povrchu. Nahrbil se, a než se mu vylouhuje čaj, vrhl se na obložený chleba jako vlk.

Leesha si odkašlala. „To neznamená, že nepotřebuješ ubrousek.“

Tohle pokárání patřilo k těm, které slychal od matky snad tisíckrát, a Trnka rychle popadl ze stolku ubrousek a položil si ho na kolena.

„Copak se ti to stalo s rukama? Ukaž, podívám se ti na to.“ Odtrhla dítě od prsu a Oliva se začala vzpouzet a plakat.

Trnka rychle zvedl ruce, aby ji předešel. „To je v pohodě. Jen škrábnice. Umyl jsem si je a zavázal.“

Původně jí o tom tetování chtěl říct, ale když přišlo na věc, vypadla z něj lež, ani nevěděl jak. Sám nevěděl, co ty kresby znamenají, a nijak netoužil se o tu záležitost dělit, dokud si to nepromyslí.

Leesha sice znovu dala Olivě bradavku, ale vypadalo to, že se hned tak nevzdá. „Ty nejsi žádný nemotora, Trnko. Co se stalo?“

„Našel jsem Stelu Drvoštěpovu, jak bojuje s jádrouny, a zapojil jsem se,“ odpověděl Trnka. Podrobnosti vynechal. „Dovedla mě do tábora Chraněných dětí.“

„Stela Drvoštěpova byla sama na lovu?“ užasla Leesha. „To ji vyhnali?“

„Je na tom líp, než si myslíš,“ odpověděl Trnka. „Je zdatná. Vede Děti.“

„Stela?“ Leeshe spadla brada. „Vždyť má stěží sto liber a osmnáct let.“

„Všichni se jí a ostatních Chraněných kůží bojí,“ vyprávěl Trnka. „Chovají se, jako že ne, ale já to poznám.“

„Proč se bojí?“ zeptala se Leesha.

Trnka pokrčil rameny. Jakmile spolu přestali být sami, Stela se obrovsky změnila. Ještě nerozuměl spoustě věcem ani u ní ani u ostatních Děti.

„Kolik jich tam je?“ zeptala se Leesha.

„Nejmíň stovka,“ odpověděl Trnka. „Chraněné kůže, Kosti, Pumpy, šarúmové a Bratři. Říkají si Smečka.“

Oliva u prsu usnula. Leesha ji jemně odtrhla, vstala a přehodila si miminko přes rameno. Oliva si spokojeně řhla, ani se nevzbudila, a Leesha opatrně přešla ke kolébce a uložila ji.

Za chvilíčku se vrátila, šaty už zase těsně stažené, a posadila se proti Trnkovi. Oči barvy nebeské modři mu viděly až na dno duše.

„Řekni mi všechno.“

Obloha už tmavla, když se Trnka vrátil do tábora Chraněných dětí. Řekl Leeshe o Dětech všechno, jen podrobnosti o své součinnosti s nimi si nechal pro sebe. Nic jí do toho nebylo.

Děti pobíhaly sem a tam a připravovaly se na blížící se noc. Spravovaly a skládaly sítě z chraněných destiček, brousily nože a kreslily si na tělo chrany. Šaliva, ta malá krasijská dívka, učila *šarusahk* velkou skupinu složenou ze všech podskupin Smečky. Plynula z postoje do postoje s tak neskutečným půvabem, že vypadala jako had.

Trnka se k nim blížil jako uhranutý.

„Everam mé vnučce poželhal,“ řekla Jarit, když přešla k němu. „Dívávala se na Kavala, když cvičil její bratry. Jednou ji nachytil, jak si to zkouší, a nařezal jí. *Když už se opovažuješ dělat ty posvátné postoje, tak je aspoň dělej pořádně!* řval na ni. *Jestli se tě dotkne muž, který nebude tvým manželem, tak co uděláš? Zostudíš Kavalův dům nebo mu tu ruku zlomíš?*“

Jarit se usmála. „Můj ctěný manžel ji přinutil zopakovat ten pohyb stokrát a pak ji poslal donekonečna uklízet cvičišť.“

„Padesát mil všemi směry probíhá šarak slunce.“ Trnka použil krasijský výraz pro válku za bílého dne, opanování lidstva, které bylo podle Evejei nutné pro vítězství v šaraku ka. „Na kterou stranu se postavíš, když dojde až sem?“

„Smečka nebude bojovat v šaraku slunce,“ odpověděla Jarit. „Jak nám zjevil syn Jephův, *v prolévání rudé krve není žádná čest.*“

„To tedy ne,“ souhlasila Stela, která si přišla stoupnout k nim, a plác-la Trnku po zádech. „Už jsem si začínala dělat starosti, jestli se vrátíš.“

„Jsem rád sám,“ odpověděl Trnka.

„Jo, to beru,“ uznala Stela. „Ale světlo už slábne. Je načase jít na mís-to zasvěcování.“

Trnka se na ni zvědavě podíval, ale šel za ní k nastoupeným Chraněným kůžím. Bylo jich přes dvacet, úsporně oblečených a pokrytých chranami. Často byli malí a hubení, ale oči měli dravčí. Stál u nich Bratr

Franq, oděný jen v hnědém bidu. Mohutné svalnaté tělo pokrývalo tetování a jinak si ponechal už jen svou zahnutou hůl.

Potmě běželi k vysokému útesu, ze všech stran obklopenému chránovými sloupy, vyjma pěšinky, po které vyběhli nahoru.

„Počkej tady,“ řekla Stela Trnkovi. Nečekala na odpověď, zavýskla, bodla do vzduchu lapačem *alagai* a všichni se rozběhli do noci.

Trnka měl svrbění jít za zvuky bitvy a záblesky chránového světla, které je provázely, nebo před tím vším utéct, ale trpělivě čekal, bitva pokračovala a po čase si všiml, že se zvuky a záblesky blíží.

Brzy se Chraněné kůže objevily zase na dohled, v čele se Stelou a Franqem. Mezi sebou táhli vzpouzejícího se lesního démona, ohnutého skoro k zemi lapačem *alagai* a zahnutou holí, kterou měl rovněž zaháknutou kolem krku. Za nimi posměšně pokřikovaly ostatní Chraněné kůže, které jádrouna kopaly a mlátily, aby se nemohl pořádně postavit. A takhle ho přitáhli do chráněného kruhu, kde stál Trnka.

Ten pohled odpověděl Trnkovi na všechny otázky, které by snad mohl mít ohledně svého ‚zasvěcení‘. Začal si odmotávat z dlaní obvazy a Chraněné kůže mezitím kolem nich utvořily kruh. Dlaně byly ještě maličko citlivé, ale úderná i tlaková chrana byly jasně zřetelné.

Stela s Franqem přivlekli démona doprostřed útesu, zastavili se před Trnkou a Stela se na něj podívala. „Zasvěcení skončí, až bude mrtvý.“

Trnka přikývl, Stela stiskla západku na svém lapači *alagai*, aby uvolnila smyčku, a Franq vyhákl svou hůl. Pak nakreslil do vzduchu nad Trnkou chranu. „Požehnáni Osloboditele tobě, Trnko Damaji.“ A nato oba ustoupili zpět do kruhu diváků.

Lesní démon se s řevem oklepal, zhluboka nabral dech a pařáty si dráсал hrdlo. Nebyl vážně zraněný a magie ho za pár okamžiků vrátí do plně bojeschopného stavu.

Trnka mu na to nedal čas, přiskočil a otevřenou pravou dlaní ho udeřil do kolena. Úderná chrana vzplanula, démon zavřeštěl, skácel se, a Trnkovi se přitom do paže vehnala vlna síly. Zatímco se démon válel na zemi, Trnka mu plivl do očí trličovou šťávu, čímž ho oslepil. Chraněné kůže se rozjásaly.

Když se jádroun zmátořil a zvedl zpátky na nohy, sedm stop výšky s hnáty tak dlouhými, že je vláčel po zemi, Trnka ustoupil. Démon se snažil najít Trnku po sluchu, ale Smečka řvala tak, až mu z toho uši zaléhaly. Čenichal po něm a z trličového pachu se rozkýchal.

Stejně jako lidé, i démoni při kýchání zavírají oči a všechno se v nich sevrě. Trnka ten okamžik využil, přitočil se blíž a levičkou chytil lesou-

na za hnát. Démonská kůže pod tlakovou chranou začadila, Trnku zaplavila další síla a údernou chranou roztříštil démonovi zápěstí.

Démon zavyl, sevřel si ochablý pařát a Trnka couvl z dosahu a kroužil kolem něj.

Moudrost velela dát si načas. S každou ránou byl silnější a působil démonovi zranění rychleji, než si je démon stihl hojit, a to tím spíš, že mu Trnka odsával magii. Právě díky této opatrnosti se Trnkovi, který od šesti let trávil noci pod širým nebem, podařilo tak dlouho přežít.

Znovu zaútočil, tentokrát zasáhl jádrouna do zad a démon znovu zavravoral. Ohnal se po něm zdravou hnátou, Trnka uhnul, vzápětí znovu vyrazil a zasadil mu otevřenou dlaní ránu do čenichu.

Rozum ho nabádal, ať se opět stáhne, ale démon byl zjevně čím dál pomalejší. Když vravoravě couval, byl snáze zranitelný, a tak Trnka pokračoval v útoku a zasazoval mu ránu za ránou. Zapomněl na opatrnost. Zapomněl na obranu. Věťřil úlovek.

Pak se lesoun divoce ohnal. Obrovský sukovitý hnát lesního démona zasáhl Trnku do břicha, zpřerážel mu žebra a odhodil ho. Trnka ztěžka dopadl na zem o pár stop dál a přihlížející, ještě před chvílí rozjásaní, zalapali po dechu.

Trnka kašlal krev, ale vzchopil se a převrátil se na nohy. Magie už ho hojila, ale když se pokusil udělat krok, všechno se s ním zatočilo a démon, který se mezitím vzpamatoval, po něm skočil.

Chraněné kůže na něj povzbudivě křičely, Stela nejhlasitěji ze všech, ale nikdo se ani nehnul, aby mu pomohl. Tohle byla součást zasvěcení. Buď ten zasvěcovaný zabije démona, nebo démon zabije jeho.

Hnáty měl lesní démon dlouhé a silné, ale nijak mrštné. S Trnkou se všechno točilo, těžko by mohl bojovat, a tak padl naplocho na zem. Démon proběhl kolem něj a spáry mu zasvěšťely nad hlavou a minuly ho.

Trnka zůstal ležet na zemi a nechával magii, kolující v jeho těle, aby konala své dílo. Démon brzdil pařáty o zem tak urputně, že vyrýval na útesu obrovské drny, ale než se zastavil, svět kolem Trnky se zase ustálil.

Démon zařval a znovu se hnal na něj. Trnka se v poslední chvíli odkulil a hodil démonovi do zející mordy jeden pytlíček. Lesoun podvědomě sklapl čelisti a tlamu a nozdry mu naplnil trličový prášek.

Zatímco se démon zalykal a zvracel, Trnka se postavil na nohy. Chvilí démona pozoroval, a jakmile uviděl příležitost, vyrazil, lesounovo sukovité koleno využil jako schod a vyšplhal mu na záda. Jednu nohu

mu vrazil do podpaží a zahákl ji o zdravou hnátu, aby mu ji znehybnil, a levou rukou ho chytil pod krkem. Kůže pod tlakovou chranou kouřila a páčila se a Trnka zesiloval stisk tak, že by rozdrtil i ocel. Démonský krk byl samý silný, uzlovitý sval a šlacha, ale žádný krunýř.

Pravičkou se Trnka zapřel o lesounův týl. Úderná chrana vzplanula a tlačila, zatímco druhou ruku Trnka přitahoval. Pomalu se mu dlaně přibližovaly k sobě.

Démon sebou divoce mlátil a motal se po útesu, přiblížil se i k divákům, ale přihlížející jen zajásali a chráněnými pěstmi a kopy ho odstrčili zpátky doprostřed.

Démon vymrštil volný hnát za záda, ale se zlomeným zápěstím nemohl nic chytit. Trnka snášel rány a držel dál. Čím více magie nabíral, tím byl silnější.

Lesoun sebou hodil na zem a začal se převalovat, aby Trnku shodil. Vrazil Trnkovi dech, ale Trnka vycítil jeho zoufalství a přiškrtl ho ještě víc. Chraněné kůže stály mlčky, všichni zadržovali dech, dokud neslyšeli lupnutí. Trnka jádrouni zlomil vaz.

Shromáždění vybuchlo v jásot a všichni se hrnuli blíž. Trnka zvedl obrovského démona nad hlavu a praštil s ním o zem.

A pak už ho všichni objímali, vyzdvihli nad hlavy, nesli kolem útesu a provolávali: „Chraněná kůže! Chraněná kůže! Chraněná kůže!“

Trnka se nikdy necítil tak plný života.

Jedna dívka vytáhla píšťalu, spustila veselou písničku a shromáždění se vrhlo do tance.

Trnku už to pohazování přestalo bavit, a tak sjel dolů na nohy, rovnou před rozzářenou Stelu Krčmovu.

„Já věděla, že to dokážeš!“ Stela ho políbila. Trnku od takového množství magie brněly i rty. „Tohle bylo zatím to nejrychlejší zabítí, a že jsem nevybrala žádného mrňouse.“ Spiklenecky na něj mrkla. „Chtěla jsem tě předvést.“

Trnka věděl, že by měl něco říct, ale slova ho opustila, a tak tam jen tak stál a hloupě se na ni zubil.

Stela vytáhla nůž, v ruce si ho přehodila a podala mu ho střenkou napřed. „Ještě to není všechno. Ještě mu musíš vyříznout to jeho černé srdce.“

Trnka na ni chvíli němě zíral, pak se vzchopil a nůž si vzal. Rázným krokem došel k démonovi, vzal za jednu destičku z krunýře, zajel pod ni nožem a zapáčil. Řezné chrany vzplály, Trnka za destičku trhnul a napůl ji odřezal, napůl oderval.

Chrany na rukou mu pokrýl černý ichor. Žhnuly, sály magii, dávaly mu sílu k neuvěření. Upustil nůž a další destičku z krunýře oderval holýma rukama. Tlakovou chranou oslabil démonovi hrudní koš, pak tvrdě udeřil údernou a kost roztříštil.

Vrazil ruce do útrob netvora, vyrval srdce, zvedl ho a Chraněné kůže se znovu rozjásaly. Odněkud přivalily velký sud piva a už si podávaly dokola plné holby.

„Můj strýček Keet si myslel, že na to Mouřenín nemá!“ hulákala Stela do davu. „Říkal, že Trnka Damaj není pro Smečku dost dobrý.“

V odpověď se ozvaly posměšky a Stela si dala ruce v bok. „Co na to říkají Chraněné kůže?“

„Smečka!“ řvali a mávali pěstmi do noci. „Smečka! Smečka!“

Stela přistoupila k Trnkovi, položila ruce na démonské srdce a odťáhla je černé od ichoru. „Smečka.“ Rozetřela si tekutinu po prsou, její chrany se rozzářily, vstřebávaly moc a Stela se zalykala rozkoší.

„Osvoboditel je v tobě zřetelný,“ pronesl Franq, který přistoupil jako další, aby se dotkl srdce. Stejně jako Stela, i on si rozetřel krev po tetování a celý se zatetelil, když se chrany rozzářily. Pak se obrátil k Trnkovi a prstem černým od ichoru mu nakreslil na čelo chranu. „Smečka.“

Chraněné kůže si stouply do řady, každý jeden se dotkl srdce a potřel si ichorem chrany. „Smečka!“ šeptali.

„Chci ještě,“ vyhrkla Stela, vymáčkla ze srdce další ichor a drhla si s ním chraněné paže jako pleťovou vodou.

„Hele, a příště si vezmeš rovnou sousto, ne?“ posmívala se jí Ella Drvoštěpova.

„Nemysli si, že bych to neudělala!“ odsekla Stela.

„Slyšíte to, Chraněné kůže?“ zvolala Ella. „Stela si chce vzít sousto z démonského srdce!“

„Udělej to!“ zařval kdosi.

„Ta na to nemá!“ vykřikla nějaká dívka.

„To se pěkně zhulákáš!“ zvolal se smíchem nějaký mladý čahoun.

„Kořenářky říkají, že ichor je jedovatý!“ ozval se někdo.

Stela se podívala na Franqa, ale Bratr se jí v tom nesnažil bránit. Naopak, hleděl na Stelu a srdce náruživě. Hladově.

„Sněž ho!“ zaburácelo shromáždění. „Sněž ho! Sněž ho! Sněž ho!“

Stela se dravě usklíbala, zahryzla se do démonského srdce a utrhla si pořádný kus. Jak žvýkala, ústa jí zčernala a do očí jí vstoupil běs. V jednu chvíli se jí zvedl žaludek, ale zvládla sousto polknout.

„Chutná to jako jaderné lejno!“ zvolala a shromáždění se rozesmáli. Obrátila se k Trnkovi a nabídla mu taky. Když odmítl, chytila ho za náprsenku, přitáhla si ho a vlhce ho políbila na ústa.

Ichor, který mu ulpěl na rtech, byl hnusný, lepkavý a odporný, ale i tak cítil jeho sílu. Do krku mu stoupala žluč, ztěžka polkl a ucítil, jak se ichor propaluje dovnitř a dolů do útroh.

Když se odtáhla, přirážoval si to k nim Franq. Trnka tak trochu čekal, že je zavrhne jako zplozence Jádra. Ale on namísto toho přistoupil ke Stele a políbil ji, aby ochutnal ichor z jejích rtů jako předtím Trnka.

Trnka předpokládal, že ho Stela odstrčí, ale ona ten polibek zjevně vítala, byla z toho přívalem magie jako u vytržení.

Najednou se kolem vyrojily další Chraněné kůže, každý si chtěl taky dát kousek srdce, a Trnka ztratil Stelu z očí. Srdce bylo brzy sněžené, všichni zvraceli a smáli se, v obličejích byli černí od démonské krve. Někteří nespokojenci šli k démonské mršině, protrhali se do hrudi a rvali ven fláky masa.

Další a další Chraněné kůže se začaly líbat a potírat si navzájem ichorem těla a obličejů. Trnka viděl, jak Ella a ten vytáhlý mladík odcházejí od démona pomazaní ichorem. Ella se na Trnku zasmála a zahrozila na něj a pak ji ten mladík položil na zem.

Trnkovi se do tváří vehnala horkost a odvrátil se, ale tento výjev se stal na útesu běžným, Chraněné děti odhodily těch pár kousků látky, které nosily, a do noci jasně zářily jejich chrany.

Stela zmizela. Trnka bloumal mezi skotačící Smečkou a hledal ji. V magickém obluzení mu ten zmatek připadal jako snový. Nikde na útesu nebyla Stela k nalezení a tak se vydal pěšinkou dolů do lesa.

Slyšel ji chrčít a přidal do kroku, nevěda, co najde. Prodral se mezi stromy a konečně Stelu uviděl. Klečela na všech čtyřech a vrčela, Bratr Franq klečel za ní, bido odhrnuté, úd třikrát větší než Trnkův. Držel ji za boky a přitahoval si ji.

Trnka zařal pěsti, všechny jeho pudy na něj naléhaly, ať toho chlapa praští. Ať ho zabije. Ať mu rozerve hrud' jako tomu démonovi a hoduje na jeho srdci.

Ale pak Stela vzhledla. „Trnko! Nestyď se! Já zvládnu i dva.“

Mávala na něj, ať jde k ní, a Trnka strnul zděšením. Představa, že se k nim přidá, byla hrůzná. Bylo to zhanobení krásy, kterou spolu sdíleli. Byl zhnusn, ale tělo ho zradilo, cítil, že ztvrdl.

Prudce potřásl hlavou, obrátil se a utíkal do lesa.

„Trnko, počkej!“ křičela Stela. Slyšel, jak Franq řve, asi ho shodila. Slyšel její kroky, utíkala lesním podrostem za ním, a přidal.

Kličkoval mezi stromy, ale zatímco Franqovy vzteklé výkřiky utichaly ve tmě, Stela s ním držela krok. „Do Jádra s tím, Trnko! Zastavil by ses, prosím, a promluvil si se mnou?!“

Běžel dál, ale neměl žádný cíl. Tuto oblast neznal a myšlenky v hlavě divoce vířily. Stela se přibližovala, až se konečně mohla natáhnout, a chytila ho za ruku. „Co to do tebe, pro noční temnotu, vjelo?!“

Trnka se k ní otočil. „Ty bys... Ty...!“

Stela si založila ruce na hrudi. „No a co? Trnko Damaji, to, že jsme spolu spali, ještě neznamená, že ti patřím.“

Trnka se jí vytrhl. „Neříkám, že mi patříš! Já vím, že chceš něco víc než nějakého mrňavého smraďocha s mrňavým pindíkem.“

Stelin výraz zněžněl. „Ty jsi slyšel mě a Ellu, že? Noci, to je mi líto, Trnko. Nemyslela jsem to zle.“

Trnka se uchechtl. „Jak jinak?“

„To byly jen takové holčičí řeči,“ řekla Stela a šibalsky se na něho usmála. „Nemyslela jsem to tak, že by už na tebe nepřišla řada.“

„Cože?“ Stela k němu přistoupila a Trnka zavrával a ucouvl.

„Já tě mám ráda, Trnko,“ řekla Stela. „V tom jsem nelhala. S tebou jsem se včera v noci cítila bezpečně.“

Trnka narazil zády do stromu a už byla u něj a pořád na sobě neměla nic než tetování a ichor. Srdce se mu rozbušilo.

Sáhla mu mezi nohy a stiskla. „Dělal mi dobře. Malý nebo velký, přece nenechám odejít chlapa, který nakopal démona do zadku, a pak jsem si s ním ještě užívala, až mě z toho mrazilo.“

Znovu Trnku políbila a z jejího dechu pořád vanul magický žár s příchutí odporného jádrounského ichoru.

Když se jejich rty oddělily, Stela ho volnou rukou vzala za bradu a pootočila mu hlavu, aby se jí díval do očí. „My ve Smečce jeden druhého nevlastníme. Já si budu pořád chodit, s kým se mi zachce a kdy se mi zachce, a ty bys měl taky. Ella ať si klidně žertuje, ale nemysli, že na tebe není zvědavá po tom, co jsem jí řekla.“

Rozvázala mu tkanice na kalhotách. Všechno se s ním točilo, jen na tom jednom jediném místě se cítil pevný, napjatý k prasknutí. „Ale ne dnes v noci.“ Vzala ho do ruky, kůže na kůži. Trnka zavřel oči a zařal zuby, aby neřval. „Tahle noc je tvá, Chraněná kůže. Tak jdeme na to, ať máme to první za sebou, a pak mě můžeš mít, jak se ti líbí.“

Přirazila ho ke stromu a osedlala si ho vestoje. Nasedla na něj celou váhou a ještě ho mezi nohama laskala. Trnka zavyl, Stela potěšeně zavýskla a zrychlila.

Když bylo po všem, Stela z něj sklouzla, udělala pár vratkých kroků a pak se otočila a klekla si na všechny čtyři. Ohlédla se, podívala se mu do očí a usmála se. „Takhle to chtěl Franq. Teď si ho honí sám a tohle je tvé.“

Ta slova útočila na prazákladní pud – skvostné potěšení z odklizení soka a získání, co bylo jeho. A proč ne? Nadvláda je přirozeným řádem světa. Vlci to tak dělají. Jádrouni to tak dělají.

Budeme jako oni?

Díval se na Stelu pokrytou ichorem, jak ho k sobě láká, a něco se v něm pohnulo. Je tohle život, jaký chce?

Zavrtěl hlavou a natáhl si kalhoty. „Ne.“

Stela na něj vrhla rozzuřený pohled. „Ne? Co, do Jádra, myslíš tím ‚ne‘?“

Trnka si zavázal kalhoty. „Včera v noci v trnčí jsem si myslel...“

„Copak, Mouřeníne?“ zaprskala Stela a vyskočila na nohy. „Že jsme jedna duše, kterou Stvořitel roztrhl na dvě?“

„Že jsi pochopila,“ odpověděl Trnka.

„Zabili jsme dva démony a spali jsme spolu,“ řekla Stela. „Co je na tom k chápání?“

„Na světě je víc než jen tohle,“ odpověděl Trnka. „Venku za Kořenářským lesem bojují lidé o život a jediné, co dělá Smečka, je, že...“

„Loví a zabíjí démony, kteří ty lidi pronásledují,“ zavrčela Stela.

Trnka zavrtěl hlavou. „Sami je pronásledují. Kradou jim pivo a zásoby, dokonce i své vlastní rodině. Nesnaží se je chránit, když padne noc. Vy chcete jen...“ Mávl nad tím rukou.

Stela si založila ruce v bok. „Jen co, *Mouřeníne?*“

Oči jí nebezpečně planuly, ale teď, když se mu vrátila řeč, se o to Trnka už nestaral.

„Koupat se v ichoru a šukat,“ řekl. „A zatracovat každého, kdo není Smečka.“

Stela se na něj vrhla. Magie jí dala rychlost, ale nejen jí. Trnka uskočil a facka ho minula.

„Takže co, to si teď jen tak odejde?!“ vyjela na něj Stela. „Od Steily Drvoštěpovy nikdo jen tak neodchází, ty smradlavý mrňavý rychlostřelče, a ty nejmíň ze všech.“

Chňapla po něm a Trnka jí pravičkou smetl ruku stranou. Úderná chrana zasáhla, objevil se magický záblesk, Stela odletěla a upadla na zem. Trnka na to hleděl s hrůzou. Stela nebyla démon, ale byla pokrytá ichorem a chrany se zachovaly, jako kdyby démon byla. Pořád cítil v ústech tu pachut', a odplivl si.

Pak se obrátil a rozběhl se do noci.

Trnka se vrátil do tvrze mistryně Leeshi a neviděn proklouzl přes noční strážu na její soukromou zahradu. Kdyby po něm Stela nebo ostatní Chraněné děti šly, bylo by tohle to poslední místo, kde by je napadlo ho hledat.

Trličový záhon vypadal vstřícně, ale spánek bylo to poslední, na co by Trnka pomyslel. Přímo naopak, byl tak nabitý magií, že se z toho celý klepal.

A tak chodil sem a tam, dokud se se zahradou dopodrobna neseznámil. Do sídla vedly tři vchody – dva velkolepé a vstřícně zvoucí, třetí pečlivě ukrytý v jedné stěně a zastíněný rostlinstvem.

Trnka si vyryl v trličí malé doupě pro budoucí potřeby. Cvičil *šarusahk*. Cokoli, co drželo jeho myšlenky dál od Stely Drvoštěpovy.

Leesha chovala k zahradám vévodkyně Araine velkou náklonnost a chodívala se projít po pěšinkách alespoň dvakrát denně. Nic divného, že jakmile obloha začala světlat, tajná dvířka se otevřela a mistryně vyklouzla ven mezi byliny.

Když si byl Trnka jistý, že je sama, vylezl ven k ní. „Jsou nebezpeční.“

Leesha zajela rukou do jednoho z mnoha kapsářů na šatech, ale vzápětí jí svitlo. „Noci, Trnko! Jednoho krásného dne dostaneš do obličeje hrstí oslepujícího prášku.“

Trnka ukázal bradou na vzdálenost, která je dělila. „Tak daleko prášek nedohodíš.“

Leesha se ofrněla. „Není ti nic, Trnko?“

Nevěděl, co odpovědět. Vydrbal si každou píd' těla, ale pořád na kůži cítil ichor a v ústech jeho pachut'. Škrábance od Stely se už zahojily, ale pořád ho svědily.

„Kdo je nebezpečný, Trnko?“ zeptala se Leesha.

„Ty Děti,“ odpověděl Trnka. „Ony nebojují, aby zachovaly les bezpečný. Ony bojují, protože považují boj za dobrý. Magie nám dává pocit nepřemožitelnosti.“

„Nám?“ opáčila Leesha. Přistoupila blíž, vzala ho za ruku a obrátila ji. Zajíkla se, když na dlani uviděla chranu.

Trnka ruku odtáhl. „Myslel jsem si, že jsou jako já. Nejsou. Vůbec nejsou jako já.“

„Trnko, co se stalo?“ zeptala se Leesha.

„Dneska v noci jedli jádrounské srdce,“ řekl Trnka. „Ono je... opilo. Dočista zdivočeli. A bude to ještě horší.“

Leeshe to vyrazilo dech. „Káčo pitomá,“ mumlala si pro sebe. „Jako by nám to neříkal! Vždyť nám sám říkal, že je jedl,“ nadávala a zatínala pěsti.

„Cože?“ optal se zmateně Trnka.

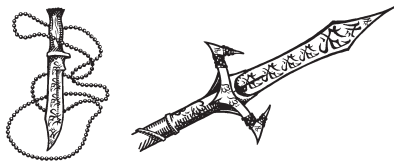
„Ta tetování jsou jen půlkou důvodu, proč umí Arlen Sedlák létat,“ povzdechla si Leesha. „Hlavně je to tím zpropadeným masem!“

Trnka na ni tupě hleděl, neměl ani ponětí, co tím myslí. Po chvíli se vzchopila a podívala se zase na něj. „Potřebuju, aby ses tam vrátil, Trnko. Potřebuju, abys je přesvědčil, aby se se mnou sešli.“

Trnka zavrtěl hlavou. „Já už zpátky nejdu. Ani teď, ani nikdy. Jdu domů.“

„Domů?“ opáčila Leesha. „Elissa s Ragenem se nevydají na sever ještě celé týdny.“

„Ne na sever,“ odtušil Trnka. „Domů. Do Laktonu.“

Kapitola 6

Everam je lež

334 p. N.

Se zařatými zuby Renna sledovala, jak Šanva krmí svého otce po lžičkách řídkou ovesnou kaší. Šandžat mechanicky polykal, oči nehybně upřené do prázdna. Jeho auru jasně prozařoval život, ale byla hladká a nehybná. V aurách se ukazují pocity, ale Šandžat neměl co ukázat.

Z toho pohledu se jí dělalo zle. Ještě před dvěma dny to byl statný chlap na vrcholu sil. Daleko lepší bojovník než Renna. Teď měl vůli nanejvýš Renniny staré dojnice. Dokázal jít po pěšině, když ho někdo vedl, dřepnout si, aby se vyprázdnil, a utřít se, pokud mu to někdo nařídil, ba dokonce lžičky po lžičce sníst kaši, když ji před něj někdo postavil. Ale kdyby to bylo na něm, stál by, kam by ho postavili, a zíral do prázdna, dokud by nepadl.

Ničemu nepomáhalo, že na sebe Arlen s Jardirem ve věži o patro výš řvali. Svým způsobem to na tom bylo to nejhorší. Šanva, obvykle tak klidná a vyrovnaná, plakala a při každém zlostném zvuku shora sebou trhla.

„Drž se,“ řekla jí Renna. „Oni najdou způsob, jak přivést tvého tátu zpátky k nám.“

„Opravdu?“ opáčila Šanva a okrajem lžičky oškrábala otci ze rtů sliny. Políbila ho na tvář, odešla od něj a Renna šla za ní.

„Ne všichni se dožijí konce šaraku ka,“ řekla tiše Šanva, „pokud vůbec někdo. Je čest zemřít v drápech *alagai*. Ale tenhle...“ ukázala na otce, zirájícího do prázdna, „... život napůl? Alagai Ka udělal z mého otce výsměšnou skořáčku, skrze niž může našeptávat své zlo. Jestli ho Osvoboditel nedokáže uzdravit, tak ho vlastní rukou zabiju.“

Renně se sevřelo hrdlo a mrkala, aby zahнала slzy. Ona a Šanva nebyly zrovna přítelkyně, ale ono na tom teď už nezáleželo. Krasijci věřili, že všichni, kdo společně prolili krev proti Nie, tvoří rodinu, a tak tomu bylo teď i u nich, v dobrém i zlém.

Šanva se na ni dívala a její oči vyzývaly Rennu, ať si jen zkusí se hádat. „Až přijde ten čas,“ řekla Renna, „tak tu budu, abych chytala tvé slzy.“

Šanva se znovu rozplakala a Rennu objala. Renna potlačila touhu se odtáhnout, pevně dívku objala a poplácala ji po zádech.

Šanva se vyplakala, pak se odtáhla, popotáhla, sundala si šál a šla se k umyvadlu umýt. Když vzhledla a podívala se na svůj obraz v postříbeném zrcadle, viděla na své tváři chmurné odhodlání.

Obrátila se k Renně a vytáhla malý ostrý nožík. „Nebudu sdílet osud svého otce.“

Renna nožík ostražitě pozorovala. „Ještě nevíme, jestli ho náhodou nedokážou zachránit, Šan. Na tohle ještě nepřišel čas.“

„Nejde o něj.“ Šanva si nožík v ruce šikovně přehodila a podala ho Renně jílcem napřed. „Jde o mě. Chci, abys mi na čelo vyřezala mozkové chrany.“

Renna zavrtěla hlavou. „Můžu ti je nakreslit černořapem...“

„Černořap vybledne,“ namítla Šanva. „A na pouti bezednými hlubínami nám může dojít. Slyšela jsi otce démonů. *Cesta je dlouhá a vy jste smrtelní. Přijde čas, kdy vaše ostražitost poleví, a pak budu volný.*“

Renna tupě zamrkala. „Jo, v tom máš možná pravdu. Můžeme vytetovat...“

Šanva zavrtěla hlavou. „Eveja nám nařizuje, abychom neznescvěcovali svá těla trvalými kresbami inkoustem. Budu se řídit příkladem, který nám dal Šar'dama Ka.“

Renna se na ni zadívala a viděla v její auře sílu a odhodlání. „No tak teda jo.“ Vzala nožík a uložila Šanvu na záda. „Potřebuješ něco, do čeho by ses zahryzla?“

Šanva zavrtěla hlavou. „Bolest je jen vítr.“

„Není jiná možnost než držet se původního plánu,“ prohlásil Par'chin.

Jardir se na něj nevěřičně podíval. „Jistěže je, Par'chine. Vždycky je ještě jiná možnost. Tys měl taky na vybranou, než ses vloupal do Šarika Hory a vyslal jsi nás na tuto stezku, a i teď máme jinou možnost.“

Nenech se zaslepit medovými slůvky Alagai Ka. Už jen samotná skutečnost, že přistoupil na tvůj šílený plán, je důvodem, abychom ho přehodnotili. On se nás snaží obloudit, abychom zapomněli, co je naším pravým posláním.“

„A to je?“ opáčil Par'chin.

„Vést náš lid v šaraku ka, v předvoji bitvy mezi Everamem a Nie.“

„Noci.“ Par'chin zvedl oči k nebesům. „Pořád omíláš stejný nesmysl? Everam je lež, Ahmanne. Nie je lež. I ten démon to říkal. Je to jen smýšlenka, která má udržet lidi v bázni ze tmy.“

Par'chinovo rouhání Jardira už nepřekvapovalo, ale nad jeho tvrdohlavostí žasl pořád. „Jak můžeš něco takového říci, Par'chine, po tom všem, co jsme spolu zažili? Kolik proctví se musí naplnit, než začneš věřit?“

Par'chin zavřel oči. „Teď vidím budoucnost. Slunce... zítra vyjde.“ Jízlivě se usklíbl a otevřel oči. „Budeš si myslet, že jsem mluvil se Stvořitelem, jestli se to naplní?“

„Nebyl jsi tak domýšlivý, když jsem byl tvým *adžínem'pal*,“ poznamenal Jardir. „Když něčemu nerozumíš, tak to zsměšniš.“

„Ale ne,“ povzdechl si Par'chin. „Směšné historky si vymýšlíš ty, abys vysvětlil to, čemu *oba* nerozumíme. Řekněme, že jsme v těchto věcech jako stádo krav, Ahmanne. Pro stádo krav je šarak ka něco jako býk, který je proháněn. No, a my jsme zahájili hromadný úprk. Ono by k tomu nakonec došlo i bez nás. Já prostě věřím, že můj lid dokáže čelit noci. A ty?“

„Můj lid hrdě čelil noci dávno před tvým, Par'chine,“ připomněl mu Jardir.

„Tak ty lidi nech!“ zařval Par'chin. „Dokud budou oni hájit povrch, tak my budeme mít tuto jedinečnou šanci sestoupit dolů.“

„Do Nieiných bezedných hlubin,“ řekl Jardir. „A přesto popíráš Kadžiho božské pokyny, zapsané v Eveje...“

„Eveja je jen kniha,“ přerušil ho Par'chin. „Kniha, která byla během let opakovaně přepisována, a tak jako tak v ní nikdy nebylo všechno.“

„A jak to víš, Par'chine?“ zeptal se Jardir. „Jak můžeš ty, bezvěrec, vědět o Kadžim víc než jeho svatý řád učenců?“

„*Damové* jsou jen pleticháři, toužící po světské moci,“ odsekl Par'chin. „Zkažení a úplatní. Sám jsi to říkal. Proto jsi také svrhl Andru z trůnu. Vykládají Eveju, jak se jim to hodí, aby mohli ostatním vnucovat svou vůli. Ta původní, pravá Eveja je namalovaná na stěnách Anocha Slunce. Přesněji řečeno byla, než tví kopáči většinu z nich rozvalili.“

Jardir si založil ruce na hrudi. „Takže my bychom měli místo Eveje přikládat víru slovům Otce lží?“

Par'chin se rozesmál. „Tomu démonovi nevěřím o nic víc, než kam dosáhnou naše kopí. Ale já jsem nahlédl do hlavy mozkovému démonovi, který mne měl zabít. Když znáš obě strany příběhu, tak snáze odlišíš skutečnost od smyšlenky.“

„Tak co se tedy *doopravdy* událo před třemi tisíci lety?“ zeptal se Jardir. „Jaké to velké tajemství *damové* skrývají?“

„Že Kadži selhal,“ odpověděl Par'chin. „Nedotáhl to do konce. Nedostal se ke královně. Kdyby ano, nebyli bychom v téhle bryndě.“

„Dal nám milénia míru,“ namítl Jardir. „Až teprve když jsme zapomněli jeho naučení, tak se *alagai* vrátili. Zklamal Kadži nás nebo my jeho?“

Par'chin si bezmocně promnul obličej. „Co na tom záleží? Stvořitel nestvořitel, rojení se blíží. Buď ho necháme proběhnout a pak povedeme svá vojska proti úlům, které se budou objevovat po všech krajích, nebo se ho pokusíme zastavit a možná, jen možná, dokonat, co Kadži nedokázal.“

Jardir se zachmuřil. „Ty si myslíš, že dokážeme ovládat Alagai Ka?“

Par'chin pokrčil rameny. „Bude zapotřebí s ním znovu promluvit.“

„Jak?“ optal se Jardir. „S chráněným tělem nemůže Alagai Ka proniknout do Šandžatovy mysli a bez Šandžata nemůže mluvit.“

„Chrany mu brání udeřit na dálku,“ namítl Par'chin, „ale pořád může vstoupit do nechráněné mysli, pokud se toho člověka dotýká.“

„Takže ty po mně chceš, abych svého *kai* znovu vydal do spárů *alagai*,“ rozčílil se Jardir. „Abych z něj udělal loutku na šíření lží démonského prince. Zbraň, kterou lze nasadit proti nám.“

„Jakou jinou možnost máme?“ zeptal se Par'chin.

Na to Jardir neměl odpověď.

Renna si při práci levou rukou přidržovala Šanvin obličej a v pravé ruce pevně držela nůž, kterým vyřezávala dívce z čela proužky kůže tak, aby jí zůstala výrazná, trvalá jizva, která bude *sát* a zůstane nabitá.

Nechávala si magii proudit skrze obě ruce, jednak aby oživila řezné chrany na noži, který byl už tak ostrý jako břitva, a jednak aby urychlila hojení. Za čepelí se ve vteřinách tvořily svaštělé strupy.

Šanva sebou při řezání ani necukla, ale v její auře byl vidět strach.

„Není se čeho bát,“ uklidňovala ji Renna. „Já vím, co dělám. Pořád budeš krásná, až skončím.“

„Jizvy *alagai* šaraku je čest nosit,“ odvětila Šanva.

„Tak proč jsi nervózní jako prase na řeznickém špalku?“ zeptala Renna.

Šanva střelila pohledem ke schodišti. „Ztichli.“

Renna na chvíli ustala v práci, teprve teď si uvědomila, že křik nahore přestal. Ve svém soustředění si toho ani nevšimla.

„A to jsem si myslela, že nemůže být nic horšího, než když na sebe můj strýc a Par'chin řvou,“ posteskla si Šanva.

„Aspoň jsme věděli, že se navzájem neuškrtili,“ souhlasila Renna. „Musíme chovat víru, že neudělají to, co před pár měsíci.“

„Naše víra je s blízcím se šarakem ka podrobována zkoušce den co den.“ Šanva se uvolnila a její aura smířlivě ochladla.

„Tak,“ řekla Renna, když udělala poslední řez. Obhlédla chranu ze všech stran, odřízla poslední kousek kůže a odložila nůž.

„Jak to...“ začala Šanva, vzápětí jí slova uvázla v krku, vyjekla a vytréštila oči. Renna se obrátila a zjistila, že po schodišti sestupuje Arlen s Jardirem.

„Co to děláte?“ vyjel na ně Jardir.

Šanva srazila nohy k sobě, překulila se ze zad rovnou do kleku proti Jardirovi a přitiskla dlaně na podlahu a čelo mezi ně, až se strupy na čele dotýkaly prken.

„Slitování, Osvoboditeli! Dcera Harlova mě chrání na mou žádost.“

Jardir se shýbl, vzal dívku prstem pod bradou a zvedl jí hlavu obličejem nahoru. „Tvá matka se pyšnila tvou krásou a tím, jak snadno si můžeš najít manžela.“

„Najít manžela pro Osvoboditelovu neteř by bylo nepochybně dost snadné krása nekrása,“ odpověděla Šanva. „Ale v bezedných hlubinách žádní manželé nebudou. Žádná krása. Tam budou jen *alagai* a šarak.“

Jardir přikývl. „Jsi stejně moudrá jako odvážná, neteři. Tvá čest nezná hranic.“

Šanva to nedala navenek nijak najevo, ale její aura se při těch slovech rozzářila pýchou. „Mohu pak pochránit svého otce?“

Jardir zavrtěl hlavou. „Bojím se, že ho budeme opět potřebovat. Máme na toho prince lží další otázky.“

Šanvina čistě zlatá aura se proměnila na barevný vír – vztek, zklamání, ponížení. Všichni to viděli, ale Šanva zachovala klid a sklopila oči zase k zemi.

„Mluv,“ nařídil jí Jardir. „Vidím v tvém srdci otázku, kterou tam nemůžeme nechat hlodat.“

„Není snad hanba mého otce, který zůstal lapen v těle bez vůle, už tak dost velká?“ zeptala se Šanva. „Musíme ještě dovolit Alagai Ka, aby ho hanobil dál? Čest mého otce neznala mezí. Snažně tě prosím, nemůže-li být uzdraven, dovol mi odeslat ho na osamělou pouť.“

„Ne všem válečníkům se dostane štěstí rychlé smrti ve spárech *alagai*, neteři,“ připomněl jí Jardir. „Nesčetně hrdinů, velkých mužů jako třeba kaprál Keran, který cvičil tvého otce, žilo dál se zraněními, o nichž se domnívali, že je navždy vyloučí z *alagai*'šaraku. My tyto muže nesmíme ctít za jejich službu Everamovi méně než ty, kteří nastoupili na osamělou pouť.“

Šanva se rozpačitě ošila. „Podle tvých slov, Osvoboditeli, jsou ti, kdo byli zmrzačení v boji, vyloučení z *alagai*'šaraku. Ale ty posíláš mého otce zpátky do boje.“

„Není to první takový případ,“ připomněl jí Jardir. „Nesčetně zmrzačených válečníků se dobrovolně vydalo do Labyrintu jako návnady a umírali ve slávě, když vedli démony do záhuby.“

„Tvá slova jsou samozřejmě pravdivá, Osvoboditeli,“ nevzdávala se Šanva, „ale můj otec nemá vůli obětovat se dobrovolně. A já nemohu uvěřit, že by chtěl něco tak... tak odporného.“

Renna viděla, že v Jardirově auře sílí pocit marnosti. Nebyl zvyklý, aby mu někdo z jeho lidí takto odporoval, tím spíš někdo, kdo stěží viděl osmnáct zim. Ale zhluboka dýchal a jeho aura se zase vyčistila. Arlen se to pokusil Rennu taky naučit, ale na ni to nikdy nezabralo.

„Děláš své rodině čest, Šanvo va Šandžat,“ řekl Jardir. „Ale já znám tvého otce lépe než ty. Prali jsme se v *nie*'šarúmské frontě na jídlo a společně jsme krváceli v Labyrintu. Tak veliká byla jeho čest a věrnost, že jsem mu dal za první manželku svou vlastní sestru, tvou ctěnou matku.“

Napřáhl Kadžiho kopí a jeho tíha obmyla Šanvinu auru. „Tady ti říkám, a Everam je mi svědkem: Kdybych řekl Šandžatovi asu Cavel am'Damaj am'Kadži, že k vítězství v šaraku ka je nutné, aby byl hlasem zla, neodmítl by mne.“

Šanva se opět dotkla čelem podlahy. Teď už nepokrytě plakala. „Jistěže má Šar'dama Ka pravdu. Čest mého otce nezná mezí a já ho svými pochybnostmi zahanbuji. Už se tě dál na nic ptát nebudu, Osvoboditeli, a kdybys ode mne žádal nějakou oběť, věz, že ti budu vždy ochotná v šaraku ka posloužit.“

„O tom jsem nikdy nepochyboval, neteri,“ odpověděl Jardir.

„Může se stát, že Alagai Ka postaví mého otce proti tobě, jako se stalo včera v noci,“ pokračovala Šanva. „Snažně tě žádám, dovol mi stát na stráži, až se ho ten princ Ubývání dotkne. Bude-li nutno mého otce zkrotit, měla bych to udělat já.“

Vzhledla a s překvapením zjistila, že se jí Jardir poklonil. „Jistě. Ještě jsem nepotkal válečníka, Šanvo va Šandžat am'Damaj am'Kadži, který by nesl větší čest než ty. Duše tvého otce se dme pýchou. Až bude nakonec uvolněn a nastoupí na osamělou pouť, budou jeho kroky lehčí o vědomí, že za sebou zanechal důstojného nástupce, který dál ponese jeho krev.“

Ta slova Šanvinu auru zase vyčistila, odplavila barevné víry a nahradila je čistě bílým světlem.

Na rukou a nohou měl Šandžat okovy. Krátký řetěz mezi okovy mu dovoľoval sedět, leč nikoli stát. Pouta mu chránil Par'chin osobně a Jardir viděl, jaká moc v nich spočívá.

Jestli se spoutaný *kai'sarúm* cítil nějak nepohodlně, když ho Jardir nesl jako dítě po schodech nahoru do vězení Alagai Ka, nebylo to na něm nijak znát. Jenže kromě toho, že dýchal, mohl být Šandžat klidně mrtvý, jeho oči jen tupě hleděly do prázdna.

Když vstoupili, démon vzhlédl. A když Jardir překračoval chrany a Šanva kryla každý jeho krok kopím, démon zvědavě naklonil hlavu. Jardir položil Šandžata doprostřed a stáhl se zpátky za kruhy, které démona věznily.

Ale démon se ani nepohnul, nešel k Šandžatovi, prostě je všechny jen pozoroval těma obrovským, nelidským očima. Jardir v těch černých tůních viděl nekonečnou Nieinu tmu nepoznatelných myšlenek.

Par'chin a jeho *dživa* rozhrnuli těžké závěsy. Už padla noc, ale venku nebyla tma jako za Ubývání. Okny dovnitř proudilo měsíční světlo a Alagai Ka zasyčel a po čtyřech odlezl doprostřed místnosti.

Když se démon ovíjel kolem Šandžata, Jardirovi z toho naskakovala husí kůže. Šanva pevně sevřela kopí a podle aury byla napjatá jako tětíva. Toužila zaútočit a zabít jak démona, tak otce, ale byla jednou z Everamových sester v kopí, odnoží Jardirovy *šarúmské* krve. Přijala bolest a opanovala ji.

Šandžat vzhlédl a najednou měl v očích opět jas a život. Obrátil se k Šanvě a rty se mu zvlhnily. „Everam mě proklej, že jsem zplodil něco tak bídného. Pro všechny by bylo lepší, kdyby tě tvoje Tikka provdala dřív, než tě stihli poslat do *dama'tingského* paláce. Kéž bych ti byl rozdrtil hlavu, když jsem zjistil, že jsi jen holka.“

Šanva držela kopí v klidu, ale Jardir viděl, jak ta slova brázdí její auru.

„Tvůj bratr by mě zachránil,“ řekl Šandžat. „Nebo by mi alespoň prokázal tu čest, že by mě zabil.“

V měsíčním světle se zaleskly Šanviny slzy, ale stála klině.

„Neposlouchej ta jedovatá slova, neteři,“ řekl Jardir. „To nemluví tvůj otec.“

„Ale ano,“ uchechtl se Šandžat. Bylo to tak podobné burácivému chechotu jeho starého přítele, až z toho Jardira srdce zabořelo. „Právě proto je tak lahodný! Tento rab se chvástal svým bratřím, jak silného syna nosí jeho družka. Když tě prvně uviděl, byl znechucen. Uvažoval o tom, že tě zabije, aby si zachoval tvář.“

„Přestaň.“ Par'chinova *dživa* přistoupila blíž. „Potřebujeme tě živého, ale to ještě neznamená, že z tebe nemůžeme pár kousků odříznout, když si je teď nedokážeš nechat dorůst.“

Démon naklonil hlavu a pátravě si ji prohlížel. „Copak bude s tvým vajíčkem?“ zeptal se Šandžat. „Dovolí ti tvůj choť kráčet před námi, až se o něm dozví?“

„O čem to mluví, Ren?“ zeptal se Par'chin.

„To kdybych, do Jádra, věděla,“ odsekla Renna.

„Lidé jsou ve svém páření tak neschopní.“ Šandžat přezíravě zamlasikal. „Deset lunací zranitelnosti a jen jediné vajíčko. Ale žádné strachy. Udržíme tě naživu až do porodu. Dětský mozek je lahodné soustečko – jako ta ptačí vejce, která pojídáte.“

Renna zavrčela a tasila nůž.

Jardir okamžitě vyrazil, aby jí zkrížil cestu k démonovi, ale Par'chin byl ještě rychlejší. Rozplynul se v mlhu, mihnul se přes místnost a zhmotnil se přímo před Rennou. „On se nás snaží připravit o rozvahu, Ren. Snaží se nás rozběsnit natolik, abychom překročili chrany a dali mu možnost uniknout. Dokud chrany drží, musíme to vydržet, ať si říká, co chce.“

Renna supěla a ze všech sil se snažila opanovat vztek, který vřel v její auře.